

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τὸ ἔγκλημα τῆς Ζὰν Μπερτέν

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ANTPE NTE AYSAIP

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Καλλιτεχνικὲς πέννιες

—Μετὰ τὸ χορευτικὸ ζευγάρι Ζα-
νόφσκυ, ἀναχωρεῖ ἐπίσης αὐτὴν τὴν ἐ-
βδομάδα γιὰ τὴν Πόλη, ὁ τραγουδιστὴς
Σκλαβούνος. Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

.....

Синографическая и звуковая 1.
Лин. Таблица

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πρίγκιπας Διάδοχος Μουσταφάς υπαίνει στην αυτοκρατορική σκηνή για να συναντήσει τον πατέρα του, να αυτός ούτε παρουσιάζεται. Τότε, με φρίκη καταλαβαίνει, ότι έπεσε σε παγίδα. Πραγματικά, ο άτυχος Πρίγκιπας δεν άγγει να δολοφονηθεί απ' τους ανθρώπους του Σουλτάνου, που κρυμμένοι πίσω απ' ένα παραπέτασμα, παρακολουθεί, άσυγκλητο, τη φριχτή σκηνή. Ο πρίγκιπας Διχαγκίρ, ο άλλος γιός του Σουλτάνου, ο καμπούρης έχει παραστή κι' αυτός στη δολοφονία, και τον πιάνει έπιλήθια. Πέφτει βαρεία έρωστος κι' ύστερα από μερικές μέρες, πεθαίνει κι' αυτός. Στο μεταξύ, ο άναδελφός των Γενιτάρων απ' τη δολοφονία του Μουσταφά και το θάνατο του Διχαγκίρ είχε μεγαλώσει. Ο Σουλτάνος προσπαθεί να καθυστερήσει τα ξημεμένα πνεύματα. Μά, παρ' όλο αυτόν, απ' την Χουρρέμ, κάνει και νέο έγκλημα. Έτσι, άποφασίζει να έξονώσει και το άκαιο παιδί του Διάδοχου Μουσταφά και άναδέσει την εκτέλεση του κακούργου αυτού σε κάποιον εύνοχο, τον 'Ιμπραήμ Πασά, στέλνοντάς τον στην Προύσα, όπου μένει η χήρα του Διαδόχου με το μικρόν πρίγκιπα. Η 'Ιμπραήμ βγαίνει περίπατο καθάλλα, με το παιδάκι στην άγκυλιά του, ενώ η μητέρα του ακολουθεί με τ' αμάξι.

17ον
Ο 'Ιμπραήμ πρόφτασε στο μεταξόν να μη στο σπίτι του χωριού, όπου ύστερα από προηγούμενη συνεννόηση με τους χωρικούς που έμεναν σ' αυτό, έπρόκειτο να εκτελέσει την άπαισία και άπάνθρωπη διαταγή του Σουλτάνου Σουλεϊμάν.

Μόλις δρασκελίσσε το κατώφλι, έκλεισε την πόρτα και άφου την άμπάρωσε γερά προχώρησε προς το δωμάτιο που είχε όρισθ ός τόπος εκτελέσεως του έπίδοχου διαδόχου.

Ο δολοφόνος 'Ιμπραήμ πασάς, χωρίς να χάσει καιρό, ξεδίπλωσε μπροστά στα μάτια του άδωρο εκείνου πλάσματος το άπαισία και τρομερό «φερμάν» του παππού του κι' άρχισε να το διαβάει.

Τό δυστυχισμένο όρφανό, τό καταδικασμένο σε θάνατο, αντιμετώπισε τη διαταγή του παππού του σάν διαταγή και θέλησι του 'Αλλάχ.

Άπλωσε χωρίς παράπονο και διαμαρτυρίες τό λαιμό του, και σπάθηκε να τό περάσουν τη θηλιά, που θα του άσφαιρούσε τη ζωή. Και έτσι ξεψύχησε τό άδωό εκείνο πλάσμα, που χίλιες μέσ έλπίδες για την «σύση» πλημμύριζαν την καρδιά του.

Ο εύνοχος 'Ιμπραήμ πασάς, μετά την άπαισία κι' άπάνθρωπη εκείνη πράξι, έγινε άφαντος.

Η άμοιρα μάνα που σάν πυρωμένο σίδερο της έκανε την καρδιά τό προαίσθημα πως της είχαν στήσει κάποια παγίδα, έφτασε κατάκοπη και τσακισμένη μπροστά στο σπίτι όπου έγινε τό πιδό στυγερό έγκλημα.

Η πόρτα ήταν καλά άμπαρωμένη. Έκείνοι που έινε να βρσκαντά μέρη, πα-

ρακολουθούσαν άσυγκλητο τό θόρυβο και την ταραχή που προξενούσαν τά γεμάτα άγωνία χτυπήματα της κακότυχης μητέρας. Δεν έβγαζαν μιλιά κι' άνοιξαν την πόρτα την ώρα που αυτοί έκριναν κατάλληλη.

Η άτυχη μανούλα με τό άνοιγμα της πόρτας, άντίκρουσε τό παιδί της έσπλωμένο νεκρό στο κατώφλι!... Ρίγας διέτρεξε τό σώμα της κι' άρχισε να τρέμει. Πήγε να τρελλαθί απ' τόν πόνο της. 'Αλλά τί μπορούσε να κάνει; Ήταν ύποχρεωμένη να γυρίσει στην Προύσα. Έφτασε σάν τρελλή απ' τη λύπη της στο κονάκι της. Κι' εκεί άρχισε μέσα στην άπελπισία της να ξεριζώνει τά μαλλιά της και να ξεσχίζει τά ρούχα της. Οι σπαρχιώτες κραυγές που έβγαζε είχαν άναστατώσει την πόλη.

Ο πληθυσμός της Προύσας, άνδρες, γυναίκες και παιδιά συγκινηθέντες, στο κονάκι της χήρας τό διαδόχου Μουσταφά και έκδηλώνοντας τη συμπόνια και τη συμμετοχή τους στον πόνο και στη λύπη που σπάραιε την καρδιά της, κλαίγανε κι' αυτοί μαζί της.

Κάποια στιγμή, άπειλητικές άκούστηκαν να δουνόν τόν άέρα της πόλεως, οι κραυγές:

— Που είναι ο εύνοχος; Που είναι ο άναθεματισμένος εκείνος εύνοχος;
'Αναζητούνσόν τό δολοφόνο με διαθέσεις να τόν λυτσάρουν. 'Αλλά ο «ερίφης» (άβλιος) εκείνος είχε προβλέψει τις συνέπειες της έγκληματικής του πράξεως και φρόντισε έγκαιρως να έξασανισθί.

Τό κιορκίο τέλος της άσκοπης έκστρατείας

Τη στιγμή που ο Σουλεϊμάν, σκλάβος και ύποταχτικός τών ραδιουργιών της άκόλαστης, ξεδιάντροπης και κακούργας γυναίκας του, της Χουρρέμ Σουλτάνας, έπαιρνε στο λαιμό του τό κρίμα ενός νέου στυγερού έγκλήματος, η στρατιά προχώρησε νικηφόρα, μέσα στην Περσία και κυρίως τό Ναχτσεβάν, τό 'Εριβάν και τό Κεραμπάν.

Παρ' όλα αυτά, όμως, τά άποτελέσματα της έκστρατείας ήταν άρνητικά για τούς Τούρκους. Η έκστρατεία προς τά άνατολικά σύνορα της Αυτοκρατορίας, όπως όλες οι έκστρατείες που προηγήθηκαν και άκούσθησαν, δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα στρατιωτικό περίπατο άσκοπο και κοπιαστικό.

Η στρατιά διέσχισε έκτάσεις άβραντες, καταλάμβανε χωριά και πολιτείες, έκπορεύετο φρούρια άπόρρητα, χωρίς όμως να

Πώς τούς έωσε

Άπό τό ταξιδιωτικό ήμερολόγιο μιας όμορφης Αμερικάνας, που ταξίδευε με ύπερκεάνειο από τη Νέα Υόρκη στην Ευρώπη.

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ: Τεράστιο είναι τό ύπερκεάνειό μας. Ο πλοίαρχος, πολύ συμπαθητικός και τρομερά εύγενικός, Γνωρίστηκα. Μιλήσαμε αρκετά και μου έίπε ανάμεσα σ' άλλα ότι με τό θαπόρι του, ταξιδεύουν τρεις χιλιάδες άνθρωποι.

ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ: Αυτός ο πλοίαρχος διάζεται πολύ. Είναι λίγο άναιδής. Με έπισκέφθηκε στην καμπίνα μου και μου έίπε πως η άγαπά, Γέλασα βέβαια.

ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ: Ο πλοίαρχος έπιμένει να μου λέν ότι μ' έχει έρωτευθί περίφορα. Με λατρεύει, λέει. Είναι τοελλός και παλαβός μαζί μου και μου έίπε σοβαρώτατα ότι αν δεν δεχθώ να σβύσω τη φλόγα του θα βουλήξει τό θαπόρι. Και να σκέπτομαι ότι τό θαπόρι έχει τρεις χιλιάδες ψυχές μέσα!

ΗΜΕΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ: Έώσωσα τη ζωή τσιών χιλιάδων ανθρώπων!...

Ο ΦΑΚΟΣ

κατορθώνη να παγίωση μία σταθερή κυριαρχία στα μέρη απ' όπου περνούσε.

Οι έμπόλεμοι κατάλαβαν τελικά πόσο άσκοπος ήταν ο άλληλοσπαρχμός, κι' άρχισαν να έκδηλώνουν διαθέσεις συμβιβασμού.

Ο Σουλτάνος βασιανίζοταν απ' την άπουσία της Χουρρέμ και η έπιθυμία να την συναντήσει, έγιναν άφορη ή τον κυριεύει μία σφοδρή και άκράτητη μελαγχολία. Βιαζόταν να γυρίσει μία ώρα πρωτίτερα στην Πόλη.

Και έτσι ύπογράφτηκε στην 'Αμσεία η συνθήκη της ειρήνης και έληξε η έκστρατεία.

Η συνάντησις

Ο Σουλεϊμάν, που είχε ξεκινήσει απ' την Πόλη στις 28 Αυγούστου 1553, ύστερα από άπουσία δύο δολόκληρων χρόνων, την 1 Αυγούστου 1555, άποδιβαζόταν στην παραλία του Σαρδί - μπουρνού.

Η πρώτη του φροντίδα ήταν να συναντήσει την Χουρρέμ, που έπί δύο δολόκληρα χρόνια βρισκόταν μακριά της. Η συνάντησι τους δέ διέφερε σε τίποτε απ' τη συνάντησι δύο νεαρών έρωτευμένων, που χρόνια είχαν να ιδωθούν.

Ο Πατισάχ, η σύντροφος αυτή της ζωής του, που την λάτρευε κυριολεκτικά, και που δεν έπαψε να την σκέπτεται κι' αν την θυμάται κι' όταν ακόμα περιφερόταν στο Κεραμπάν, στο 'Εριβάν, στο Βαν και στην 'Ερζερούμ, την ξεσάδρισε πάλι όμορφη και θελκτική και τσαχτινά, ίδια κι' άπαράλλακτη, όπως την άφισε την ώρα που την άποχωρίζονταν πριν δύο χρόνια.

Για να ξεχάσι τις πίκρες της μακρινής άπουσίας του, ρίχτηκε με λαχτάρα στην άγκαλιά της.

Είχε ξεχάσει τό γιό του και τόν μικρό έγγονό του που τόσο σκληρά τούς δολοφόνησε. Τη στιγμή εκείνη η γυναίκα αυτή, που μέσα της δεν είχε τίποτα άλλο αυτή, μια ανεξάντλητη πηγή ραδιουργίας, για τό Σουλεϊμάν ήταν ο κόσμος δολόκληρος.

Μηχανορραφίες

Ο θάνατος σβύνει τη ζωή, αλλά δεν κατορθώνει να σβύνει τις άνιμύσεις.

Ο λαός, που άγαπούσε έξαιρετικά τόν πρίγκιπα διάδοχο Μουσταφά, ύστερ' απ' τόν τραγικό θάνατό του, δεν έπαψε να τόν θυμάται. Χιλιάδες άνθρωποι, που σ' αυτόν είχαν σπείρει τις έλπίδες για τό μέλλον της Αυτοκρατορίας, ένοιωσαν τό έγκλημα του Πατισάχ να τούς πιέζει σά βραχνάς τά στήθη κι' άρχισαν να ένεργουν για να έκδιώγουν.

Ο δευτερότοκος γιός της Χουρρέμ, ο πρίγκιπας Βαγιαζίτ, δίχως να φαίνεται, άπεκινούσε τη μάσα αυτών τών ανθρώπων, που στο στήθη τους έκανε άδρεστη ή φωνή της έκδικήσεως.

Είχε καταλάβει πως ο πατέρας του μ' όλη την άγάπη και την έκτίμησι που τό έτρεφε άρχισε τελευταία να δείχνει πως άδελφού του, τό Σελίμ.

Η Χουρρέμ, βλέποντας πως ο Σουλτάνος ύστερα απ' τις τύψεις που τόν βασανίζαν όσο σκεπτόταν τό θάνατο τού γιού του και τού έγγόνου του είχε μεταβληθί σε ψυχικό ράκος, και δεν ήταν πιά διατεθειμένος να διαπράξει κι' άλλο έγκλημα, άρχισε να συλλογιέται πως θάπρεπε να βοηθήσει τό γιό της Βαγιαζίτ, για να κάνει κάποιο έξαιρετικό κατορθώμα που θα ένθουσίαζε τό Σουλεϊμάν και θα τόν ύπαχρώνε να τόν άνακηρύξει διάδοχο του.

Ο Βαγιαζίτ, στην όψη και στο άνάστημα, έμοιαζε ύπερβολικά τού πατέρα του. Η ικανότητά του στην ποίηση, τό πολεμικό του μένος, η άνδρεία και η σβελοσύνη του, ήταν προτερήματα που τόν έκαναν συμπαθή. Ένώ ο Σελίμ, ήταν μέθυσος, έπιπόλαιος, άσματος και παραλυμένος. Τά έλαττώματα αυτά τού Σελίμ, ύποχρώναν τη Χουρρέμ να προτιμά στη διαδοχή τού θρόνου τό δεύτερό της γιό, τόν πρίγκιπα Βαγιαζίτ.

Την ίδια γνώμη είχε στην άρχη και ο Σουλτάνος. Όταν, όμως, μετά τη δολοφονία τού Μουσταφά, ένοιωσε πως δεν τού νία τού Μουσταφά, ένόησε πως δεν τού έπιτρέποταν ν' αλλάξει τη σειρά της διαδοχής που την είχε όρίσει ο 'Αλλάχ, άναγ-

κάστηκε να παραιτηθί απ' αυτή τη σκέψη κι' άρχισε να περιποιείται τόν πρίγκιπα Σελίμ, σά διάδοχο τού θρόνου.

Η μεταστροφή αυτή τού Πατισάχ, σπάθηκε άφορη ή συνδεθούν στενά μητέρα και γιός και να καταστρώσουν οι δύο μαζί κοινό σχέδιο ένεργείας.

Πριν απ' όλα φρόντισαν και βρήκαν κάποιο τυχοδιώκτη, που τόν ένθουσίαζαν οι περιπέτειες και παρουσιάζοντας τον σάν ψευτο - Μουσταφά, τόν έσπρωξαν ν' άναλάβει την προστασία και ηγεσία τών «δυσσαρεστημένων», που ήταν έτοιμοι να ξεσηκωθούν κατά τόν Σουλτάνου Σουλεϊμάν.

Όταν θα ξεσπούσε η έπανάστασι, ο πρίγκιπας Βαγιαζίτ, που στην ουσία αυτός την όργωνανε, θα προσπαθούσε να παίξει κάποιο σημαίνοντα ρόλο για να την καταπνίγει. Και με τό μέσο αυτό άποκτώντας την εύνοια και την έκτιμησι τού πατέρα του θα τόν άνάγκαζε να τόν προτιμήσει για διάδοχο του, αντί τού άδελφού του Σελίμ.

Η Χουρρέμ, που έπέδιωσε κι' αυτή τόν ίδιο σκοπό, άρχισε, να ύποκινή και να έρεθίζει μυστικά όλους εκείνους που έξεδήλωναν διαθέσεις να έκδιώγουνε τό φόνου τού διαδόχου Μουσταφά.

Ο ψευτο - Μουσταφάς αυτός κατάρβωσε, συγκινητώνοντας γύρω του όλους τούς «δυσσαρεστημένους», να δημιουργήσι μία δύναμι από δέκα περίπου χιλιάδες άνδρες.

Όλοι αυτοί τόν θεωρούσαν σάν τόν πραγματικό διάδοχο Μουσταφά. Όταν φτάσανε στο σημείο να πιστέψουν πως ο πρίγκιπας διάδοχος Μουσταφάς τά κατάφερε τάχα να ξεφύγν απ' τά χέρια τών δολοφόνων και να σωθί, ξεσηκώθηκαν και με τη δύναμι τών όπλων άξίωσαν απ' τό λαό ν' άναγνωρίσει τόν ψευτο - Μουσταφά Πατισάχ.

Ο πρίγκιπας Βαγιαζίτ, άρχισε τότε να έφαρμόζει, με πολλή δεξιότητα, τη διπρόσωπη πολιτική του. Από την 'Αδριανούπολη όπου ήταν έγκατεστημένος προσωρινά, σάν Τοποτηρητής τού Σουλτάνου, έσπευσε να μεταδώσει τού Σουλεϊμάν διάφορες έξογκωμένες πληροφορίες, σχετικά με την εξέλιξι της έπανάστασεως.

Συγχρόνως όμως φρόντισε να έξασφαλίσει όλα τά μέσα για να έξονώθει τούς ήγέτες τών στασιαστών και να πνίξει την έπανάστασι.

Ο Αυτοκράτορας, με την έντύπωσι πως μπορούσαν οι Γενίτσαροι να περάσουν στο μέρος τών στασιαστών, άρχισε ν' άνησυχί. Κάλεσε άμέσως τόν Γ' Βεζύρη, τόν Σοκολλού Μεχμέτ πασά, και τον έσπέλανε επί κεφαλής μιας μεραρχίας από διαλεχτούς άντρες, στην περιφέρεια της Θεσσαλονίκης, όπου ο ψευτο - Μουσταφάς είχε ιδρύσει τό βασίλειό του. 'Αλλά ο Βαγιαζίτ, δεν άφισε στο Βεζύρη τού πατέρα του να καρπωθί τη δόξα να πνίξει αυτός την έπανάστασι.

Με τη βοήθεια των ανθρώπων που χρησιμοποίησε για την εκτέλεσι τών σχεδίων του, τά κατάφερε να συλλάβει τούς ήγέτες τών στασιαστών.

Ο τυχοδιώκτης ψευτο - Μουσταφάς, είχε διορίσει Βεζύρη στο βασίλειό του κάποιον Τσιγτζά και σε δύο άλλους τρώφίμους 'Ιεροσπουδαστηρίων είχαν άναθέσει τά καθήκοντα πολιτικών διοικήτων. Ο πρίγκιπας Βαγιαζίτ, προσεταιρίστηκε τόν ψευτο - Βεζύρη Τσιγτζά και με τη βοήθεια του κατάφερε να παρασύρει τόν ψευτο - Μουσταφά στα δόκανα της παγίδας που τόν άπεκάλει.

Σε λίγες μέρες κατάρβωσε και τόν συλλαβί. Τόν έδεσε χειροπόδαρα και τόν παρέρωσε στο στρατηγό Σοκολλού Μεχμέτ πασά, που διέταξε και τόν άποκεφάλισαν. Ο Σουλτάνος ικανοποιήθηκε ύπερβολικά απ' τόν τρόπο που πνίγθηκε τό στασιαστικό κίνημα.

Ευχάριστησε άμέσως τόν πρίγκιπα Βαγιαζίτ μ' άπόφυγε, να βίξει τό ζήτημα της διαδοχής τού θρόνου, γιατί ένοιωσε πως για να πραγματοποιηθί, όπως τόν περίμενε ο Βαγιαζίτ, θάπρεπε να ύποσιασθί ο Σελίμ.

Η Χουρρέμ, που δεν ήταν απ' τις γυναίκες εκείνες που εύκολα άπογοητεύονται και παραιτούνται απ' τά σχέδιά τους, δεν έδέιξε καμμία άνησυχία.

Γι' αυτό φρόντισε να παρηγορήσει μυστικά τό γιό της Βαγιαζίτ. Στο γράμμα που τού έστειλε τόν συνιστούσε, πως όταν έχ πγγαίνε στην Καραμανία, που ήταν έ-

ύρα της Γενικής διοικήσεως, θα έπρεπε ν' άποφύγν κάθε έκδήλωσι που θα γεννούσε ύποψιες στον Πατισάχ. Τού συνιστούσε άκόμα νάχη πίστι στο πεπρωμένο και να περιμένη με άπόλυτη ψυχική ήρεμία την έκπλήρωσι του.

Είχε την έντύπωσι πως ύπήρχε κάποιος άνθρωπος που θα μπορούσε να την βοηθήσει στις προσπάθειες της που κατέβαλλε, για να ρυθμισθί τό ζήτημα της διαδοχής, σύμφωνα με τις έπιθυμίες της. Και ο άνθρωπος αυτός ήταν ο γαμπρός της, ο Ρουστέμ.

Η Χουρρέμ, πίστευε πως ο Ρουστέμ θα μπορούσε εύκολα ν' άναδείξει τό πρίγκιπα Βαγιαζίτ διάδοχο τού θρόνου.

Ο Ρουστέμ, όμως, ύστερα απ' τη διαταγή που τού έδωσε ο Σουλεϊμάν, με σκοπό να έξεμενίσθ τούς Γενιτάρους, ζούσε μ' άυστηρό περιορισμό στο κονάκι του και δεν τού έπιτρέποταν ν' άνακατεύεται στις ύποθέσεις τού Κράτους.

Νέα πλεχτάνη της Χουρρέμ

Η πανούργα Τσερκέζα άρχισε να συλλογιέται με ποιο τρόπο θα κατώρθωνε να έπαναφέρει τό Ρουστέμ πασά και πάλι στην έξουσία.

Στοχαζόταν, πως στην περίπτωση τού Βαγιαζίτ, για νάνε άποτελεσματική η συμβολή και η συνδρομή τού πονηρού γαμπρού της, θάπρεπε ν' άνεθί και πάλι στο άξίωμα τού Μεγάλου Βεζύρη.

Ο 'Αχμέτ πασάς, όμως, που φύλαγε στον πυγμό του τη χρυσή σφραγίδα της έξουσίας, που τού την είχε έμπιστευθί ο Σουλτάνος, δεν ήταν απ' τούς Βεζύρηδες που θα μπορούσαν εύκολα να τόν διώξουν απ' τό μέγρο της Βεζυρείας. Αυτός είχε ύπογράψει συμβόλαιο με τόν Πατισάχ, που σφραγίσαν σάν όρκο τού Σουλεϊμάν και σύμφωνα με τό συμβόλαιο αυτό θα παρέμενε στην έξουσία ώσπου πεθάνη. Τό συμβόλαιο τό ήσαν όλοι όσοι ήταν ένήμεροι στις ύποθέσεις τού Κράτους.

Η Χουρρέμ, μ' όλο αυτό τό έμπόδιο, που τόδλεπε να όρθώνεται τρομερό στο όρμό της, επέμεινε με πείσμα στις σκέψεις της. Βάλεθηκε να ρίξει τόν 'Αχμέτ πασά όπως - όπως απ' την έξουσία, για να καταλάβη τό άξίωμα τού Μεγάλου Βεζύρη και πάλι ο Ρουστέμ.

Η κόρη της, η Σουλτάνα Μιχρίμαχ, την βοηθούσε στις προσπάθειες της, μεταδίνοντας τις σκέψεις της μητέρας της στον άντρα της τού Ρουστέμ.

Η πονηρή Τσερκέζα άρχισε τις μηχανορραφίες της μιλώντας αδιάκοπα στο Σουλτάνο για την ένοχη, τάχα, τού 'Αχμέτ πασά στο έπιστάδιο τού ψευτο - Μουσταφά.

Ο Μονάρχης, πουχε αντίληφθί τους σκοπούς, που επέδιωκε η γυναίκα του, άνάλαβε να προστατεύει τόν 'Αχμέτ πασά. Και κάποια νυχτα, κουβεντιάζοντας γύρω

απ' τό ζήτημα αυτό, άναγκάστηκε να της πη:

— Δέ σκέπτεσαι καλά, Χουρρέμ. 'Ο 'Αχμέτ είναι άνθρωπος ενόμπος. Στάθηκε ίκανός και σ' όλες τις ύποθέσεις που άνακατώθηκε βγήκε πάντα άσπροπρόσωπος. Είμαι βέβαιος πως δεν θα με προδώσει ποτέ. Δέ θα θελήσει να φανί άχάριστος άπέναντι μου που τόν άνέδασα στο άξίωμα που κατέχει. Γι' αυτό, Χουρρέμ, μην παίρνεις τό κρίμα τόν στο λαιμό σου και μη τόν συκοφαντής άδικα.

Η Χουρρέμ, τού άπάντησε:

— Μην ξεχνάς πως αυτόν τόν άνέδασαν στο άξίωμα τού Μεγάλου Βεζύρη ο Γενίτσαροι και όχι εσύ. Είπε αλήθεια πως στον κόρφο του έχει τη σφραγίδα σας και κάθεταί στο Αυτοκρατορικό δίδαν.

Η πονηρή και ραδιούργα Τσερκέζα συγκέντρωσε στα μάτια της όλες τις χάρες που την διέκριναν και κυττάζοντας κατάματα τό Σουλτάνο, σά νάθελε να εισδύση βαθεία μέσα στην ψυχή του, τού έίπε με τη μεθυστική φωνή της:

— Οι Γενίτσαροι συμπαθούσαν όλους εκείνους που βάλθηκαν να σας έκθρονίσουν. Αυτό δεν έπιτρέπεται να τό ξεχνάς άσλάν μου!...

Ο Σουλεϊμάν, όπως συνέβαινε ύστερα από κάθε συζήτηση που είχε με τη γυναίκα του, έτσι και τη φορά αυτή ήττήθηκε. Ήταν έτοιμος να δικαιώσει την Χουρρέμ.

Μ' όλα όμως τά έπιχειρήματα της πανούργας Τσερκέζας συλλογιζόταν πως δεν τού ήταν εύκολο να διώξν τόν 'Αχμέτ πασά, γιατί θα καταπατούσε τόν όρκο που έκανε και θα γινόταν ρεζίλι στους φίλους και στους έχθρους του ακόμα, που γνώριζαν αυτή τη λεπτομέρεια.

Άφου σκέφτηκε κάμποση ώρα, έίπε στην Χουρρέμ:

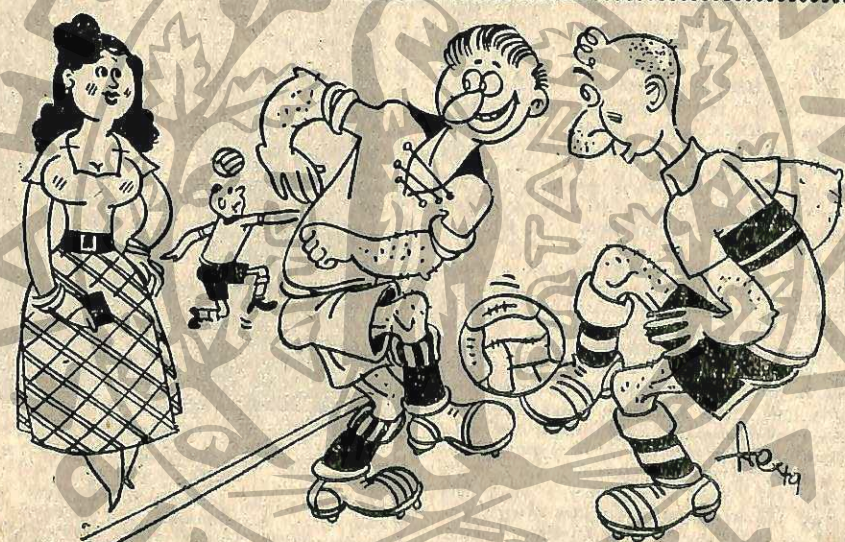
— Τό ζήτημα είναι πολύ λεπτό και χρειάζεται μεγάλη προσοχή. Δεν είναι εύκολο να διώξω τόν 'Αχμέτ. Είμαι ύποχρεωμένος να τόν κρατήσω στη θέση του ώσπου πεθάνη. Έχω όρκισθί και τόν όρκο μου αυτόν τόν ξερείς ακόμα και σύ.

Η Χουρρέμ, σούφρωσε τά χείλη της κι' έβγαλε απ' τη στιγμή εκείνη την άπόφασι της καταδίκης τού 'Αχμέτ.

— Οι πρόδοτες, άπάντησε με έτοιμότητα, δεν άπολούνται απ' τις θέσεις και τ' άξιώματά τους... Θανατώνονται!...

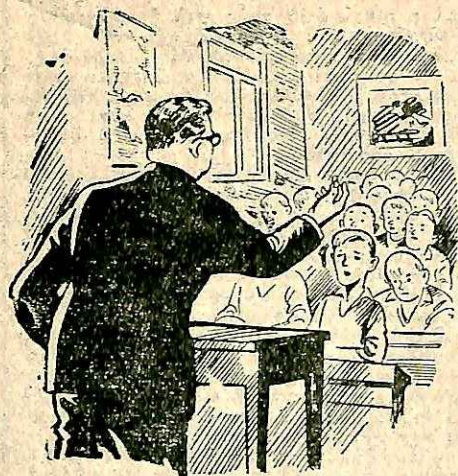
Ο Μονάρχης, σάπασε. 'Εγειρε τό κεφάλι του στο στήθος του και βυθίστηκε σ' ατέλειωτες σκέψεις. 'Ενοιωσε μέσα τού μίαν άπέχθεια εναντίον τού 'Αχμέτ που άναγκάστηκε να τόν άνεβάσει στο άξίωμα τού Μεγάλου Βεζύρη, για να ικανοποιήσει τούς Γενιτάρους και για ν' άνακουφισθί η ψυχή τού γιού του.

Η όψη τού 'Αχμέτ πασά, που ήταν όλο

Ο ποδοσφαιριστής: "Όταν τη γνώρισα, που λές, τη Λιλίκα... «σουτάρησε» κατ' ευθείαν στη καρδιά μου!...

(Τού 'Αρχέλαου)

“Αναγκάστηκα τότε να μιλήσω για την... “Α-
λωση της Κωνσταντινουπόλεως!...”

Πανηγυρικοί λόγοι ΚΑΤ’ ΕΝΤΟΛΗΝ...

Δημοσιογραφικές άκνησεις του
συγγραφέα μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Σπουδαίο προσόν είναι για κάθε άνθρωπο η ρητορική ικανότητα. Σπουδαιότερο, βέβαια, για τους πολιτευομένους, που χωρίς αυτό δεν μπορούν ούτε να σκεφθούν καν να κατακτήσουν τους ζηλευτούς τίτλους και έν συνεχεία την εξουσία.

Νομίζω πως η ρητορική δεινότης δεν αποκτάται με προπαίδευσι. Είναι ένα χάρισμα έμφυτο. Και χωρίς να θέλω να πω πως όσοι δεν διαθέτουν αυτό το χάρισμα πρέπει να θεωρήσουν τους εαυτούς των δυστυχείς, οφείλω να ομολογήσω πως όσοι το διαθέτουν είναι κατά τις περιστάσεις, και εύτυχεις και δυστυχείς. Εύτυχεις γιατί όταν επιθυμούν ή όταν είναι υποχρεωμένοι να βγάλουν ένα λόγο δεν κουράζονται να ξεφουρνίσουν τις σκέψεις τους. Δυστυχείς γιατί όταν τούς παίρνουν μυρωδιά οι διασώται των λόγων, δεν τούς αφήνουν σ’ ήσυχία. Βρίσκονται σε μια φιλική συγκέντρωσι, σ’ ένα γάμο, σε βαφτίσια και ξαφνικά σηκώνεται κάποιος και έπιμένει ανενδότης να βγάλει λόγο ο κ. Τάδε.

Δεν έχω, δυστυχώς, ρητορικές ικανότητες. “Όσες φορές — έλάχιστες πάντως — αναγκάσθηκα να βγάλω λόγο, τόν προετοίμασα και τόν διάβασα «από χειρογρά-
φου». Βρέθηκα όμως δυο τρεις φορές στην αναπότρεπτη ανάγκη να μιλήσω εκ του προχείρου. Και δεν μπορώ να βεβαιώσω ότι κατενθούσασα τούς ακροατάς μου.

Μια φορά — το 1931 — παρεκλήθην να έπισκεφθώ, μαζί με πολλούς άλλους καλεσμένους, μια συνοικιακή σχολική γιορτή. Σε μια μεγάλη αίθουσα ήσαν συγκεντρωμένοι οι μαθηταί, οι γονείς και κηδεμόνες των, όλο το διδακτικό προσωπικό, αρκετοί άλλοι και τρεις — τέσσαρες «επίσημοι» της συνοικίας. Τα πράγματα πήγαιναν περίφημα μέχρι ενός σημείου. Τα παιδιά άπηγ-
γυλιναν ποιήματα — άρχισαν από «τα πράσινα φύλλα, τα κόκκινα μήλα μ’ άρέσουν πολύ» και κατέληξαν στο «Μέρισα βράχε να διαβώ, το κύμ’ άντρωμένο, λέγει στην πέτρα του γιாலού» κτλ. — ύστερα επάίξαν ένα θεατρικό έργο, κατόπιν μίλησε ο διευθυντής του σχολείου. Περίφημα. Κοκκίνισαν οι παλάμες μου από τα χειροκροτήματα.

“Ελεγα πως τελείωσε ή υπόθεσις. Έν τούτοις το πανάθλιον κοινόν δεν έννοούσε να το κουνήσει από τη θέσι του. Σκέφθηκα πως θα ήταν σκόπιμο να δώσω πρώτος εγώ το καλό παράδειγμα, μια και καθόμουν μπροστά — μπροστά.

Σηκώθηκα λοιπόν, περιμένοντας να μιληθούν το παράδειγμά μου κι’ οι άλλοι. Τίποτε. “Ο διευθυντής της σχολής που στεκόταν πάνω στο πρόχειρο παλκοσένικο, έσας διότι παρεξήγησε την κίνησή μου, ίσως διότι είχε σχεδιάσει την... άποπειρά έναντίον μου, παίρνει ξαφνικά ύψος σοβάρω-
ματο και λέγει στο άχόρταγο κοινόν:

— Καί τώρα ο δημοσιογράφος κ. Γιο-
λίτης θα μάς όμιλήσει περί του ρόλου της Παιδείας εις την διάπλασιν του χαρακτή-
ρος!!!

“Ο κακούργος είχε καθορίσει και το θέ-
μα. Κεραυνός έπεσε και διέτρεξε όλο μου το κορμί. Καί για να όλοκληρωθή ή συμ-
φορά μου το φιλομαθές κοινόν ξέσπασε σε ένθουσιώδη χειροκροτήματα.

“Εκανα να δώσω κάποια εξήγησι, να πω ότι πρόκειται περί λάθους, ότι κάποιος άλλος προφανώς θα είχε αναλάβει να άνα-
πτύξη αυτό το πραγματικώς άνεφέρθη το ό-
νομά μου, αλλά το άνθρωποφαγικόν άκροα-
τήριον εξακολουθούσε τα χειροκροτήματα, περιμένοντας ν’ άνέβω στο παλκοσένικο. Έν τώ μεταξύ ο πρωτοστατών στα χειρο-
κροτήματα διευθυντής της σχολής με κύ-
ταζε με μεγάλη ίκανοποίησι, σαν να ήθελε να μου πη πως λόγω βαθυτάτης έκτιμή-
σεως προς το άτομό μου μου έκανε αυτή τη μεγάλη τιμή! Τί να του πης του κα-
κούργου;

Με βαρεία καρδιά, μελαγχολικός, σκε-
πτικός, περιφροντικός και με βήματα όχι ά-
πολύτως ίσοροπημένα, προχώρησα προς το έπί του παλκοσένικου τραπέζακι που έ-
παιρνε μπροστά στα μάτια μου το σχήμα λαιμητόμου. Κατά καλή μου τύχη το ά-
κροατήριον εξακολουθούσε να χειροκροτά —
αυτή ή άπροσδόκητη δημοτικότητα είχε άρ-
χίσει να μέ... συγκινή — κι’ έτσι μου δό-
θηκε όλίγων λεπτών καιρός να σκεφθώ τα του χειρισμού του θέματος. “Αδύνατον να βρώ άρχή και τέλος. “Ηταν τόσο περίπλο-
κο το ζήτημα ώστε άμφιδόλλω άν θα μπο-
ρούσε να τα βγάλει πέρα εκ του προχεί-
ρου κι’ ένας ειδικός παιδαγωγός.

“Αλλά τα χειροκροτήματα δεν μπορού-
σαν να παίζουν έπ’ άπειρον ρόλον από μη-
χανής Θεού. Σταμάτησαν απότομα και —
δυστυχία μου — πεντακόσια ζευγάρια μά-
τια καρφώθηκαν επάνω μου. “Η σαδιστική
μανία των ανθρώπων δεν έχει όρια... “Ε-
πρεπε όμως να βγω από το άδιέξοδο. Καί
αφού ευχαρίστησα τη διεύθυνσι της scho-
λής για τη μεγάλη... τιμή που μου έκανε να μου άναθέσει την έκφώνησι του πανηγυ-
ρικού της ημέρας, ζήτησα συγγνώμη από
τους δεν πρόλαβα να έτοιμάσω τόν λόγο
βίας δεν πρόλαβα να έτοιμάσω τόν λόγο
μου, τόν όποιον έν τούτοις θα έκφωνούσα
με πρώτη ευκαιρία και κατόπιν είδοποίη-
σεως που θα έγίνετο διά των έφημερίδων». Που να πης στο άδημονούν κοινόν ότι ή δή-
λωσις του διευθυντού της σχολής ήταν κάτι
μεταξύ φάρσας και άπάτης... Θα τόν έ-
παιρναν με τα σκουπόξυλα.

Έν πάση περιπτώσει, για να σώσω τα
προσχήματα, είπα λίγα για την περι... “Α-

ΒΙΟΛΙ ΜΕ ΤΟ ΠΟΔΙ!

“Αν και κούλός, ο “Αμερικανός Λάβερ
Κάλντουελ παίζει βιολί με καταπληκτική
επιδειξιότητα, χωρίς σ’ ένα «πεντάλ» που
εφαρμόζει στο πόδι του. “Επάνω στο «πεν-
τάλ» αυτό είναι στερεωμένος ένας μοχλός
που μεταδίδει την κίνησι του ποδιού στο
δοξάρι.

λώσεως της Κωνσταντινουπόλεως. Είχα δια-
βάσει εκείνο τόν καιρό το χρονικό του
Φραντζή και φαίνεται πως αυτά που είπα
είχαν κάποιαν συνοχή. Γιατί διεπίστωσα με
κατάπληξι ότι οι ακροαταί μου έμειναν εύ-
χαριστήμενοι και δεν έδίστασαν να με χει-
ροκροτήσουν στο τέλος. Μυστήριο...

“Ενα άνάλογο έπεισόδιο μου συνέβη το
1946 στην “Αμερική. Είχα προσκληθώ σε
μιά βάφτισι, στο Μπρούκλιν, στην όποια
παρέστησαν και πολλοί άλλοι καλεσμένοι,
περί τούς 80 έν όλω, μεταξύ τών όποιών
κι’ ο βαθύφωνος Ν. Μασχονάς. Το μυστήριο
έγινε στην “Εκκλησία και κατόπιν οι εύτυ-
χείς γονείς, οι δυο νουνές του παιδιού και
όλοι οι καλεσμένοι κατεβήκαμε στην ύπό
την “Εκκλησία αίθουσα έορτών και συγ-
κεντρώσεων, όπου έδόθη έλληνικότατο
τοιμπούσι. Μεζέδες άφθονοι, κρασιά, μπύ-
ρες, μια πρόχειρη όρχήστρα, τραγούδια.

Μετά μισή ώρα άναψε το γλέντι και οι
έορτάζοντες την βάφτισι εθεώρησαν ύπο-
χρέωσί τους να άξιώσουν από τόν Μασχο-
νά να τραγουδήσει. “Ο διάσημος βαθύφωνος
— που είναι ή λατρεία των “Ελλήνων της
“Αμερικής — δεν θέλησε να τούς χαλάσει
το χατήρι. “Ανέθηκε στη σκηνούλα και είπε
μερικά έλληνικά τραγούδια.

“Υστερα ένας έλληνοαμερικανός φίλος
μου, νομίζοντας ίσως ότι θα μου προσέφε-
ρε μεγάλη και τιμητική έκδούλευσι, άνήγ-
γειλε στους εύχουμένους ότι: «τώρα θα
μās μιλήσει ο μόλις έλθων έξ “Ελλάδος δη-
μοσιογράφος κ. Πολίτης!» “Επικολούθησαν
θερμά χειροκροτήματα και έπειδή εγώ έπε-
χείρησα να... δραπετεύσω διά της πλα-
γίας θύρας, σηκώθηκαν μερικοί φανατικοί
θιασώται των λόγων και ήπειλησαν να μ’
όδηγήσουν διά της βίας στη σκηνή! “Ε-
κών άκων υπέκυπα εις την... λαϊκήν θέ-
λησιν. Καί είπα μερικά πράγματα, πληρο-
φορικά πάντως περί τών συνθηκών της
ζωής στην “Ελλάδα. Δεν θυμούμαι της
πτομέρειος της άγορεύσεως, αλλά θυμού-
μαι ότι κάθε τόσο οι ακροαταί μου με διέ-
κοπταν και με χειροκροτούσαν με ένθουσια-
σμό. “Εξ ου συμπεραίνω ότι ή εγώ τα έλε-
γα καλά ή οι ακροαταί μου είχαν πη πολύ
και έδειχναν τόση επίεικεια...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

“Ο άνθρωπος με τη διπλή ζωή

“Ο “Αλαν Φίλιπς διάβαζε ήσυχα, καθι-
σμένος στην πολυθρόνα του. Με τα γκριζα
μαλλιά του και τα αυστραά χαρακτηριστι-
κά του, έδινε την έντύπωσι ενός άξιопρε-
πιδότου τζέντλεμαν. “Ετσι τόν θεωρούσε
πάντα κι’ ή νέα γυναίκα του, ή Σέιντυ.
Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι, ή Σέιντυ.
σκέπτες ζητούσαν να δούν τόν κ. Φίλιπς.
“Η Σέιντυ τούς ώδήγησε στο σαλόνι, όπου
μήκε σε λίγο κι’ ο άντρας της.

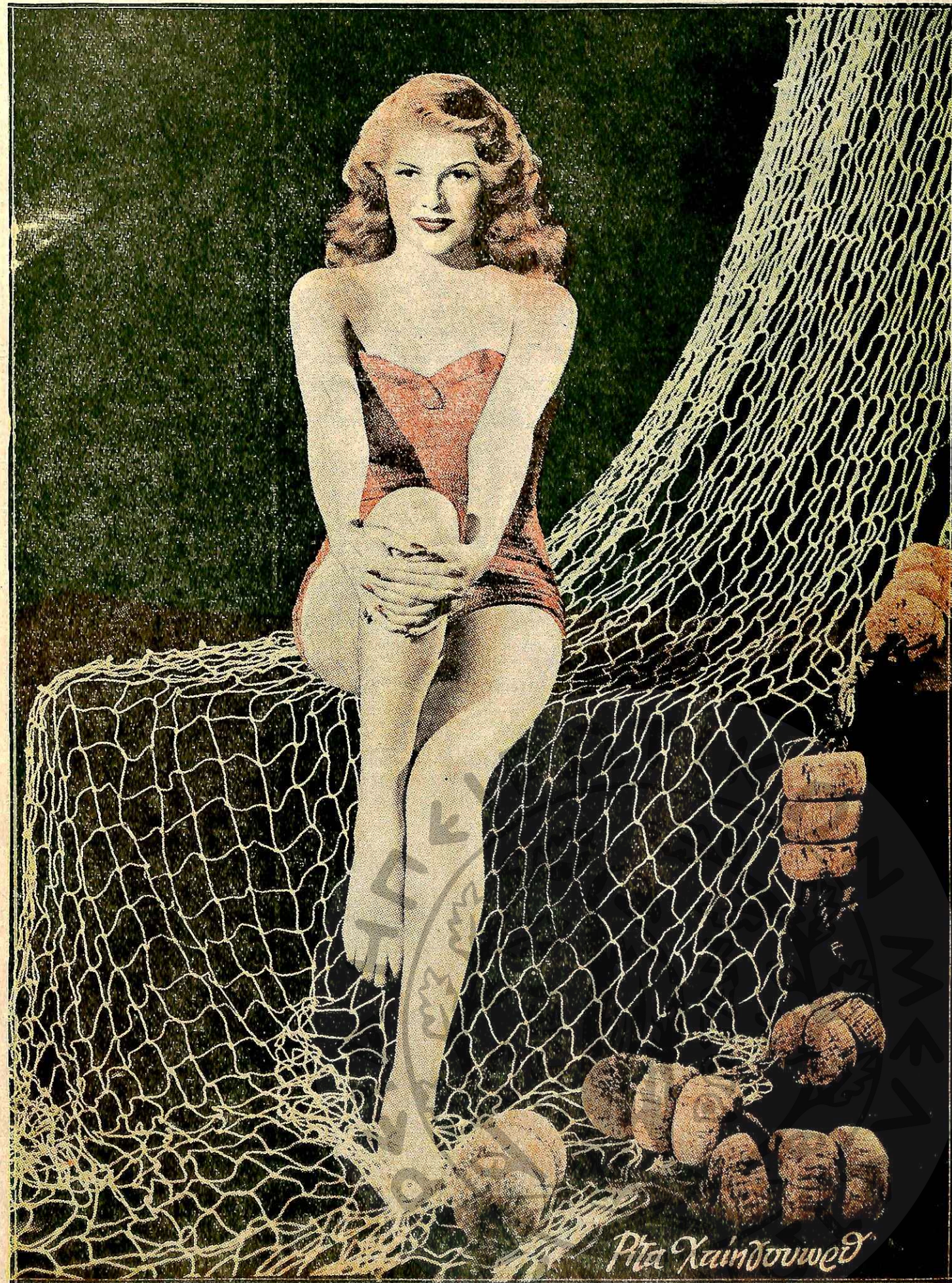
— Τί με θέλετε, κύριοι; ρώτησε.
Οι έπισκέπτες τούδειξαν τις ταυτότητές
τους: ήταν άστυνομικοί. Ζήτησαν έπειτα να
δούν και τη δική του ταυτότητα.

— Πηγαίνω να σας τη φέρω...
Πέρασε στο διπλανό δωμάτιο και ξανα-
γύρισε σε λίγα λεπτά. “Εώρα όμως δεν ή-
ταν πια «τζέντλεμαν»... Καί δεν κρατού-
σε την ταυτότητά του, αλλά ένα πιστόλι!

— Ψηλά τα χέρια! φώναξε στους άστυ-
νομικούς.
Με μια γρήγορη κίνησι, ό ένας άπ’ αυτούς
του άρπαξε το χέρι. Στην πάλη που έπα-
κολούθησε, το όπλο έξεπυροκρότησε κι’ ο
Φίλιπς έπεσε, πληγωμένος θανάσιμα.

— Τόν σκοτώσατε! ούρλιασε ή γυναίκα
του. Γιατί... Δεν έκανε κακό σε κανένα!...

Οι άστυνομικοί της εξήγησαν τότε ότι
ο άντρας της ζούσε μια διπλή ζωή, αλλά
τόσο επιτυχημένα ώστε δεν τόν είχε ύπο-
πτευθ κανείς, ούτε κι’ ή ίδια ή γυναίκα του.
“Ηταν, στην πραγματικότητα, κάποιος
Φίλιπ Ντεβερέ, καταδικασμένος δυο φορές
για διαρρήξεις. “Η άστυνομία είχε χάσει
τά ίχνη του, γιατί είχε πάρει ψευδώνυμο
και παρίστανε τόν εύπορο κτηματομεσίτη.
Πραγματικά, την ημέρα έκανε μεσιτικές
έργασίες. “Όταν ύψωνε όμως, προφασι-
ζόταν στη γυναίκα του πως είχε ραντεβού
με πελάτες του κι’ έκανε διαρρήξεις σπι-
τιών και γραφείων. Κι’ ή διπλή αυτή ζωή
εξακολούθησε ως ότου ή άστυνομία έβαλε
τέλος στο έγκληματικό του στάδιο.

Ο πόνος της 'Αλίκης

Πολλοί άνθρωποι ταξιδεύουν ανύποπτα στην ήρεμη και γαλήνια θάλασσα της ευτυχίας. Πιστεύουν πως αυτό το όμορφο ταξίδι θα είναι ατέλειωτο, θα κρατήσει όσο και η ζωή τους. Κι' όμως κάπου τους περιμένει η τρικυμία και το ναυάγιο δεν είναι μακριά...

Έτσι και η 'Αλίκη. 'Απολάμβανε ξένοιαστη την ευτυχία που είχε κερδίσει εδώ κι' ένα χρόνο. 'Αγαπούσε και την αγαπούσαν. Και η ευτυχία της θα ολοκληρωνόταν όχι και πολύ αργά, με τα λουλούδια του γάμου. Ήταν αρραβωνιασμένη με τον άνθρωπο που αγαπούσε. Τό Χάρης. Στην ηλικία που είκοσι χρόνων, η 'Αλίκη είχε κερδίσει ό,τι όνειροπολούν γυναίκες πολύ μεγαλύτερες ακόμα, χωρίς να το θρουν ποτέ. Τον έρωτα και το γάμο... Κι' η ζωή της, κοντά σ' αυτόν τό νεο, που τόσες και τόσες τόν ήθελαν για τον εαυτό τους, θα ήταν ένα γλυκό τραγούδι, χωρίς μελαγχολική νότα.

Κι' όμως, αλλοιώς ήταν γραφτό να γίνει. Νά, ξαφνικά, τόν τελευταίο καιρό ο Χάρης άρχισε να γίνεται λιγότερο τρυφερός. Συχνά τόν περίμενε η 'Αλίκη κι' εκείνος δεν έρχόταν, βρίσκοντας πάντα μια πρόφαση. Φαινόταν άφηρημένος, σαν ο νοθεύς του να ταξιδεύει κάπου μακριά. Και μερικές στιγμές, έδειχνε να είναι τόσο στενοχωρημένος, σαν να ήθελε να πη κάτι που τόν έπνιξε και δεν τόλμιζε.

Η 'Αλίκη παρατήρησε δηλ αυτή τη μεταβολή. Με τη γυναίκα της διαίσθησε κατάλαβε πως κάτι συνέβαινε στο Χάρη. Και τόν ρώτησε:

— Τι έχεις, Χάρη; Φαίνεται τόσο αλλοιωτικός τώρα τελευταία...

Τόν κύτταξε στα μάτια. 'Εκείνος κατέβασε τα δικά του. Κι' ύστερα, σαν να πήρε την απόφαση πιά, είπε:

— Ναι, πρέπει να στο πω, 'Αλίκη. Θέλω να με απαλλάξει από την υποχρεοποίηση που σου έχω.

Η 'Αλίκη ήταν έτοιμη, ψυχολογικά, ν' ακούσει κάτι δυσάρεστο. Τό είχε μαντέψει. Όπως της ήθελε τόσο ξαφνικό, ώστε έχασε τό χρώμα της. Ολόμαυρα τα μάτια της. Κατάθωσε όμως να ξαναβρεί την ψυχραιμία της.

— Γιατί; ρώτησε.

— Κάποτε θα τό μάθεις...

— Έχεις κανένα παράπονο από μένα;

— Όχι, 'Αλίκη. Έσύ δεν μούχεις φταίξει σε τίποτα. 'Αλλά...

— Καταλαβαίνω. Κάποια άλλη είναι στη μέση.

Ο Χάρης δέ μίλησε. Και μ' αυτή τη σιωπή του, έδειχνε πως ομολογούσε ότι αυτή ήταν η αιτία.

— Όπως θέλεις, είπε η 'Αλίκη. 'Από τή στιγμή αυτή είσαι ελεύθερος από μένα.

— Θέλω να με συγχωρήσεις γι' αυτό, 'Αλίκη.

— Τι θα όφελούσε;

Χώρισαν.

Ο Χάρης με την ανακούφισι ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, σαν να είχε πετάξει από πάνω του ένα μεγάλο βάρος. Κι' η 'Αλίκη, αφάνταστα δυστυχισμένη, από τό χτύπημα που της ήρθε.

Ήρθε στο σπίτι της, κλείστηκε στο δωμάτιό της και έξεπασε σε γοερό κλάμα.

Τόν αγαπούσε πολύ τό Χάρη. Και τώρα που τόν έχανε, καταλάβαινε πως τόν αγαπούσε περισσότερο απ' όσο είχε φαντασθή. Τώρα η ζωή δεν είχε πιά καμιά χαρά γι' αυτήν.

Κι' εκείνο που τήν έκανε πιά δυστυχισμένη ακόμα, ήταν τό ότι κάποια άλλη τήν τόν έπαιρνε. Δεν ήταν μόνο η έγκατάλειψι που τήν πίκραινε. Ήταν και ο έγωισμός της που πληγινόταν.

Μα ποιά ήταν αυτή η άλλη; Ήταν τάχα πιά όμορφη απ' αυτή; Πιά έξυπνη; Πιά χαριτωμένη;

Τήν έμαθε ύστερα από λίγους καιρούς. Τήν είδε στο πλάι του, στο δρόμο. Ναι, ήταν όμορφη, μα όχι περισσότερο από τήν 'Αλίκη.

Φαινόταν τόσο ευτυχισμένη κι' οί δυό. Κι' όταν έμαθε πως ο Χάρης κι' εκείνη είχαν αρραβωνιασθή, η 'Αλίκη έννοιωσε στήν καρδιά της κάτι σά μαχαίρια.

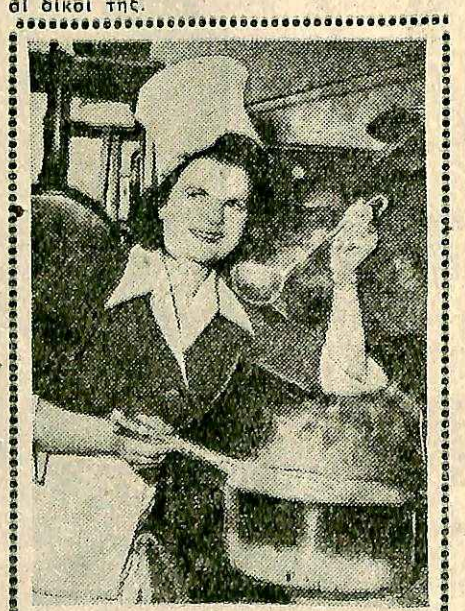
Γι' α να ξεχάσει, ρίχτηκε στίς διασκεδάσεις. Γελούσε, χορεύε, άστειευόταν, έδειχνε μια ζωηρή ευθυμία που ξεγελούσε όλο τόν κόσμο. Μα όλ' αυτά ήταν ψεύτικα. Ήταν μια μάσκα ευθυμίας και ξενοιασίας. Κάτω απ' τή γελαστή αυτή μάσκα κρυβόταν ο αγίαστρεφής πόνος, πάντα δυνατός και βασανιστικός.

Οί δική της νόμιζαν πως η 'Αλίκη είχε ξεχάσει. Κι' ήταν γεμάτοι χαρά γι' αυτό.

— Ποτέ δεν τήν έχουμε δ' τόσο ευχαριστημένη, έλεγαν.

Πάντα με τό χαμόγελο τούς καληνύχτιζε η 'Αλίκη και πηγαίνε στο δωμάτιό της. Κι' εκεί άφηνε τόν αληθινό της εαυτό να ξεσπάσει...

Πολλοί νέοι από τόν κύκλο της, της μίλησαν γιά έρωτα. Μα η 'Αλίκη, κάθε ερωτική έρομολογισι, τήν υποδεχόταν κορβιευτικά. 'Ετσι αρνήθηκε και κάποιες σοβαρές προτάσεις γάμου που της έφεραν οί δική της.

(Φωτογραφία Keystone)

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Σ' ένα διαγωνισμό που διοργανώθηκε από μια μεγάλη γαλλική εφημερίδα για τήν ανάδειξη της καλύτερης μαγειρίσας τής Γαλλίας, γιά τό 1949, νικήτρια βγήκε, η δεσποινίς Μαρσέλ Μπερτράν. Μαζί με τόν τίτλο, η νέα αυτή κέρδισε κι' ένα χρηματικό βραβείο 250.000 φράγκων που θ' αποτελέσει μιάν αξιόλογη προίκα.

— Μή μοι μιλάτε γιά γάμο! τούς έλεγε. Μ' αρέσει η ελευθερία ζωής... Οί άντρες είναι όλοι ψεύτες!...

Πέρασαν δυό χρόνια από τότε. Κι' ήρθε τό δεύτερο καλοκαίρι. Η 'Αλίκη ακολουθούσε τούς δικούς της σε κάποια λουτρόπολι.

Κάποιο βράδυ, βρίσκόταν στο κέντρο τής πλάς, με μια μεγάλη συντροφιά. Ήταν τόσο όμορφα όλα, γύρω. Ο ουρανός, η θάλασσα, τό θραδυνό αεράκι, η μουσική που έπαιζε, τό ζευγάρι που χορεύαν στήν πίστα. Μόνο η 'Αλίκη αισθανόταν φρικτή μοναξιά, μέσα σ' εκείνο τό εύθυμο περιβάλλον.

Ξαφνικά, ένας νέος υποκλίνεται μπροστά της, με χαμόγελο.

— Δεσποινίς! Θά θέλατε να χορέψουμε αυτό τό ταγκό;

Η 'Αλίκη έμεινε βουβή, τίς πρώτες στιγμές. Μπροστά της στεκόταν ο Χάρης. 'Ασυναίσθητα, είπε:

— Πολύ ευχαριστώ...

Σηκώθηκε κι' άφησε τό κορμί της στα χέρια του. Χόρεψαν σιωπηλά τίς πρώτες στροφές. Κι' όπως τά φώτα ήταν μισοσβυστά, ο Χάρης ακούμπησε τό μάγουλό του στο μάγουλο τής 'Αλίκης. Και ψιθύρισε:

— 'Αλίκη! Σ' αγαπώ!... Σ' αγαπώ περισσότερο από τότε...

Η 'Αλίκη αισθανόταν μια γλυκειά τρεμούλα στο κορμί της.

— Κι' η άλλη; ρώτησε.

Χώρισαν, 'Αλίκη. Είναι αρκετός καιρός. Και πάντα ήθελα να ξαναγνωρίσω κοντά σου, μα δισταζα. Γιατί φοβόμουν πως θα μούλεγες όχι. Και θάχες δίκιο... Μα θέλω να πιστέψης πως αυτή τή φορά είμαι ειλικρινής, 'Αλίκη. Αυτή η περιπέτεια ήταν μια περαστική τρέλλα, που μ' έκανε να εκτιμήσω καλλίτερα τό τί έχασα. Αυτό που έχασα θέλω να τό ξαναβρώ, 'Αλίκη. Για πάντα. Και δεν θα τ' αφήσω ποτέ πιά από τό χέρια μου. Γιατί τώρα ξέρω καλά και σένα και τόν εαυτό μου...

Η 'Αλίκη έκλεισε τά μάτια της, σαν χαλισμένη.

— Και πως θ' αποζημιωθώ γιά τόν πόνο που έννοιωσα δυό ολόκληρα χρόνια; ρώτησε.

— Με τήν παντοτεινή μου αγάπη κι' άφοσίωσι, 'Αλίκη.

Σφίχτηκε στήν αγκαλιά του, ευτυχισμένη, με τά μάτια της κλειστά. Κι' όταν τελείωσε ο χορός και τ' άνοιξε, είχε τήν έντύπωσι σαν να ξύπνησε ύστερα από ένα κακό όνειρο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο αντίχειρ δείχνει τό χαρακτήρα

Ο αντίχειρ είναι μια αλάνθαστη ένδειξη τού χαρακτήρος τού ανθρώπου. 'Ιδιως δίνει τό μέτρο τής πνευματικής του δύναμεις. Γι' αυτό άλλωστε, οί αρχαίοι θεωρούσαν δειλούς και άβουλους τούς ανθρώπους που δεν είχαν αντίχειρα.

Ανεκάθεν, ο καλά ανεπτυγμένος αντίχειρ αποτελούσε σύμβολο δύναμεις. Τό δάγκωμα τού αντίχειρος έθεωρείτο μια προσβλητική χειρονομία, μια πρόκλησις. Η συνήθεια αυτή υπήρχε ακόμη και στούς αρχαίους Γότθους και 'Ινδούς, καθώς και στούς κατοίκους τής 'Ιβηρικής χερσονήσου.

Στήν παλιά Ρώμη, ένας δόκος που διώταν με τόν αντίχειρα σπτηριγμένο στή λεπίδα ενός σπαθιού, έθεωρείτο ισχυρότερος από κείνον που έδινε μια γυναίκα όταν γινόταν καλόγρια. Ο Πάπας μπορούσε να απαλλάξει απ' τό δεύτερο, όχι όμως κι' απ' τόν πρώτο.

Προσέξτε πως κρατάει ένας άνθρωπος τόν αντίχειρά του, όταν δίνη τό χέρι του.

Ένας αντίχειρ μεγάλος αναλογικά με τό υπόλοιπο χέρι, δείχνει πάντα ισχυρό χαρακτήρα. Ο κάτοχός του δεν διευθύνεται απ' τά ένστικτά του, άλλ' απ' τή λογική.

Αν ο αντίχειρ δοκίμη από χαμηλά κατέκεται φυσικά σε άπόστασι απ' τό χέρι.

Αν έινε μικροκαμωμένος, άσθενικός και βρίσκεται κοντά στήν παλάμη, ανήκει σε ένδρωπο χλιαρό, αναποφασιστό και δύσπιστο.

— Λες νάχουμε καμιά έξωσι. βρέ γυναίκα: Έρχεται ο σπιτενοικοκύρης μας!

— Μια κι' έτυχε, κύρ-λοχαγέ μου, και ύπηρετώ εδώ, είπα να πάρω και τήν οίκογένεια να παραθερίσι!

— Είκοσιπέντε λίρες, κυρά μου, γι' αυτό τό δωμάτιο! Αμ, δεν τίς τρώω καλύτερα;

— Μελετόπουλος, είπατε; Στο ίσογειο!

— Εμείς, συμπεθέρα μου, θα κυττάσουμε να βρούμε ένα δωμάτιο στο Μαρκόπουλο. Ο 'Αναστάσης επιμένει πως έχει πολύ καλό... κλίμα!

ΟΙ παντούφλες ΤΟΥ ΜΙΑΟΥΛΗ

Νειάτα και νεράκια του ένδο-
ξου ναυαρχου

Ο Ανδρέας Βώκος, που πήρε
αργότερα το όνομα Μιαούλης — θα
μάθουμε το λόγο — ήταν το δεύτε-
ρο παιδί του Δημήτρη Βώκου από
την τρίτη γυναίκα του, χήρα του
Α. Βώκα. Γεννήθηκε στα 1769. Ο
πατέρας του, άρχοντας μά και επί-
σημος τής Ύδρας, με υπόψη και
παρά, ήθελε να σπουδάσει το παι-
δί. Όμως στην επιθυμία αυτή του
πατέρα, ο υιός πάντα είχε αντίο-
ρρησης. Ούτε ν' άκουση για γραμ-
ματα! Με τού παιδικού μυαλού τη
φαντασία όλο τριγυρίζει στα ληστο-
πειρατικά κατορθώματα που άκου-
γε να διηγούνται για το γυνώστο,
και φίλο του αργότερα, Μίχο Χα-
τζημιάλη. Η απόφασί του, λοιπόν,
ήταν ν' άφοσιωθεί στο πατρικό έ-
πάγγελμα, το ναυτικό. Κι' όσα ά-
πό γραμματα, μόλις μετά τα πρώ-
τα χρόνια της Έπανάστασής του
Είκασίενα, τότε που έγινε ναύαρχ-
ος, όλος δόξα και κατορθώματα,
έμαθε να σέρνι το κοντύλι του ως
έκει που έφτανε το τελευταίο ψηφίο
της υπογραφής του.

Όταν ο πατέρας του ο γέρο
Βώκος, δεν μπορούσε πιά να ταξει-
δέψη και φρόντιζε να βρή πλοίαρ-
χο για το καράβι του, ένα ωραίο
«λατινάδικο», το παιδί του, ο Άν-
δρέας, 16 χρονών τότε, το πήρε
προβολή δική του. Άρπαξε το
πλοίο με το «έτσι θέλω» έκανε πα-
νιά και κάθηκε στο πέλαγος...

Θέλετε από τύχη, θέλετε από
ναυτική επιδεξιότητα, ο μικρός Άν-
δρέας έφερε το καράβι ορθόπλωρο
μέσα στο λιμάνι της Νίκαιας, στα
γαλλικά παράλια. Έκανε εμπόριο
έκει με σιτάρι τόσο πετυχημένα,
που έκτος από το μερίδιο κάθε ναύ-
τη του, για το ταξίδι, που πέρα-
σε τα 1.100 τουρκικά γρόσια, έμει-
νε και στον ίδιο ένα γερό ποσό.
Μ' αυτό το κέρδος και με κάτι άλ-
λα χρήματα που καταχράστηκε του
πατέρα του — μετά 8 χρόνια, ό-
μως, του τα γύρισε και με τον τό-
κο — αγόρασε στη Χίο ένα μεγάλο
κρητικό πλοίο με όθωμανική ση-
μαία, το «Μιαούλι». Από αυτό πή-
ρε το επώνυμό του!

«Ο Μιαούλης — έγραφε το
1842 ο ναύαρχος Γ. Δ. Κριεζής —
ήγάπα την ευπρέπεια μέχρι πολυ-
τελείας. Το πλοιαρχικό του δωμά-
τιον ήταν έκ των πλουσιωτέρων ευ-
ρωπαϊκών. Μετεχειρίσθη το πολύτι-
μον ξύλον μαόνι σφειδώς εις αυτό.
Έγινεν πολυτελών καθρεπτών, ά-
νακτατικών ανακλιντρων και λοιπών
έκ δελουδών επίπλων. Τα άργυρά
της τραπέζης σκευή έστοιχίζον 5
χιλ. δίστηλον».

Τότε ήταν που ο Μιαούλης είχε
την πολυδύνητη περιπέτειά του με
τον ένδοξο Άγγλο ναύαρχο Νέλσων.
Αυτή την περιπέτεια, που την
έχει διηγηθή ο ίδιος ο Μιαούλης,
την έπαβε όταν, με το καράβι του,
προσπαθούσε να σπάση τον άπο-
κλεισμό των γαλλικών παραλίων
από τον άγγλικό στόλο, στα 1802.
Πιάστηκε τότε από ένα άγγλικό
πολεμικό έκει και οδηγήθηκε μπου-
στά στο Νέλσωνα. Στον Άγγλο
ναύαρχο άπάντησε έλεύθερα κι' έ-
ξυπνα, όπως ήξερε αυτός — άνθρω-
πος και πείρας και τόλμης — ν'
άπαντάη στα έρωτήματα που του
έκαναν. Μαρτύρησε καθαρά το που
πήγαινε και πως το καράβι ήταν
δικό του.

Όμως είτε από τις άπαντήσεις
του Μιαούλη, που έκαναν στον Άγ-
γλο έντύπωσι, είτε από τ' άστεία
του, που τόσο τον έκαναν να γελά-
σιν με την καρδιά του, είτε από

άλλη, παρατήρησι του Νέλσωνα,
που έγινε άφορμή να μαντέψη πως
είχε να κάνει μ' άνθρωπο, όχι κοι-
νό, μά φτιαγμένο απ' το ίδιο το
σκαρί το δικό του, άφησε τον Έλ-
ληνα πλοίαρχο έλεύθερο να τρα-
βήξη το δρόμο του... Το δρόμο που
προετοίμαζε ένα νέο Σαλαμινο-
μάχο!

Όταν ο Μιαούλης, ύστερα από
την άπελευθέρωσι, ήσυχάζε στο
σπίτι του, στην Άθήνα, (όπου και
πέθανε από περιπνευμονία στις 9
Ίουνίου 1835) καλούσε κοντά του
συννά - πυκνά, για συντροφιά, το
Βασίλη Μπουντούρη, φίλο του στε-
νό. Στο Μπουντούρη άρεσε να πει-
ράζη το ναύαρχο με τα ύδραϊκά
πειράγματά του. Ο Μιαούλης άπ-
λιδ, που το Μπουντούρη, τον άγα-
πούσε και τον σεβόταν, αν και νεώ-
τερός του, γιατί τον εύρισκε και
πολύ τίμιο, κοντά στην έξοχη μόρ-
φωσι που είχε, τον άφηγε να λη-
φεί, ό,τι ήθελε κι' ό,τι του άρεσε από
τα περασμένα. Κουνούτι, λοιπόν,
του έγινε ο κύρ Βασίλης, ένα βρά-
δυ, του ναύαρχου και του άράδιαζε
όλες τις ξεχασμένες άταξίες και
τρέλλες του.

— Δεν έκανες αυτό, δεν έκανες
έκεινο;

— Τόκαμα! Έλεγε ο Μιαούλης ά-
γαθά, μ' όλο που έβραζε μέσα του,
γιατί δεν ήξερε κι' αυτός καμμία
απ' τις προκοπές του φίλου του
να τον άποτομώσιν.

Γύρω ή συντροφιά έκανε χάξι να
τους άκούη.

— Δεν έκανες...

— Τόκαμα κι' αυτό, κι' άλλα...

Τότε έσκαζε κι' ο Μπουντούρης
με τον έξυπνο τρόπο των όμολο-
γιών του γερο - ναύαρχου,
— Δεν είσαι συ που οί λαβομά-
ρες σου έκαναν το μακαρίτη τον
πατέρα σου ν' άρνιήθι μία ώρα άρ-
χύτερα τον κόσμο και να παη στη
Σύμη να καλογερέψη;

Η συντροφιά όλη έσκαζε στα
γέλια με τούτο το τελευταίο. Γέλα-
σε κι' ο Μιαούλης, ίσως χωρίς να
θέλη.

— Ναί, είπε, από παιδί, το κε-
φάλι μου θούλενε άλλωστικά...
Στραβά, ίσα θέλουν και με κάτι άλ-
τό, όπως άγαπάς πές το... Μόνο
σταμάτα λίγο, γιατί κοντεύω να
φάω τις... παντούφλες μου!

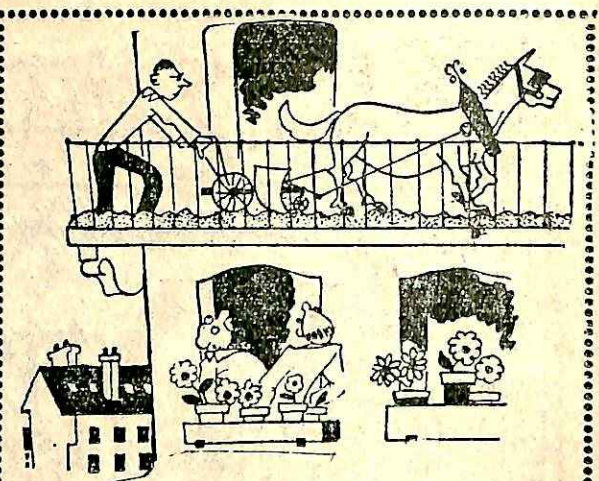
Στραμένος πάντα σταυροπόδι
στο ντιβάνι του, ο γερο - ναύαρχος,
είχε, από τον καιρό ακόμη του Εί-
κοσιένα, την κακή συνήθεια να μα-
κάη τις μαλακές μάλλινες παντό-
φλες του, όταν πειραζόταν, κι' έ-
κείνη τη νύχτα, με τα πειράγματα
του Μπουντούρη, τις είχε καταντή-
σει κουρέλια.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

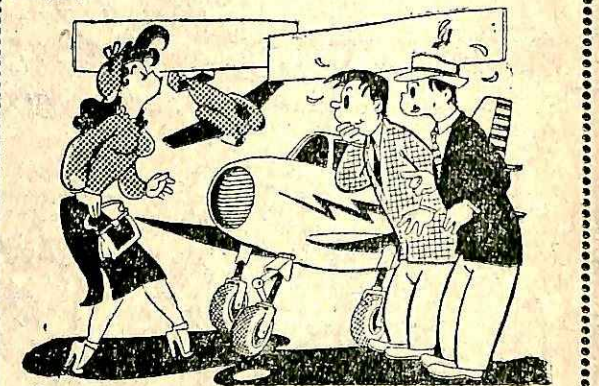
✻

Η συζυγική πίστις και ή πολιτική

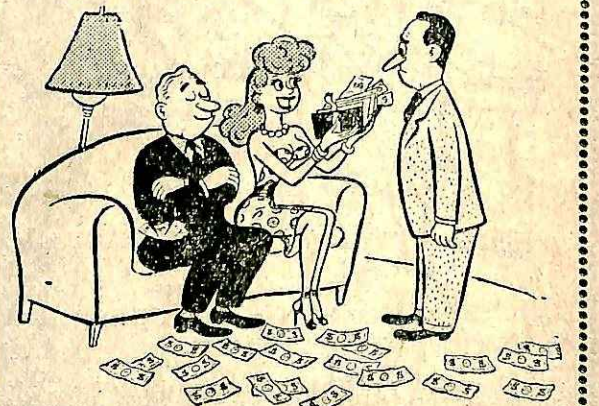
Ένας Άμερικανός γιατρός, ο δό-
κτωρ Φέιν, έκανε μία έρευνα, που
φάνηκε πολύ κωμική και σ' αυτούς
ακόμη τους Άμερικανούς. Τα πορί-
σματά της τα δημοσίευσε σε μία
μικρή πραγματεία με τον τίτλο:
«Έξελιξις των αισθημάτων χιλίων
άνδρων ύπνων σε διάστημα δέκα ό-
κτώ μηνών». Ο δόκτωρ Φέιν άπο-
δεικνύει, λοιπόν, ότι ή συζυγική
γαλήνη έπηρεάζεται με τον πιο ά-
μεσο τρόπο από τα πολιτικά και
οικονομικά γεγονότα. Ένα άλλο
περίεργο συμπέρασμα του εινε ότι
ή πίστις των Άμερικανών συζύ-
γων εινε... αντίστροφα ανάλογη
με την έντασι των σοβιετοαμερικανι-
κών σχέσεων. Ο δόκτωρ Φέιν ά-
ναφέρει την περίπτωση ενός συζύ-
γου που του έρομολογήθηκε ότι ά-
πόκτησε τρεις φίλες μέσα σ' ένα
μήνα κατά τη διάρκεια του άπο-
κλεισμού του Βερολίνου. Οί Άμε-
ρικανοί διασκεδάζουν σήμερα μ'
αυτά τα περίεργα και πρωτότυπα
συμπεράσματα...

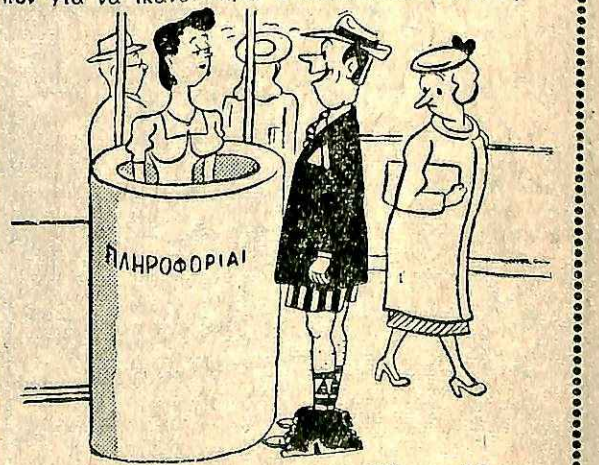
— Τρελλαινείται για' τα σαλατικά αυτός ο κύρ
Πέτρος!

— Πώ!... Πώ!... Ένα δικινητήριο!...

— Φαγώθηκες να μάθης τί προτερήματα έχει
περισσότερα από σένα ο Μπάμπης... Κτύπα λοι-
πόν για να ικανοποιηθ ή περιέργειά σου!...

— Σε ποιά πάτωμα, παρακαλώ, πουλάτε τις
τιρυντες;...

Έλευθέριος Βενιζέλος

Ο ΧΙ μόνο ή πολύπλευρη και με-
γάλη ιστορία του, αλλά και αυ-
τό ακόμα το σύντομο πορτραίτο του,
θυμίζουν το έπιγράμμα που χαράχτη-
κε, επάνω στην πλάκα του τάφου του
Βολταίρου, σύμφωνα με την τελευταία
του θέλησι:

«... Ένθαδε κείται έκείνος που έτόλ-
μησε να γράψη την ιστορία του Μεγά-
λου Πέτρου!...».

Έφθάσαμε, λοιπόν, και στη φυσι-
ογνωμία του μεγάλου Κρητικού άρχη-
γου και με κάθε τρόπο θα προσπαθή-
σουμε να χωρέση το πορτραίτο του στα
όρια της σελίδος μας, αρχίζοντας, φυ-
σικά, απ' τα χρονικά της γεννήσεώς
του, και της νεανικής ήλικίας του που
δίνουν με τα ζωρότερα χρώματα το
χαρακτήρα του και την εξέλιξί του.
Τα βιογραφικά στοιχεία του που είναι
διασπαρμένα σε πολλές, παραπολλές
πηγές, όταν τα συσχετίση προσεχτικά
ο έρευνήτης, βλέπει ολοφάνερα πως ο
Βενιζέλος είχε, από μικρό παιδάκι, τη
φυσική κλίσι ν' ά ρ χ η γ υ ύ η!

Παλμός του προσωπικός φίλος και
έκλεκτός συνάδελφος μας, ο Γιάν-
νης Μουρέλλος του όπολου εύγενι-
κας μνημόνα λάβαμε, τώρα τελευ-
ταία, απ' το Ήράκλειο της Κρήτης,
περιέσωσε το παιδικό ανέκδοτο του
Βενιζέλου, που καθρεφτίζει το χα-
ρακτήρα του, όπως διαμορφωνότα-
νε απ' την παιδική του ήλικία.

Ένα καλοκαίρι, ή πατρική οικο-
γένεια του Βενιζέλου πήγε απ' τα
Χανιά στις Μουρνιές, για να παρα-
θερίση. Ο Λευτεράκης, τότε, ήταν
δώδεκα χρονών. Έμάζεψε, όμως,
τά παιδια του χωριού και τα γύμνα-
ζε με καλάμια καθώς έγυμνάζον οι
νιζάμηδες της Τουρκοκρατουμένης,
τότε, Κρήτης, τους Όθωμανούς
στρατιώτες με τα όπλα, στην πλα-
τεία των Χανίων.

Οί «γερόντοι» του χωριού σταματού-
σαν, κάπου - κάπου, και τον έβλεπαν.
Παρακολουθούσαν με περιέργεια τα
προσάγματα του μικροσκοπικού Χα-
νιώτη γυμναστού, που δεν έννοούσε,
όρες όλόκληρες, ν' αφήση τα στρατιω-
τάκια του να ξεκουραστούν απ' τα γυ-
μνάσια και τα κουραστικά άνεδάσμι-
να στους λόφους.

Και δόσ' του τα παιδιά τρεχάματα.
Και δόσ' του κι' ο άρχηγός τρέχοντας
από κοντά και φωνάζοντας τα παραγ-
γέλματα.

Άνησυχούσαν, τότε, οί Κρητικοί «γε-
ρόντοι» των Μουρνιών, κι' έλεγαν:

— Τουτσέ, ο διάολος πουρθε απ' τα
Χανιά, θα μάσε σκοτώση τα κοπέλλια
μας!...

Κι' όταν έπεφτε κανένα Κρητικόπου-

λο και χτυπούσε στις πέτρες, φώναζε
ο πατέρας του στο μικρό άρχηγό:

— Ανάθεμά σε, διάολε, να μάσε σκο-
τώσης θές τα κοπέλλια μας; Κατεβή-
τε κάτω, μαρέ!

Αυτά, τότε. Δεκαεσσάρων, όμως,
χρόνων ο Βενιζέλος όταν ξαναπήγε,
για καλοκαίρι, στις Μουρνιές, περνού-
σε τις ώρες του διαβάζοντας στο
Μαρκογεώργη το περιόδι. Ένα πρωί,
μήκε στο περιόδι ο πατέρας του με
τον περιβολάρη και μόλις τον είδε να
διαβάζη κάτω από μία έλιά, του είπε:

— Έδώ Λευτεράκη, ξεμοναχέυεσαι;

— Ίντα διαβάζεις;

— Τον Παράσχο!

Ο πατέρας του, τότε, πήρε αυστηρό
ύφος και του είπε:

— Τραγουδιά!... Έχεις καιρό, παι-
δί μου, να μάθης όσα θές. Από τρα-
γουδία και τουφέκια στην Κρήτη, άλ-
λο τίποτα!...

Κι' ο νεαρός Λευτεράκης, τότε, που
είχε ευρύτερο πνεύμα για διάβασμα,
ξανάρριξε τα μάτια στο βιβλίο, λέ-
γοντας:

— Διαβάζοντας μαθαίνουν, τα παι-
διά, πατέρα!...

Άλλά τα παιδι ζωρότερα χρώματα
στο πορτραίτο του Βενιζέλου δίνει ή
φοιτητική του ζωή, απ' την εποχή που
έδειξε ότι δεν ήταν απ' τους συνηθι-
σμένους πνευματικούς ανθρώπους.

Όταν τον εξέταζε ο καθηγητής Πέ-
τρος Παπαρρηγόπουλος, γύρισε σε

Έλευθέριος Βενιζέλος την εποχή που
ήταν ακόμη δικηγόρος...

μιά στιγμή στο γραμματέα του Σκορ-
δίλη και του είπε:

— Φαίνεται ότι από τα Λευκά Όρη
της Κρήτης ένα νέο άστέρι ανατέλλει
για την Ελλάδα!

Άλλά το δυναμικό και θετικό χαρα-
κτήρα του Βενιζέλου, απ' τη νεανική
του ήλικία, δείχνει περισσότερο ή...
μάχη του με τον καθηγητή του Ρωμαί-
κού Δικαίου Άλκιβιάδη Κρασσά, πα-
ρόντος και του καθηγητού του Ποινι-
κού Δικαίου Κ. Κωστή.

Με τη συνησμένη του αυστηρότητα,
ο Κρασσάς, αφού τον κύτταξε καλά -
καλά, τούδωσε, με το βαρύ ύφος του,
το θέμα:

— Περί της ατοδυνάμου προστασίας
της νομής! Λέγετε!...

Άρχισε, άμέσως ο Βενιζέλος να
μνημονεύη το σχετικά κανόνα του Ρω-
μαίκού Δικαίου: «Έξεστι βία την βίαν
έξωθειν, κλπ.». Κι' αφού ανέφερε την
έκτασι του κανόνος, άρχισε να ληη και
τη δική του κρίσι για τους περιορι-
σμούς της άμυνας και είπε:

— Άλλοιότιμα ο άμυνόμενος, μπορεί
να πάη και στη φυλακή!...

Ένώ, λοιπόν, ο Κωστής έπεδοκίμαζε
την κρίσι του Βενιζέλου, ο Κρασσάς
έξω φρενών, του είπε:

— Πολύ βιάζεσθε! Μάθετε καλλίτε-
ρα τους νμους! Άς λείπη ή αὐθά-
δεια!

Και πεισματωμένος, έτσι, ο καθηγη-
τής, έβόησε:

— Μηδέν!

Άλλ' όλοι οί άλλοι καθηγηταί έδω-
σαν «χρίστας» στο Βενιζέλο. Και ο νε-
αρός Κρητικός σπουδαστής και μέλλον,
τότε, πρωθυπουργός της Ελλάδος ά-
νήγγειλε στη μάνα του πως πήρε το
δίπλωμά του, άλλ' έγραψε ότι άσχετα,
προς αυτό, ή άληθής άεία, καθώς πι-
στεύω, δέικνεται εις τα έργα!...

Και δεν είχε, άδικο, καθώς τα
πράγματα το άπέδειξαν.

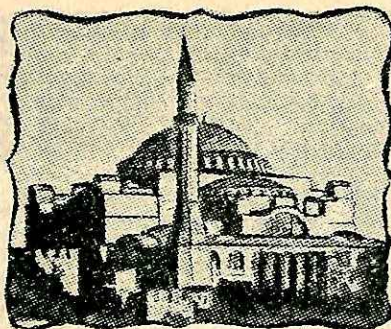
Έτσι, κατάρτισμένος ξεκίνησε
απ' την Κρήτη ο νέος, τότε, πολι-
τικός στα χέρια του όπολου, στα
1910, ο στρατός και ο λαός με το
κίνημα του Γουδί, έμπιστεύτην την
Ελλάδα που όχι μόνο την έκυβέ-
ρνησε, αλλά και την έδιπλασίασε,
όπως μιλούν τα ιστορικά γεγονότα
καθαρά, χωρίς τα πάθη και τα μί-
ση των διαφόρων περασμένων έπο-
χών.

Όσα μεγάλα γεγονότα συνέβη-
σαν στα πρωθυπουργικά χρόνια
του Βενιζέλου θα χρειαστή φυσί-
κά πολλός καιρός για ν' άποστει-
ρωθούν από την κοιμητική έπι-
ροή και τα πολιτικά πάθη της εποχής
του, και να φραφτούν αντικειμενικά
και άμερόληπτα.

Όμως, ο Βενιζέλος, άσχετα με αυ-
τά, πήρε την πρόποσα θεία του στη
νεοελληνική ιστορία και έπομένως, ο
ιστορικός που θα τολμήση να γράψη
τη βιογραφία του (άνεπιδέστος βέ-
βαια και ξένος προς τα κομματικά)
με όλο του το δίκιο θα μπορεί να ζη-
τήση ό,τι έζητήσε και ο Βολταίρος:
Δηλαδή τον τίτλο του ήρωος. Έστω
και στην πλάκα του τάφου του. Ο-
πωσδήποτε «χτυπούμε ξύλο» από τώ-
ρα για το συνάδελφο που... θα ρίψη
τον κύβον!

Θάχη να έπιτελέση ένα άληθινόν έ-
θλο, κι' απ' τους πιο δύσκολους μάλι-
στα!

Δ. ΓΑΙΟΠΟΥΛΟΣ

Η Αγία Σοφία, που εινε σήμερα μουσείο.

ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Με τους "Ελληνες της Πόλης

Υστερα από τα τουρκικά, τα ελληνικά εινε που ομιλούνται περισσότερο από κάθε άλλη γλώσσα στην Τουρκία. Για μίλει πρώτα-πρώτα η ελληνική παροικία, που με τις είκοσι χιλιάδες "Ελληνες πολίτες, εινε η αριθμητικώς μεγαλύτερη παροικία. Εινε επίσης η μειονότητα με τις εξήντα ως εξήντα πέντε χιλιάδες "Ελληνες την καταγωγή Τούρκους υπηκόους. Προσέθετε σ' αυτούς τους Τούρκους πρόσφυγες της Κρήτης και των Ιωαννίνων που έχουν ύστερα από την ανταλλαγή των πληθυσμών, συγκεντρωθή στην Τουρκία και μιλούν σαν "Ελληνες τη γλώσσα μας.

Φυσικά, δεν ανθίζει όπως μια φορά κι' ένα καιρό, τότε που οι Τούρκοι της Σμύρνης δυσκολεύονταν να ζήσουν χωρίς ελληνικά στην ώραία πόλη της Ιωνίας. Τα ελληνικά επικρατούσαν στα παρτάλια της Μικρασίας και στο Πέρα, όπου ευκολότερα σ'α ήταν να κινηθώ με ελληνικά παρά με τουρκικά.

Παλιές ιστορίες αυτές. Άλλα και τώρα τα ελληνικά, μετά τα τουρκικά, ακούτε στους δρόμους του Πέρα. Έλληνομαθής εινε πολλά από τα γκαρσόνια των κέντρων. Εφοδιασμένοι μόνο με τα ελληνικά, δεν βρίσκονταν στην άμνησιν στην οποία θα βροθή σε οποιαδήποτε άλλη πόλη του εξωτερικού, εκτός φυσικά, από την ελληνικότητα Κύπρου και από την Αλεξάνδρεια, όπου και οι αραπάδες ακόμα σ'α απευθύνουν το λόγο στη γλώσσα σας.

Φίλησχοι οι "Ελληνες της Πόλης, αφοσιωμένοι στην επαγγελματική τους προσπάθεια, εργατικοί και χαιρέκταροι, δε δίνουν ποτέ άφορη σε προσεγγίσεις με την εξουσία. Αν υπήθεσσε ότι, ευχρηστικά με τον αριθμό τους, σε είκοσι αστυνομικές παραβάσεις, αναλογιστούν, ως πούμε, δύο σ' αυτούς, ουτέ τους δύο δε θα βρήτε στο δελτίο της αστυνομίας. Εινε το στοιχείο που έχει το λιγότερο πάρε-δώσε με τις αρχές. Ζήτημα άγωγής και συνέσεως.

Τους απασχολεί ή δουλειά και το σπίτι, τους δε περισσότερο κοινωνικούς οι κοινότητες και τα σωματεία τους. Οι μὲν "Ελληνες υπήκοοι έχουν τη Λέσχη τους όπου συγκεντρώνονται, συζητούν, κάνουν διαλέξεις, διαβάσεις δε εφημερίδες τους.

Οι Ρωμιοί έχουν κι' αυτοί τη Λέσχη τους, το «Σέμας» — "Ηλιος — όπως ονομάζεται. Το έντεκτονό του «καλού κόσμου», με το άγνωστο και πρό πάντων με την τράπουλα, όπως περίπου και στη δική μας «Αθηνάικη Λέσχη».

Εκτός όμως από τις δυο αυτές λέσχες, υπάρχουν πολλά σωματεία με φιλανθρωπικούς σκοπούς, όμιλοι ερασιτεχνικοί που οργανώνουν παοστασεις με έργα της δικής μας, κατά πρότιμήν, θεατρικής παραγωγής. Υπάρχουν ακόμα οι σύλλογοι.

σμοι των αποφοίτων των μειονοτικών Γυμνασίων που λειτουργούν στην Πόλη.

Άλλα το διακριτικό γνώρισμα του Κωνσταντινουπολίτη εινε το σπίτι. Θα μπορούσε να πη κανείς ότι η Πόλη εινε ή ακρόπολι του νοικοκυρισμού, το τελευταίο οχυρό του. Ίσως λιγώτερο από ό,τι ήταν άλλοτε. Ασφαλώς όμως περισσότερα από παντού άλλο. Η οικογενειακή ζωή της μεσαιας τάξεως στο πλήρες άνθισμά της. Παλιά παρτάδοι ο νοικοκύρης και ή νοικοκυρά.

Ο πρώτος έχει τα οικονομικά βαρην. Η "Ελληνίδα της Πόλης δεν εινε βέβαια περιορισμένη όπως άλλοτε στα «οίκιακά». Ούτε όμως πήρε το δρόμο της εξωστρεφικής εργασίας στην έκταση που τον έχει πάρει ή γυναίκα στις άλλες χώρες. Εινε κυρίως ή γυναίκα του σπιτιού. Ο άνδρας φροντίζει για την οικονομική επάρκεια, αλλά ο άνδρας εινε επιφορτισμένος και με την προμήθεια των ειδών της διατροφής. Αυτός θα περάσει από την αγορά να κάνει τις παραγγελίες του, αυτός θα επιστρέφει φορτωμένος το βράδυ. «Καλοκουδαινήτης» εινε το κοσμητικό επίθετο του μέσου συζύγου της Πόλης. Και δεν εινε μόνο ο άνδρας που μεριμνά. Το πρώτο ο πρώτος που χτυπά το κουδούνι του πολιτικού σπιτιού εινε ο μπακάλης. Τα κτικωτάτα περνά για να δεχθώ και να εκτελέσει τις παραγγελίες του κυρίου. Παραγγελίες λεπτομερειών. Γιατί τα βασικά είδη πηγαίνουν χονδρικής στα σπίτια. Δε νοείται να πάη ή νοικοκυρά στο μπακάλη με το μπακούλι της μισής οκάς και των εκατό δραμιών για την προμήθεια του λαδιού της. Με τους τενηκέδες γίνεται ο εφοδιασμός του λαδιού και του βουτύρου. Με τα τσουβάλια ή ζάχαρη και τα όσπρια. Σε παρατάει τα δάδα με τα γλυκά.

Η αποθήκη του πολιτικού σπιτιού εινε ένα μικρό μπακάλη, που προμηθεύεται τα είδη του με τα πρώτα ρίγη του φθινοπώρου, τότε που ο προνοητικός νοικοκύρης αγοράζει και τα καυσίμα του χειμώνα.

Δεν εινε οι Κωνσταντινουπολίτες τα ξενόισα τα ζιτζίκια που χαιρόνται τις στιγμές τους. "Η χαρά των στιγμών δεν τους ικανοποιεί αν δεν έχουν εξασφαλισμένη την επάρκεια της επομένης. Μεριμνάνε για την αύριον εινε ο άγραφος νόμος τους. Η Πόλη εινε ή άνοιξη του μορμετισμού. Εινε ή πρόνοια, ή λογική, ή περίσκεψη, ή περιουλογία, ή ζωή που βασίζεται στις τέσσερες αριθμητικές πράξεις. Κάθε άλλο παρά τσιγκουνιά. Σας καλώ στο σπίτι τους και χαλάρωστε στις περιπτώσεις. Φιλοξενία θερμή, ένκαρθη, γλυκασμένη. Δεν τοιγκουνεύονται ούτε απέναντι των ξένων τους, ούτε απέναντι του εαυτού τους. Ζουνε άνετα, χωρίς στερόσεις, με απόλυτη ικανοποίηση των αναγκών τους, με αξιοπρεπή την εξωτερική εμφάνισή τους. Ούτε όμως και ανοίγονται πέρα από τη δυνατότητα τους. Δε θυσιάζουν στην πολυτέλεια την ανάγκη, στο περιπτώ το άσφαίτητο. Δεν περιορίζουν το πιάτο της ημέρας τους για να εξασφαλίσουν το σινεμά τους. Πρώτα το ένα, ύστερα το άλλο. Αιτή εινε ή γραμμή που ακολουθεί από παράδοσι ο Ρωμιός της Πόλης. Η ισορροπημένη ζωή. Το πνεύμα του νοικοκυριού στην πλήρη άνθησή του.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Το άκρον ζωτον της σεμνοτυρίας

Η αστυνομία της Ατλάντα-Σίτυ εξέδωκε τελευταία μια διαταγή με την οποία ορίζει ότι το ντύσιμο και το γδυσιμό των μανκενών που βρίσκονται στις Βιτρίνες πρέπει να γίνεται με κατεβαμένα τα παραπετάσματα που τα σκεπάζουν!

Το άκρον ζωτον της σεμνοτυρίας

Η αστυνομία της Ατλάντα-Σίτυ εξέδωκε τελευταία μια διαταγή με την οποία ορίζει ότι το ντύσιμο και το γδυσιμό των μανκενών που βρίσκονται στις Βιτρίνες πρέπει να γίνεται με κατεβαμένα τα παραπετάσματα που τα σκεπάζουν!

Το άκρον ζωτον της σεμνοτυρίας

Η αστυνομία της Ατλάντα-Σίτυ εξέδωκε τελευταία μια διαταγή με την οποία ορίζει ότι το ντύσιμο και το γδυσιμό των μανκενών που βρίσκονται στις Βιτρίνες πρέπει να γίνεται με κατεβαμένα τα παραπετάσματα που τα σκεπάζουν!

Το άκρον ζωτον της σεμνοτυρίας

Η αστυνομία της Ατλάντα-Σίτυ εξέδωκε τελευταία μια διαταγή με την οποία ορίζει ότι το ντύσιμο και το γδυσιμό των μανκενών που βρίσκονται στις Βιτρίνες πρέπει να γίνεται με κατεβαμένα τα παραπετάσματα που τα σκεπάζουν!

Το άκρον ζωτον της σεμνοτυρίας

Η αστυνομία της Ατλάντα-Σίτυ εξέδωκε τελευταία μια διαταγή με την οποία ορίζει ότι το ντύσιμο και το γδυσιμό των μανκενών που βρίσκονται στις Βιτρίνες πρέπει να γίνεται με κατεβαμένα τα παραπετάσματα που τα σκεπάζουν!

Χιούμορ

Οι δυε λόγιοι

Κουβεντιάζουν δυο στρατιώτες Κινέζοι: —Είμαι άνυπαντρος κι' αγαπώ τον πόλεμο. Γι' αυτό καταταχθήκα εθελοντής. Και σύ;

—Εγώ καταταχθήκα... γιατί είμαι παντρεμένος κι' αγαπώ την ειρήνη!

—Ακόμα δεν παντρεύτηκες, Κική; Μά τί περιμένεις;

—Ένα... γαμπρό!

—Πώς ζής;

—Με το μυαλό μου...

—Είσαι συγγραφέας;

—Όχι, αλλά σκέπτομαι διαρκώς... τί τράκα να κάνω για να ζήσω!

Ο παπάς του λόχου συμβουλεύει το φαντάρο το Γιάννη να μην πίνη πολύ κρασί.

—Ντροπή, Γιάννη! Τό λχει. Μέθυσες πάλι χτες το βράδυ και φυσικά σε τιμώρησαν. Κι' όμως, έτσι καλός στρατιώτης που είσαι, αν δεν έπινες, θάσουν επιλοχίασε σήμερα.

—Μά όταν πίνω, δέσποτά μου, άπαντά ο Γιάννης, γίνομαι... στρατηγός!...

Η σύζυγος. —Νά πάψης, αγαπητέ μου, να βάφης το μoustάκι σου. Οι έπιστήμονες λένε πως οι βάφες φέρνουν τρέλλα.

Ο σύζυγος. —Μά εγώ δεν μεταχειρίζομαι τέτοια πράγματα... Είδες ποτέ να βάφω το μoustάκι μου;

Η σύζυγος. —Τό είδα... στο λαιμό της υπρέτοιας!

Μεταξύ γιατρών: —"Αστα, φίλε μου, είμαι καταστενοχωρημένος. Έχασα τον καλλίτερο πελάτη μου...

—Τόν πέθανες μήπως;

—Όχι. Τόν έκανα καλά, δίχως να τό καταλάβω!...

Την ώρα των γυμνασίων: —"Ε, έσύ! Δεν αντιλαμβάνεσαι πως έτσι εκτίθεσαι σ' έναν ύποτιθέμενο έχθρο, που βρίσκεται σε πεντακόσια μέτρα απόστασι;

Ο νεοσύλλεκτος. —Μάλιστα, κύρ ταγματάρχα, μά εγώ στέκομαι πίσω από ένα ύποτιθέμενο βράχο, ψηλό τριάντα μέτρα!...

Η σύζυγος. —Σ' ακούω να βήκης, αγάπη μου... κι' άρχισα ν' άνησυχώ. Φώναξα λοιπόν κάποιον να σε δώ...

Ο σύζυγος. —Μά δεν ήταν ανάγκη!... Και ποιος είν' αυτός ο γιατρός;

Η σύζυγος. —Δεν ειναι γιατρός... Ειναι προάκτωρ αστυνομικής έστρεσίας ζωής!

Ο δεκανέας σπουε παρατεταγμένους στρατιώτες: —Μωρέ, τί ζυγισια εινε αυτή; Για έσ'ατε έξω να δώτε τί έλεεινι γοαμιά έχετε!...

Μου πουλήσατε πρό ενός μηνός αυτά τα παπούτσια. Κυττάχτε πως καταστράφηκε κι' όλας το δέρμα τους!

Μά δεν σκέπτεσθε πόσα χρόνια τόχε στην πλάτη του το ζω. πριν να τό φορέσετε σεις στα πόδια σας;

Ζούσε κάποτε ένας πρίγκηπας Μουσουλμάνος, τόσο άσχημος ώστε δεν άφηναν ποτέ καθρέφτες στα διαμερίσματά του, για να μην ιδή το προσώπό του και τόν πιάση απελπισία. Ωστόσο, μια μέρα, ο πρίγκηπας είδε το πρόσώπό του σ' ένα καθρέφτη, που είχε μείνει κατά λάθος σ' ένα δωμάτιο. Κυττάχτηκε προσεχτικά κι' άρχισε να κλαίει για τήν άσχημία του...

Ο Βεζύρης του έκλοιγε κι' αυτός. άκόμα πιο δυνατά.

Σε λίγο ο πρίγκηπας ήσυχασε κάπως. Μά ο βεζύρης εξακολουθούσε να κύνη μαύρα δάκρυα... —Επιτέλους, γιατί κλαίς άκόμα, τόν ρώτησε τότε ο πρίγκηπας. άφου κι' εγώ ο ίδιος τό πήρα πιά άπόφασι;

—"Ε, πρίγκηπά μου, άπάντησε ο βεζύρης, έσύ είδες τό πρόσώπό σου μόνο μια φορά στόν καθρέφτη... Δεν ρωτάς όμως κι' έμένα που σε βλέπω κάθε μέρα!...

Ο Βαν Τζόνσον

Νά ποιές γυναίκες προτιμούν

Τά γούστα και οι αντιπάθειες τεσσάρων άστέρων

Τέσσερες γνωστοί άστέρες του άμερικανικού κινηματογράφου μάς λένε παρακάτω τις γνώμες και τά γούστα τους για τις γυναίκες. Οι θαυμαστές τους δεν έχουν παρά να συμμορφωθούν με τις προτιμήσεις τους, για να τους άρέσουν, αν ποτέ τύχη — ποιος έρει! — να τους γνώρισουν προσωπικάς.

Ο Βαν Τζόνσον

Μ' άρέσουν τα κορίτσια που έχουν «φακίδες» και που δεν φοβούνται να τις δείχνουν. Τα θέλω άκόμη να φορούν άπλά φορέματα (ιδίως ταγιέρ) και άστρα γάντια, να κρεμούν τήν τσάντα τους άπ' τόν ώμο, να κόβουν τά μαλλιά τους με γούστο και με φυσικότητα, να έχουν κοντά τά νύχια τους, να χρησιμοποιούν έλαφρά άρώματα ή κολώνιες. Μά φορούν πάντα κάλτσες (πατέ όμως στραβοφορεμένες). Νά μη βάσουν καπέλλο. Νά ντύνονται καλά χωρίς να ξεθεύουν όλόκληρη περιουσία. Νάχουν έξυπνάδα και χιούμορ.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη φορούν πανύψηλα τακούνια ή «πολυώροφες» σάλες, ν' αποφεύγουν τά περίτεχνα χτενίσματα, να μη σπαζώνουν με κορμίσματα όταν φορούν σορτί, να μη μεταχειρίζονται σκουα-κόκινα βερνίκι τών νυχιών, να μην πασαλείδουν τά μάγουλά τους με ρουζ, να μη φορούν πολλά βολάν και γαρνιτούρες.

Ο Ρέυ Μίλλαντ

Μ' άρέσουν τά κορίτσια με τή χλωμή κι' ένδιαφέρουσα φυσιογνωμία, που μιλούν έξυπνα, χτενίζονται σύμφωνα με τόν τύπο του προσώπου τους, μεταχειρίζονται βερνίκι τών νυχιών ζωηρό κόκκινο κι' όχι σκούρο πορφυρό, προτιμούν μια μπλούζα και μια φούστα παρά ένα πανταχτέρο φόρεμα με γαρνιτούρες, φορούν άπλά κοσμήματα. Δεν χανεύω τά φανταχτέρα βραχιόλια, καρφίτσες, κλπ., που κάνουν τις γυναίκες να φαίνονται σαν... Χριστουγεννιάτικα δέντρα!

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη διαρβώνουν κάθε στιγμή τά μαλλιά τους, να μη βγαίνουν στο δρόμο ξεκαλτωτές, να μη φορούν άνδρικά παντελόνια ά-κάθε μέρα!...

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη διαρβώνουν κάθε στιγμή τά μαλλιά τους, να μη βγαίνουν στο δρόμο ξεκαλτωτές, να μη φορούν άνδρικά παντελόνια ά-κάθε μέρα!...

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη διαρβώνουν κάθε στιγμή τά μαλλιά τους, να μη βγαίνουν στο δρόμο ξεκαλτωτές, να μη φορούν άνδρικά παντελόνια ά-κάθε μέρα!...

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη διαρβώνουν κάθε στιγμή τά μαλλιά τους, να μη βγαίνουν στο δρόμο ξεκαλτωτές, να μη φορούν άνδρικά παντελόνια ά-κάθε μέρα!...

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη διαρβώνουν κάθε στιγμή τά μαλλιά τους, να μη βγαίνουν στο δρόμο ξεκαλτωτές, να μη φορούν άνδρικά παντελόνια ά-κάθε μέρα!...

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη διαρβώνουν κάθε στιγμή τά μαλλιά τους, να μη βγαίνουν στο δρόμο ξεκαλτωτές, να μη φορούν άνδρικά παντελόνια ά-κάθε μέρα!...

είνε ψηλές, να μη μεταχειρίζονται κραγιόνι τών χελιδιών που ξεβάφει, ή ρίμμελ για τά βλέφαρα που δεν στρώνει κανονικά.

Ο Σάκκου Σιότ

Μ' άρέσουν τά κορίτσια που δεν προσπαθούν να κρύβουν τή φυσιογνωμία τους με φανταχτέρα φορέματα, που βάφουν τά χείλη τους μετά τά 16 χρόνια τους, ποτέ όμως ένωρίτερα, που κόβουν τά νύχια τους πριν γίνουν σάν... τών θηρίων, που μεταχειρίζονται τό μακιγιάζ ό-χι για να κρύβουν τό πρόσωπό τους αλλά για να διορθώσουν τά μικρά ελαττώματά τους, που έχουν λίγα μόνο, άπλά και κομψά καπέλλα, αντί για κάμποσα φανταχτέρα κι' ιδιόρρυθμα, που φορούν λίγα κι' άπλά κοσμήματα, που έξερουν να διατηρούν μια συνομιλία.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη μιμούνται τυφλά τή μόδα στα φορέματα, τό χτενίσμα και τό μακιγιάζ, να μη φορούν κάλτσες με παπούτσια άνοιχτά στα δάχτυλα, ή ψηλά τακούνια με άνδρικά παντελόνια, να μη μιλούν διαρκώς για τόν εαυτό τους, ούτε και να κουτσμπολεύουν τους άλλους.

Ο Γκρέγκορ Πέκ

Μ' άρέσουν τά κορίτσια που ντύνονται όπως τούς ταιριάζει, που δεν έχουν νύχια μακρύα και χτυπητά βαμμένα, που μακιγιάρονται προσεκτικά στο σπίτι τους, ώστε να μη χρειάζονται κάθε τόσο... έπισκευή μπροστά στόν κόσμο, που φορούν πουλόβερ και φούστες, που δεν έχουν διαρκώς στο νου τους τόν ανταγωνισμό τών άλλων γυναικών, που φορούν άπλά κοσμήματα (ιδίως από χρυσάφι μασίφ), που έχουν ταλέντο νοικοκυράς κι' άναγνωρίζουν τά ελαττώματά τους.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Ο Βαν Τζόνσον

Μ' άρέσουν τά κορίτσια που ντύνονται όπως τούς ταιριάζει, που δεν έχουν νύχια μακρύα και χτυπητά βαμμένα, που μακιγιάρονται προσεκτικά στο σπίτι τους, ώστε να μη χρειάζονται κάθε τόσο... έπισκευή μπροστά στόν κόσμο, που φορούν πουλόβερ και φούστες, που δεν έχουν διαρκώς στο νου τους τόν ανταγωνισμό τών άλλων γυναικών, που φορούν άπλά κοσμήματα (ιδίως από χρυσάφι μασίφ), που έχουν ταλέντο νοικοκυράς κι' άναγνωρίζουν τά ελαττώματά τους.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

Συνιστώ στις κοπέλλες να μη κυττάζονται διαρκώς στόν καθρέφτη, και να μη μεταχειρίζονται βαρυά άρώματα, να μη φορούν χωριάτικες φούστες, να μην κόβουν τά μαλλιά τους ά-φέλειες, να μην χτενίζονται ύπερβολικά πρόστυχα, να μη βάφουν άγαρμπα τά χείλη τους, να μη παραλείπουν καμμία προσπάθεια για να γίνουν ή ψυχή μιας συντροφιάς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες της ζωής

Ο Σάββας παίζει μπάσσο

Η Σόφη ήταν ένας μοντέρνος, αλλά κατά βάθος αισθηματικός τύπος κοπέλλας. Της άρεσαν πολύ οι μουσικοί, που τους έβλεπε να παίζουν τά σύνεργα της τζαζ - μπάντ, τά πιάνο, τά σαξόφον, τά τρομπόνια, τά μπάντζα και κείνα τά διάφορα μυστήρια που βροντάει ο τζαζμπανίστας για να κρατήη το τέμπο και να κάνει χαρούμενη και πηδηχτή φασαρία. Πολλές φορές είχε όνειρο-πολησεί ν' αγαπούσε, λεί, κανέναν άπ' αυτούς τους νόστιμους και ζωηρούς νέους, που δούλευαν τή τζαζ.

Ναι, ή Σόφη άισθανόταν να τήν τραβήη πολύ ή μουσική. Φανέρο πως είχε καλλιτεχνική ψυχή. Κι' ως τότε — ως τότε που άρχισε ή μεγάλη περιπέτεια της ζωής της — ή Σόφη δεν είχε ιδέα από σοβαρή μουσική. Από συμφωνικές αρχήστρες να πούμε, από κλασσικά έργα σε μι έλασσον, από Βάγκνερ κι' από Μπετόβεν, από συμφωνίες και τά παρόμοια. Άλλος κόσμος αυτός, που αν δεν πιάς να τόν βρής, δεν έρχεται αυτός να σε βρή.

Κι' όμως αυτός ο κόσμος της σοβαρής μουσικής ήρθε να τή βρή ή Σόφη. Και πού ήρθε να τή βρή, παρακάτω; Μέσα στο τράμ, αν αγαπάτε! Ήταν βράδυ. Η Σόφη βρέθηκε στο τράμ κι' έτυχε να δώση ένα δολοκλήρο είκοσάχι-λιάρη στόν εισπράκτορα, για το εισιτήριό της.

Φιλά! είπε ο εισπράκτορας απαιτητικά. Δεν έχω ρεστα! Η Σόφη κύτταξε στην τσάντα της. Είχε μόνο δυο κατοστάκια.

Δεν έχω! είπε δειλά. Ο εισπράκτορας έβαλε τις φωνές, δηλώνοντας πως αυτός δεν εινε Τράτσας, και χτύπη-γαλοπρεπεία!

Και τί όργανο παίζετε; —Μπάσσο! είπε ο Σάββας και φούσκωναν τά παχούλα μάγουλά του.

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

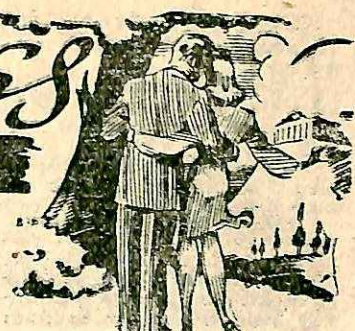
Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

σε νευρικά το κουδούνι για να κατέβη ή άπερίσκεπτη δεσποινίς, και τότε... Τότε ένας συμπαθητικός νέος, με παχουλίστικο πρόσωπο, γαρνιρισμένο με πλούσια μαλλιά, μπήκε στη μέση:

Μου έπιτρέπετε να σας διευκολύνω έγω δεσποινίς; —Επίασαν κουβέντα για τήν άνάβειαν τών εισπρακτόρων. Κι' έπειδή δεν τήν τελείωσαν μέσα στο τράμ, τή συνέχισαν όταν κατέβηκαν. Έτσι, σε λίγο ο συμπαθητικός αυτός νέος, τήν παρακάλεσε να δεχθώ ένα γλυκό κι' ή Σόφη δεν κατάλαβε γιατί δεν είπε όχι. Και κάθισαν σ' ένα κέντρο.

Ο νέος της συστήθηκε: Σάββας Ντεκομπής.

Και τί επαγγέλμασε; —Μουσικός!

Μουσικός! ψιθύρισε ή Σόφη με θαυμασμό κι' έννοιωσε ταραχή στην καρδιά της. Και σε ποιο κέντρο παίζετε; —Ο Σάββας χαμογέλασε περφορυνκικά.

—Ω! είπε. Δεν παίζω σε κέντρο. Παίζω στη συμφωνική. —Συμφωνική; Τι εινε αυτή ή συμφωνική; —Ορχήστρα συναυλιών. Δίνουμε κονσέρτα!

Κονσέρτα!... Αυτή ή λέξη, πού εινε γεμάτη μουσικό μεγαλείο, άνήχησε επιβλητικά σ' αυτή της Σόφης. Κονσέρτα! —Ωστε δίνετε κονσέρτα! Και τί όργανο παίζετε; —Μπάσσο! είπε ο Σάββας και φούσκωναν τά παχούλα μάγουλά του.

Μπάσσο! Πρώτη φορά ή Σόφη άκούγε πως υπήρχε και τέτοιο όργανο. Μπάσσο! Τι μεγαλοπρεπεία!

—Μη μπής μέσα, ρε Σταύρο! Είμαι κόλπο, για να μάς πασοάρη όσα βιδάνια έχει μαζέψει!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Οι κίνδυνοι της πνευματικής ουρεδρίασης

Παρεκτιμήσεις που οδηγούν στην τρέλλα

Το «τραπέζακι» θεωρείται από τον πιο πολύ κόσμο σαν αβία διασκέδαση ή σαν προσπάθεια έρευνας, που είναι ολόκληρα ακίνδυνη για κείνους που την επιχειρούν.

Φαίνεται, ωστόσο, ότι τα θύματα των πνευματιστικών συνεδριάσεων, είναι πολύ περισσότερα απ' όσο φανταζόμαστε, για όλους γενικά που μετέχουν σ' αυτές, αλλά ειδικότερα για κείνους που έχουν προδιθέσει στις διανοητικές και τις νευρικές ασθένειες.

Κατά τους ψυχιάτρους, οι πνευματιστικές συνεδριάσεις προκαλούν ένα διανοητικό ατοματισμό και σε ώριμες περιπτώσεις μία διάσπαση της ενότητας μεταξύ των διάφορων ψυχικών κέντρων. Σε άλλες πάλη περιπτώσεις δημιουργείται μία μεταδοτική διέγερση, που συνοδεύεται από μίαν απεριόριστη εὐπιστία. Ένα σωρό ψεύτικες και σφαλερές ιδέες θρονιάζονται τότε στο μυαλό και μπορούν να οδηγήσουν σε παραισθήσεις, παραληρήματα, κτλ.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι αυτές οι ιδιόμορφες «ψυχισμοί» δεν παρατηρείται μόνο στις πνευματιστικές συνεδριάσεις αλλά και έξω απ' αυτές. Δημιουργείται τότε μία κατάσταση αληθινής αλλοφροσύνης. Οι πνευματιστές λένε σ' αυτές τις περιπτώσεις ότι το θύμα εξουσιάζεται από κακά πνεύματα, ενώ οι ψυχιάτροι μιλάνε για διχασμό της προσωπικότητας, που είναι αποτέλεσμα της συνθεσίας στον ψυχικό ατοματισμό.

Οι συγγραφείς που ασχολήθηκαν μ' αυτές τις ασθένειες αναφέρουν καταπληκτικές περιπτώσεις ανθρώπων που προσπαθούν ν' αμυνθούν εναντίον επιθέσεων κακοποιών πνευμάτων που προέρχονται, κατά την αντίληψή τους, από το υπερπέραν. Ένα τέτοιο θύμα των πνευματιστικών συνεδριάσεων έκανε μπάνιο μέσα σε πυκνή διάλυση θείου για να... δηλητηριάσει και να σκοτώσει τα κακοποια πνεύματα. Ένας άλλος άλειψε για τον ίδιο σκοπό το σώμα του με ποντικοφόρακο! Μία γυναίκα είχε προμηθευτεί ένα γιατάκι και σπαθίει κάθε βράδυ τον αέρα στην καμάρ της.

Υπάρχουν άνθρωποι, έξ' άλλου, που αυτομαστιγώνονται μέχρις αίματος ή αυτοτραυμα-

τίζονται με τη βεβαιότητα ότι σκοτώνουν τα κακοποια πνεύματα που τους πολιορκούν.

Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση μιας γυναίκας που άναβε κάθε βράδυ μεγάλες φωτιές σε διάφορα μέρη του σπιτιού της για να εμποδίσει τα κακά πνεύματα να μπουν στο εσωτερικό και να την ενοχλήσουν. Το αποτέλεσμα ήταν ότι το σπίτι της πήρε μία νύχτα φωτιά και η δυστυχισμένη βρήκε σικτρά θάνατο στις φλόγες.

Η μελέτη των διαφόρων μέντιουμ που παρουσιάστηκαν ως σημερά, αποδεικνύει ότι η επέμβαση των πνευμάτων κάθε άλλο παρά αυταπόδεικτη είναι, όπως διδάσκουν οι πνευματιστές. Ο Φλουρνού, ο Ουίλλιαμ Τζάιμς, ο Ζανέ υποστηρίζουν ότι και τα πιο πολύπλοκα από τα καλούμενα πνευματιστικά φαινόμενα είναι δυνατόν να εξηγηθούν εύχερστα ως εκδηλώσεις του καλούμενου διχασμού της προσωπικότητας.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις, δηλαδή, η προσωπικότητα του μέντιουμ διχάζεται σε δύο. Τότε νομίζει πρόσκαιρα ότι είναι άλλος άνθρωπος. Μιλάει, φέρεται και μιμείται, με μία λέξη την προσωπικότητα αυτού του άλλου ανθρώπου, όχι όπως ήταν αυτός, αλλά όπως το μέντιουμ την φαντάζεται.

Σφαλερές απόμνησεις και μάλιστα γνωστών ιστορικών προσώπων έχουν σημειωθεί, άλλωστε, πολλές ως σημερά.

Ο διχασμός της προσωπικότητας του μέντιουμ έχει επίδραση και στα πρόσωπα που μετέχουν στην πνευματιστική συνεδρίαση και δημιουργεί μία κατάσταση ειδικής ψυχασθενείας με ολέθρια κάποτε αποτελέσματα.

Πόσοι άνθρωποι, έπηρεασμένοι από παρόμοιες συνεδριάσεις, δεν νομίζουν ότι περιδύονται από πνεύματα και δεν συνομιλούν μαζί τους σαν να επικοινωνούν για υπαρκτά πρόσωπα!

Παρόμοιες παραισθήσεις είναι περισσότερο συνηθισμένες μεταξύ των γυναικών, που έχουν μίαν έντονη εὐπιστία και εξαιρετική νευρική ευαισθησία. Αλλά συμβαίνει κάποτε το αντίθετο φαινόμενο: Μερικά άτομα παθαίνουν ένα είδος φοβίας και προσπαθούν να προστατευθούν με χίλια δυο μέσα απ' τα πνεύματα. Χαρακτηριστική ήταν η περίπτωση ενός ανθρώπου που έλαβε μέρος σε πολλές πνευματιστικές συνεδριάσεις και που επηρεάστηκε τόσο πολύ απ' αυτές, ώστε απόφευγε ν' ανοίξει το στόμα του, από το φόβο ότι τα λόγια που θα έλεγε δεν θα προέρχονταν απ' αυτόν, αλλά από κάποιο πνεύμα, που θάβρισκε την ευκαιρία να τρυπώσει μέσα του. Πρέπει να συμπεραστεί ότι ο πνευματισμός αποτελεί μία διασκεδαστική ούτοπία: Η απάντησις σε παρόμοια ζητήματα είναι πάντοτε πολύ δύσκολη. Η περιοχή που βρίσκεται στο μεταίχμιο μεταξύ ζωής και θανάτου είναι ακόμη ανεξερεύνητη και δεν μπορούμε να πούμε τίποτε το βέβαιο και το θετικό γι' αυτή. Οπωσδήποτε, το βέβαιο είναι πως η συμμετοχή σε πνευματιστικές συνεδριάσεις δεν είναι πάντοτε ακίνδυνη και μάλιστα για άτομα νευρικά ή υπερευαίσθητα.

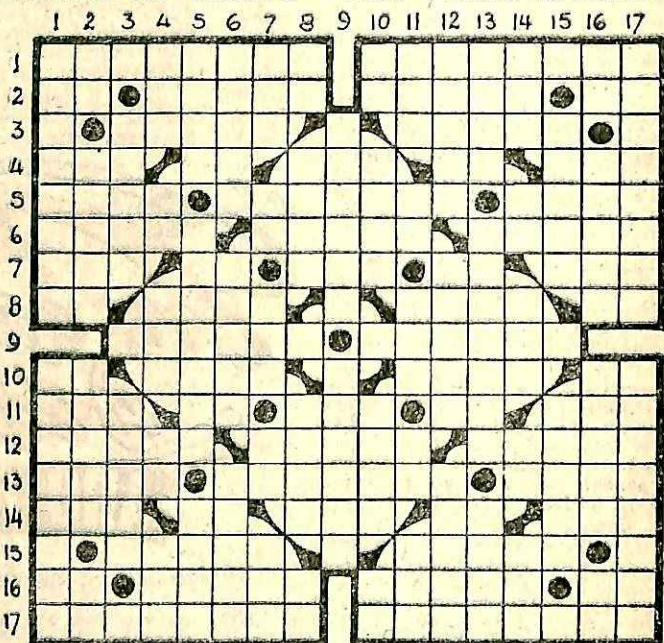
ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΩ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 228

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Πήλινο άγγείο των αρχαίων. — Ιαχυρός.
2) Σύμφωνον. — Κατοικίδια πτηνά. — Σώμα, ανάστημα (αρχ.). — Δεικνύων.
3) Ένα τέτοιο γεύμα δεν είναι ούτε πλούσιο, ούτε άφθονο. — Ανάπτος, άπερίσκεπτος.
4) Τελικός σύνδεσμος. — Δηλώνει συγκατάθεσιν. — Τα βρίσκετε καθημερινώς στις εφημερίδες.

3) Όμιλία (δημ.). — Το μισό στην καθορέυσα.
4) Ιστορική άρνησις. — Αδύα. — Μίλησε. — Αρχή και τέλος. — Κοντά (γαλ.).
5) Γνωμικά. — Διευθυντής (καθ.). — Εκπρόσωπος του Ισχυρού φύλου.
6) Τροπικό επίρρημα. — Η κυριώτερα μας τροφή. — Νομίζω.
7) Αρχικά ύπουργείου. — Άρθρο. — Συμπερασματικόν. — Συμφώνον. — Ποταμός της Γαλλίας.

Άνθη. — Αναφορική αντωνυμία (βηλ.).

5) Επιθυμία. — Πόνος που μας προξενούν τα όργανα μιας αίσθησης. — Προσωπική αντωνυμία (γεν. πληθ.).
6) Μερικά. — Πνευστό μουσικό όργανο. — Χωρίο της έπαρχίας Κιλαδρύτων.

7) Διά να. — Απαραίτητο στο μέλλον. — Κτητική αντωνυμία. — Δύο σύμφωνα, στην αντίθετη σειρά που έχουν στο αλφάβητο. — Αρχικά ασηροδρόμων.

8) Άσθρο (πληθ.). — Φωτιά. — Έξαιρετικής ποιότητας (οδ. πλ.). — Κτητική αντωνυμία (οδ.).
9) Λέγονται συνήθως διασκεδάσεις. — Δεν είναι εύκολο να εξαπληθούν (οδ.).

10) 21. — Δίοςος. — Χαϊδευτικό γυναικείου ονόματος. — Νότα.

11) Αισθησις. — Τροπικό επίρρημα. — Πρόθεσις και άρθρο ενωμένα στη δημοτική. — Δύο όμοια φωνήεντα. — Αντιθετικός σύνδεσμος.

12) Επώνυμον γνωστής στέρας. — Τα πληρώνουν οι ταξιδευόντες. — Βάνυση στους τρόπους.

13) Πλήττω. — Μέρος του δέντρου. — Τον συλλαμβάνει μία απ' τις αισθήσεις μας.

14) Προσωπική αντωνυμία (β' προσ.). — Μέτρον επιφανείας (γαλ.). — Αναφορική αντωνυμία (δοτ. πληθ.). — Αρχαία πρόθεσις. — Χρονικό επίρρημα.

15) Καθημερινώς απαραίτητος. — Ζώδιον.

16) Ερωτηματική αντωνυμία (οδ.). — Ποταμός της Γερμανίας. — Άσμα των αρχαίων. — Σύμφωνον.

17) Ένδειξις εὐγνωμοσύνης σε κάποιο άγιο. — Μεσαίος (βημοτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Άνυπακοή. — Πόλις της Πελοποννήσου (δημ.).
2) Νότα. — Αρχηγός κόμματος στην Ιταλία. — Άλλη ονομασία του φυτού αγιωνόθα. — Φρούριο γνωστό για από τον Κόμητα Μοντενάρτο.

8) Δύο όμοια σύμφωνα. — Πλούσιο των αρχαίων. — Σαλόνι. — Δικά σου.

9) Όλοι το ελπίζουν λαμπρό και εύτυχισμένο. — Κωμόπολις της Φθιώτιδας.

10) Καλή διαθήκη. — Άσεθής πράξις. — Φωτοστέφανος των Άγιων. — Βυζαντινή νότα.

11) Αρχαία θεά. — Νημάτιο. — Γάλλος στρατάρχης του περασμένου πολέμου. — Συντομία τίτλου. — Ελαττωματικός σύνδεσμος.

12) Ίερά ένδύματα. — Κάτοικοι ασιατικής χώρας (καθ.). — Δεν είναι ούτε στερεά, ούτε άγυρά.

13) Απώδωρον. — Καθόλου εύχρηστη για κείνον που ζητάει κάτι. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας.

14) Τοπικό επίρρημα. — Αναφορική αντωνυμία (βηλ.). — Κατάρα. — 28. — Γάλλος συγγραφέας.

15) Δεν έχει μόνιμη κατοικία. — Ένας πόλεμος έχει πολλές.

16) Το υπάρχουν. — Αρχαία ελληνική φυλή. — Δεν παρουσιάζει καμμία ανωμαλία (οδ.). — Σύμφωνοι και φωνήεν συνεχόμενα στο αλφάβητο.

17) Έχουν σχέση με το διάβολο. — Διάσωση.

ΠΑΝ. ΕΜΜ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Η λύσις του 227ου στη σελ. 76

ΟΟ

Τα ψεύτικα δόντια γκαλούν το στομάχι

Σύμφωνα με τις έρευνες που έγιναν τελευταίως σε μία αμερικανική οδοντιατρική σχολή, πολλές θρεπτικές διαταραχές, που καταλήγουν σε στομαχικές παθήσεις, άναμίες και νευρώσεις, όφειλονται στα ψεύτικα δόντια! Με τα δόντια αυτά δεν μπορεί να μασήσει κανείς καλά, γιατί αναπτύσσονται πίεσι μέχρι 10 κιλών το πολύ, ενώ τα φυσικά δόντια φτάνουν τα 45 κιλά.

ΕΦΕΣΔΙΑ

Με το φκχό του ματιού

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ Λογική σία, δεν έχει λόγον, όπως π.χ. η Στρατιωτική, που εν καιρώ πολέμου, επιβάλλεται από τα πράγματα. Δεν είμαστε, βεβαίως, ύπερ της ασυδοσίας της εύκολου σατίρας που περνά κάποτε τα όρια της εύπρεπείας και θίγει Συμμάχους Λαούς ή πολιτικά πρόσωπα στον ιδιωτικό τους βίο. Ούτε ύπερ των χυδαιοτήτων και των βωμολογιών που έπισης κάποτε, ακούγονται από σκηνής, εύτυχώς σπανίως. Άλλά για όλα αυτά υπάρχουν νόμοι. Δεν χρειάζεται, λοιπόν, λογοκρισία, έχρηιάζοτο απλά, να λειτουργήσουν οι Νόμοι και να επιβάλλονται κυρώσεις στους παραβάτας.

ΔΙΑΒΑΖΟΜΕ στις εφημερίδες ότι οι «Τελικοί άγώνες πρωταθλήματος Έλλάδος, θα διεξαχθούν νύκτα».

Πολύ ευχάριστο αυτό. Γιατί, αν παρατηρηθούν ποδοσφαιρικές άσχημιες, νύχτα θα είναι και ίσως τις καλύψη το σκοτάδι.

ΑΓΑΝΑΚΤΟΥΜΕ και διαμαρτυρούμεθα όταν οι ρόδες κόβουν κανένα Αθηναίο ή κάποιο ζέπ εκμηδενίζει κάποιο, περίπτερο στο δρόμο. Άκούστε όμως τί γίνεται στην Αμερική και... μη φρίξετε, αν μπορείτε. Ο Πρόεδρος Τρούμαν ανέκρινε ότι ο αριθμός των νεκρών από αυτοκινητιστικά δυστυχήματα στο διάστημα ενός έτους στις Ηνωμένες Πολιτείες, είναι τριπλάσιος από τον αριθμό των νεκρών που έσφαξαν οι άγέλες στην Νορμανδία, στις έξη πρώτες έβδομάδες!

Όπου αποδεικνύεται, δηλαδή, ότι ο πόλεμος στοιχίζει φθηνότερα σε ανθρώπινες ζωές, απ' όσο η κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Ο Θεός να μας φυλάει μήπως οι Μεγάλοι σκεφθούν τί συμφέρει περισσότερο από τα δύο!

ΟΛΟΚΛΗΡΗ την περασμένη έβδομάδα η Πάουερ μας έταραξε στις διακοπές ρεύματος. Και κάποια δυστυχής νοικοκυρά που χρησιμοποιεί ηλεκτρική κουζίνα και έβλεπε το φαγητό της να μην ψήνεται, ψιθύρισε χωρίς να ξέλη:

— Αυτή δεν είναι πιά Έταιρεία Παραγωγής. Είναι ελληνική Βουλή. Όλο διακοπές κάνει!...

ΤΕΛΟΣ πάντων, θα συζητηθώ το ελληνικό ζήτημα στη Διάσκεψι των Τεσσάρων στο Παρίσι ή όχι;

Άλλοι λένε ναι, άλλοι δεν το πιστεύουν.

Και το ελληνικό ζήτημα, σαν να είναι «άντικείμενο άπολεσθέν» παραμένει στα άχρηστα ή μάλλον στα... άσυζητητα.

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ τώρα και ο τεχνικός νεφρός. Έτσι έχουμε: Τεχνητά πόδια, τεχνητά χέρια, τεχνητά πλευρά, τεχνητό στομάχι, τεχνητά λάρυγγα, τεχνητά δόντια, τεχνητά μάτια, τεχνητόν εντερικόν τεχνητά όργανα. Δεν μένει παρά ν' ανακαλυφθούν δύο πράγματα ακόμα. 'Η τεχνητή καρδιά και το τεχνητό... κεφάλι! Όποτε ο άνθρωπος θα

μπειν σαράβαλο σ' ένα... έργο-στάσιο και θα βγαίνει καινούργιος! Όσο για τις γυναίκες, αυτές έχουν προσφέρει περισσότερο στην ύπαρξη της τεχνικής. Διότι έχουν τεχνικές βλεφαρίδες, τεχνητά μαύρα φρύδια, τεχνητά ρόδινα μάγουλα και τεχνητά κόκκινα χείλη. Άς δούμε τί άλλο τεχνητό μας επιφυλάσεται!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου. Αιφνιδίως έπεσε από το κρεβάτι. Υπέστη κατάγμα του κρανίου και έξεπνευσε άμέσως! Αυτό θα πη τύχη. Άλλοι να πέφτουν από την Ακρόπολι και να παθαίνουν άμυχας και άλλοι να πέφτουν από το κρεβάτι τους — ύψος 0.50 του μέτρου — και να μένουν στον τόπο!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ δημοσιογράφοι ρώτησαν τον Πρόεδρο Τρούμαν «αν έννοει την παροχή δανείου στην Ισπανία».

Και ο προσφιής μας... θεός απάντησε μονολεκτικώς: — Φράνκο!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ και όμως αληθινό: Μία έπιτροπή φυματικών του Ι.Κ.Α. που νοσηλεύονται στο Σανατόριο του Διονυσίου, κατήγγειλε ότι ένας γιατρός — Ένομα και μη χωρίο — έδειρε κάποιον άσθενή — έπίσης Ένομα και μη χωρίο.

Φαίνεται λοιπόν ότι ο ρέκτης και φιλοπρόεδρος αυτός έπιστήμων ανέκαυσε νέο φάρμακο κατά της φυματίωσης, που άρχισε να την θεραπεύη με... σφαλίρες!

Τοιούτο «έπιστήμονες» τιμούν... κλπ. κλπ.

ΤΟ Υπουργείον του Έφεσδιασμού... έφοδιάζει την θάλασσαν διά «τακτικών διανομών» τόνων άποσυμπεριμένων ψαριών τα οποία μοιράζονται εις τα θαλάσσια τέρατα χωρίς δελτίον! Έτσι έξηγείται και η άπρόοπτος συγκέντρωσις των καρχαριών εις τα «φιλησυχά» Φαληρική ύδατα της Μαρτίδας. Διότι, είναι δόλωμα τα ψάρια που ρίχνουμε.

Φαίνεται ότι η Έλλάς ανέλαβε να διατρέψη όλους τους... διεθνείς καρχαρίες, θαλάσσης και ξηράς! Μόνον που εις την ξηρά, οι «κ α ρ χ α ο ρ ι α ι», έπεςαν στο στόμα... της «Μαρτίδας»!

ΑΠΟΦΑΣΙΣ του Υπουργείου Παιδείας, όρίζει ότι «μαθηταί γυμνασίων έχοντες όλιγωτέρας των 200 άπουσιών, δύνανται να προσέλθουν εις τας έξετάσεις».

Θά θέλαμε να ρωτήσωμε το Υπουργείον:

— Πώς είναι δυνατόν να έχη μαθητής περισσότερες από διακοσιές άπουσίες;

Και να έχη όλη την καλή διάθεσι, δεν τον παίρνει το σχολικόν έτος!

Η ΒΟΥΛΗ, ενώ συζητεί το Συνταγματικόν, συνεδριάζει κάποτε με έικοσι ή και με λιγώτερος βουλευτάς. Πρώην ύπουργός, κατέβηκε με συναδέλφον του μετά το τέλος της συνεδρίασεως, εις την πλατείαν του Συντάγματος όπου ήσαν καθήμενοι περισσότεροι από διακόσιοι βουλευταί.

Όρίστε! έπεί. Κι έπειτα λέμε πως οι Βουλευταί άπουσιάζουν... από τας συνεδριάσεις του Σ υ ν τ ά γ μ α τ ο ς !

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΥΠΟΠΤΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

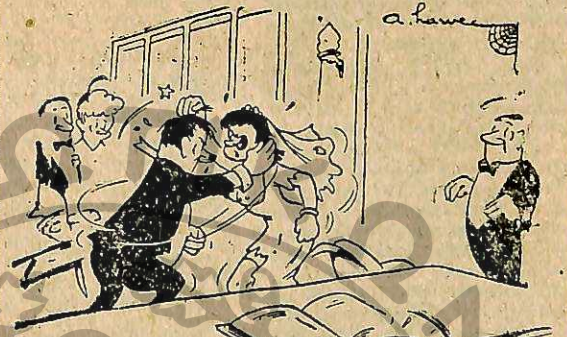
— Αυτό που έχει ο φίλος σου ο Γιαννάκης είναι αληθινό θαύμα!...

(Απ' το «Intern»)

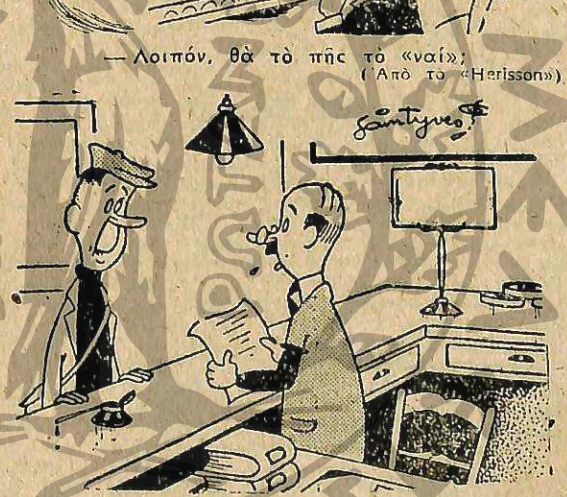
— Τώρα που ταχτοποιήσαμε τους φακέλλους, κάσαμε τον κ. άστυνόμο!...

(Απ' το «Carrefour»)

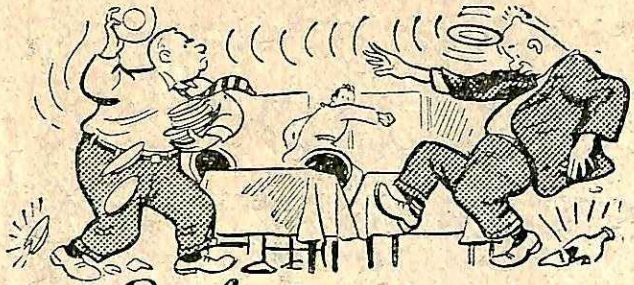
— Λοιπόν, θα το πής το «ναί»;

(Από το «Harisson»)

— Έχετε προσόντα για νυκτοφύλακας; — Αν έχω λέει: Ευπνώ με τον παραμικρό θόρυβο!...

(Από το «Marius»)

Τα διαβολικά χάπια

Προκαλούν δηλητηριάσεις, δυστυχήματα, ατυχευτικές

Στην πόλη Ντάλλας του Τέξας, παρατηρήθηκε προ καιρού μια σειρά από γεγονότα, που φαίνονται μεμονωμένα και άσχετα μεταξύ τους, συνθέτουν όμως όλα στην ίδια συνοικία. Οι καθηγητές ενός κολλεγίου παραπονούτο ότι οι φοιτητές είχαν γίνει άμελεις, και τόσο παραχαλίνονται ώστε αναγκάζονται συχνά να τους διώξουν από την τάξη. Σ' ένα γειτονικό ρεστοράν, σύχναζαν ανεπιθύμητοι πελάτες, που έβριζαν, χαλούσαν τον κόσμο κι' έσπαζαν τα πιάτα. Ένας σωφέρ έφριξε τ' αυτοκίνητό του πάνω σ' ένα άλλο, σαν ναταν μεθυσημένος, μολονότι δεν είχε πιή ούτε σταγόνα αλκοόλ. Σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, βρέθηκε μια γυναίκα νεκρή...

Τέλος, η αστυνομία συνεδίασε μεταξύ τους αυτά τα περιστατικά και βρήκε τη γενική εξήγηση, που ήταν απλή και τρομερή συγχρόνως: Κάποιοι στη συνοικία πουλούσε κρυφά τα λεγόμενα «επνωτικά χάπια», που περιέχουν χημικές ουσίες της κατηγορίας των «βαρβιτουρικών». Και πραγματικά, οι αστυνομικοί δεν ανακάλυψαν: Ήταν ένας φαρμακοποιός, που είχε πουλήσει μέσα σε 2 μήνες, 126.000 τέτοια χάπια χωρίς συνταγή γιατρού!

Στο Κλήβελαντ, μια ύστερική γυναίκα τηλεφώνησε στην αστυνομία να τρέξει ά-

μέσως στο σπίτι της. Όταν έφτασαν οι αστυνομικοί, τη βρήκαν να κλαίει και να δερνεται πάνω απ' τον ανάσθητο άντρα της, που ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Τα έπιπλα ήταν σπασμένα, σαν ναχε γίνει μάχη... Τί είχε συμβεί; Ο άνθρωπος εκείνος έπαιρνε από καιρό βαρβιτουρικά χάπια σε μεγάλες δόσεις. Πάνω λοιπόν σε μια νευρική κρίση που του προκάλεσαν, κοιμάτιε τα έπιπλα κι' έκοψε δυο δάχτυλά του μ' ένα σπασμένο κρυστάλλο του καθρέφτη! Όταν συνήλθε αργότερα, στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν, δεν διατηρούσε καμμία ανάμνηση της τρέλλας του.

Στην πόλη Πρόβιντενς, κάποιος ύποπτος για φόνο παραδέχθηκε ψυχραιμία ότι «ίσως ναχε σκοτώσει», ζαλισμένος απ' τα χάπια που έπαιρνε συχνά.

Αυτές είνε μερικές μόνον απ' τις τραγωδίες που προκαλούν τα διαβολικά χάπια. Κι' η κατανάλωσή τους αυξάνει συνεχώς, γιατί δεν υπάρχουν νόμοι αρκετά αυστηροί που να περιορίζουν την πώλησή τους, όπως συμβαίνει π.χ. με τα κοινά ναρκωτικά. Στα τελευταία 10 χρόνια, παρουσιάζει μια αύξηση κατά 300%, ενώ συγχρόνως στην ίδια περίοδο έξαπλάσιασθηκαν οι θάνατοι απ' τα βαρβιτουρικά χάπια.

Κρητικές μαντινάδες

Έγινε το θέλ' η μάνα σου τη νύχτα το λυχνάρι,
άπουχε μές στο σπίτι τον ήλιο το φεγγάρι;

Ασπρη λαμπάδα τ' φωτώ, κερί τ' Χριστουγέννων,
και θυμάτο το' Ανάστασης, ως πότε θ' ανασμένο;

Σκόλες, πατείς, σκόλες κρατείς και σκόλες ανεβαίνεις,
ζασιλικά χαρτιά βαστάς κι' όπου κι' αν πιάς κερδανείς.

Αν πιάς στον Άγιο Μηνά, καμιά φορά για χάρι,
να βρής κολώνα να σταθείς, κερά μου, να σου μοιάζι.

Ξανόιγω, δέ μπορώ να βρω, κορμί, σαν το δικό σου,
ταϊ νοστιμάδες ταί πολλές πουχει το πρόσωπό σου.

Φιλομελαχροινάκι μου, όποιος σου βρή ψεγάδι,
δίχως λιθάνι και κερί, να κατέβη στον Άδη.

Εσ' είσαι ρόδο των ροδών, άδως των Ρεθεμνιωτών,
γαρεφαλιά των Καστριών και βιόλα των Χαλιωτών.

Όνικα σ' έγέννα η μάνα σου άκούμπησε στη βρύση,
κι' ήκαμε γυιό έγγλενιστή κι' δυοφορ κυπαρίσι.

Σά βασιλέας περπατείς, σά Ρήγας κατεβαίνεις,
σαν άγγελος ζωγραφιστός και ταί καρδιές μαφαίνεις.

Τα μάτια σου 'νε σαν έλτες, άπού 'νε στο κλωνάρι,
τά φρύδια σου στεφανιά, σά δυο μερών φεγγάρι.

Κι' όμως τα χάπια αυτά, που ανακαλύφθηκαν το 1903, αποτελούν ένα πολύτιμο φάρμακο κατά της άπνειας και της νευρικότητας, όταν χρησιμοποιούνται με μέτρο και με την καθοδήγηση του γιατρού. Αλλά γίνονται ό- λωβρία, αν καταναλώνουν πά- ρθος, όπως το αλκοόλ ή τα ναρκωτικά. Ο όργανισμός τα συνηθίζει, του γίνονται απαραίτητα και τον κατα- στρέφουν με την τοξική τους ενέργεια.

Είνε η αλήθεια ότι μπο- ρεί κανείς να κόψει αυτό το πάθος, χωρίς να υποφέρει πολύ σωματικά σαν τους το- ξικομανείς που στερούνται το ναρκωτικό τους. Ο ψυχι- κός του όμως κλονισμός είνε φοβερός.

Τα βαρβιτουρικά χάπια προκαλούν μια κατάπτωση του νευρικού συστήματος και ναρκώνουν ώρισμα μέρη του έγκεφάλου, ενώ άλλα μέρη του εξακολουθούν να λει- τουργούν, κι' έτσι δημιου- ρείται ένα χάος στο νευρο- ψυχικό κόσμο του ανθρώπου.

Ακόμη χειρότερα είνε τ' αποτελέσματα, όταν παίρνει κανείς βαρβιτουρικά χάπια και άλλοτε συγχρόνως.

Η κατάχρηση των χαπιών αυτών οδηγεί συνήθως στο θάνατο, κατά διαφόρους τρό- πους: Άλλοτε προκαλούν μια βραδεία δηλητηρίαση. Άλλοτε εξασθενίζουν τον όρ- γανισμό κι' εκμηδενίζουν την αντοχή του στις διάφορες ά- σθένειες. Κι' άλλοτε προκα- λούν νευρικές κρίσεις, που οδηγούν στην αυτοκτονία ή σε θανατηφόρα δυστυχήμα- τα.

Μιά απ' τις τραγικότε- ρες περιπτώσεις συνέβη στο Κάνσας. Η αστυνομία βρή- κε σ' ένα φτωχικό δωμάτιο το πτώμα μιας γυναίκας, που είχε πεθάνει απ' τα κα- ταρμένα χάπια. Ο άντρας της κατέθεσε στην άγκυριση ότι το πάθος της την είχε μεταβάλλει, από μια καλή νοικοκυρά, σ' ένα πλάσμα μισάνθρωπο, σκιά του εαυτού της. Περιπατούσε με τα τέσ- σερα, σά ζώον, έρωγε το φαγητό της στο πάτωμα κι' έσπασε τα έπιπλα. Άρνείτο δέ να μπη σε μια ειδική κλι- νική αποτοξινώσεως, ως ό- του ο σύζυγός της αναγκά- σθηκε να την εγκαταλείψει. Έτσι ολομόναχη τη βρήκε ο θάνατος...

Σύμφωνα με μια στατι- στική, η έτησία άμερικανική παραγωγή βαρβιτουρικών φθάνει τους 500 τόνους. Μ' άλλα λόγια, αναλογούν πε- ρισσότερα από 50 χάπια σε κάθε άντρα, γυναίκα και παιδί των Ηνωμ. Πολιτειών!

Ζωντανική με τό... στόμα

Στη Νέα Υόρκη άνοιξε τελευταία η έκθεση του Κα- ναδού ζωγράφου Ήρλ Μπαϊ- γύ, που πάσχει από παιδική παράλυση και είναι άνικανός να χρησιμοποιήσει τα χέρια και τα πόδια του. Όλους του τους πίνγκες τους έχει ζωγραφίσει, κρατώντας το πινέλλο με το στόμα του. Οι κριτικοί εκφράζονται με με- γάλο ένθουσιασμό γι' αυτή την έκθεσι.

Η ευγένεια στο άντρώγυνο

Είναι θεμέλιο της ευτυχίας

Είναι πολλοί οι σύζυγοι και των δύο φύλων, που θεωρούν περιττούς τους κα- λούς τρόπους απέναντι του συντρόφου της ζωής τους. Κι' όμως η ευγενική συμ- περιφορά δεν αποτελεί μόνον μια κοινο- νική υποχρέωση, αλλά κι' ένα γερό θε- μέλιο της συζυγικής ευτυχίας.

Οι κανόνες της απαγορεύουν π. χ. στη γυναίκα να παίρνει το διευθύνοντα ρόλο (τουλάχιστον έξω απ' το σπίτι). Όσο κι' αν έχουν εξισωθεί σήμερα τα δύο φύλα, η ευγένεια επιβάλλει στη σύ- ζυγο ν' αφήνει τον άντρα της να διευ- θύνει και να παίρνει αποφάσεις, μπροστά στον άλλο κόσμο. Το αντίθετο θα τον έκανε να χάσει τον αυτοσεβασμό του και τη θέσι του στα μάτια των τρίτων. Θάταν το ίδιο άγενες, σαν ναμπαινε ο άντρας πρώτος σ' ένα ταξί, ή σαν να καθόταν στο λεωφορείο αφήνοντας όρθια τη γυναίκα του. Η σύζυγος που φέρε- ται δεσποτική έξω απ' το σπίτι της, γελιέται αν νομίζει ότι οι άλλοι τη θαυ- μάζουν. Άπειναντίας την έλσεινολογούν.

Η γυναίκα ανεβαίνει πριν απ' τον άντρα σ' ένα αυτοκίνητο ή στο τράμ. Στο κατέβασμα όμως προηγείται ο άντρας, για να βοηθήσει, δίνοντας της το χέρι του.

Στο θέατρο (ή στον κινηματογράφο) κρατεί και δίνει τα εισιτήρια πάντα ο σύζυγος. Κατεβάζει το κάθισμα για τη γυναίκα του, τη βοηθεί να βγάλει το παλτό της και να καθήσει. Στα διαλείμ- ματα, μπορεί να πάει μόνος του στο καπνιστήριο. Αν ωστόσο θελήσει να τον συνοδεύει κι' η γυναίκα του ως το μπάρ, πρέπει να πηγαίνει πρώτα απ' αυτόν, κι' όχι να τρέχει από πίσω του... σαν σκυλάκι!

Στο ρεστοράν, ο σύζυγος ζητάει τρα- πέζι κι' έπειτα παραμερίζει για να προχωρήσει πρώτη η γυναίκα του έως αυτό. Της προσφέρει καθίσμα — αν δεν το έχη κάποιος γκαρσόνι. Της δί- νει τη λίστα, κι' εκείνη του την επιστρέ- φει κατόπιν και του λέει τι διάλεξε. Τότε ο άντρας δίνει στο γκαρσόνι τις παραγγελίες και για τους δύο τους. Αυτό ισχύει για κάθε άντρώγυνο, είτε νεοίπαντρο είτε παντρεμένο από 50 χρόνια...

Ο άντρας είναι εκείνος που θα στα- ματήσει ένα ταξί στο δρόμο και θα δώσει οδηγίες στο σωφέρ. Αν η γυναί- κα του τάχη μαζί του, π. χ. γιατί δεν βρήκε εγκαίρως αυτοκίνητο, ας περιμέ- νη να πάνε σπίτι τους για να τού τα πη. Φυσικά, το ταξί θα πληρωθεί απ' το σύζυγο — όπως άλλωστε κι' όλα τα μικροέξοδα της κοινωνικής ζωής. Η γυ- ναίκα δεν επιτρέπεται να βγάλει χρη- ματα απ' την τσάντα της, όταν είναι μα- ζι με τον άντρα της.

Όταν ένα άντρώγυνο φτάνη σε μια δεξίωση, χαιρετάει πρώτα την οικοδέ- σποινα κι' έπειτα τον οικοδεσπότη. Και στις δυο αυτές περιπτώσεις, χαιρετάει πρώτα η σύζυγος. Έπειτα, ο άντρας φροντίζει να προσφέρει στη γυναίκα του αναμνηστικά, και δεν την αφήνει μόνην, παρά μόνον όταν ιδιί πώς βρήκε μίαν άλλη συντροφιά.

Περιττόν να πούμε ότι δεν επιτρέπε- ται ν' ανακατεύουν στη γενική συζήτηση τις ιδιωτικές διαφωνίες και τους καυγά- δες τους. Το θέμα αυτό είναι άνισαρό για τους άλλους.

Τέλος, όσο ρόδινη κι' αν βλέπουν τη ζωή δυο σύζυγοι — ιδίως νεόνυμφοι— η λεπτότης κι' η διακριτικότης επιβάλ- λουν να μην επιδεικνύουν τις τρυφερό- τητές τους σ' όλο τον κόσμο, στο ρε- στοράν, στο θέατρο, στο λεωφορείο... Όχι γιατί θα σκανδαλισθούν οι σεμνό- τυφοι, αλλά γιατί υπάρχουν σήμερα τό- σοι άνθρωποι πονεμένοι, που υποφέρου- σοι άνθρωποι έκφράζονται με με- γάλο ένθουσιασμό γι' αυτή την έκθεσι.

Ο μεθυσημένος: Έμπρός! Αστυνο- μία;... Μά τι θα γίνη μ' αυτούς τους γεί- τονες του άπάνω πατώματος; Δε μ'ας αφή- νουν να κλείσουμε μάτι!... (Τού Μ. Γάλλια)

O Voodoo
TOY DIABOLOV

Ἡ Ζαννὴ βλέπει ξαφνικὰ νὰ τὴν πλησιάζῃ ἕνας ἀνώνυμος καὶ νὰ θέλῃ νὰ τὴν τραβήξῃ μαζὶ του. Αὐτὸς εἶνε ὁ ὑποκόμης Ντωμπινύ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνῃ παρουσιάζεται ἐνός ἄλλου ἱππότης, ὁ Δὸν Ραϊμόνδ. Οἱ δύο νέοι μονομαχοῦν καὶ ὁ Ραϊμόνδ τρυπᾷ τὴν καρδιά του Ντωμπινύ. Οἱ ὑπέρτεροι τῆς Ζαννῆς τὴ μεταφέρουν στὸ ξενοδοχεῖο «Βασίλειος Σολομών».

Ἐκεῖ τὴ συναντᾷ ὁ Ραουλ καὶ μαθαίνει ὅτι εἶνε, Ἀργότερα, ὁ Ραουλ βλέπει τὸ Δὸν Ραϊμόνδ ποὺ τοῦ λέει ὅτι μονομάχησε μὲ τὸ Ντωμπινύ καὶ τὸν πλῆγωσε. Μὰ ὁ Ραϊμόνδ ἔχει τύψεις γιὰ τὴ μονομάχησιν Παρασκευῇ. Τότε ἀρχίζει καὶ διηγεῖται τὸν Ραουλ τὴ ζωὴ του, ἐξηγώντας του πὺς μπήκε στὸ Τάγμα τῶν ἱπποπότων τῆς Μάλτας, ὅπου τὴς μονομαχίες τῆς θεωροῦσαν ἀνάγκη γιὰ χριστιανούς, κ' ὅτι τὴς μονομαχίες τὶς προκαλοῦσαν τὸν περισσότερον καιρὸ οἱ Γάλλοι ἱππότες.

8ον »Βρισκόμαστε τότε στην
 αρχή της Μεγάλης Έβδομάδος,
 και, γι' αυτό, συμφωνήσαμε να
 συναντηθώ με το Γάλλο ιππότη
 δεκαπέντε μέρες μετά το Πάσχα.

» Άλλά, μ' όλο πού δέν είχα καμμία αποδείξι γι' αυτό, ήμουν βέβαιος πώς όντε Φουκιό είχε μάθει γιά τή συγκέντρωσή μας στο σπίτι μου και γιά τήν απόφασή πού είχαμε πάρει, κι' ότi είχε αποφασίσει να μ'ας προλάβει, έπιζητώντας νά φιλονεικήση μαζί μας.

» Σύμφωνα με την Ισπανική συνθήκη, όταν ένας νέρος αγαπάει μια νέα, την ημέρα εκείνη την παρακολουθεί, από έκκλησία σε έκκλησία, και φροντίζει να βρίσκεται πάντοτε μπροστά της στην έξοδο, για να της προσφέρει άγιασμό.

» Ασφαλώς, η συνήθεια αυτή προήλθε από το ότι εμείς οι Ισπανοί είμαστε πολύ ζηλιάρηδες και παρακολουθοούμε τις αγαπημένες μας στην έκκλησία για να μην πιάνουν αγάσεις με κανέναν άλλον.

» Ἐκείνη τὴν ἡμέρα λοιπόν, παρακο-
λουθοῦσα μιὰ γυναῖκα, Ἦμουνα τρελλὰ ἐ-
ρωτευμένος μαζί της.

» «Όταν μπήκε στην έκκλησία, είδα πώς βρίσκονταν εκεί πολυάριθμοι Γάλλοι ιππότες, που αντί να παρακολουθούν τη λειτουργία, κυττούσαν τις γυναίκες και τις πείραζαν.

» Πήγα κοντά στον άγιασμό, αλλά βρήκα μπροστά μου τον ίπποτή της Φουκίε. Πληρώσει τη γυναίκα που άγαπούσα, για να της προσφέρει άγιασμό, και μου γύρισε την πλάτη, χτυπώντας με με τον άγκωνα του. Άποτά ειρωνικά χαμόγελα των Γάλλων, που τον συνέδεσαν, κατάλαβα πως όλα αυτά τάκανε επίτηδες, για να με προκαλέσει.

» Ὁ θυμός μου με τύφλωνε. Ὡστόσο, κατώρθωσα νὰ συγκρατηθῶ, γιατί σεβό-

000

ἔπομενες, ἐστὶν ψυχῆ.
 »Τὴ νύκτα ὁμῶς τῆς Παρασκευῆς πρὸς

»—Πῶς καλύτερα πῶς ἦταν ὁ διάβολος

“Όταν αγοράσουν
ΟΙ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ

Μαχαραγιαδες που άψη-
φισαν τα πάντα για να έ-
νωθούν με τις γυναίκες που
αγάπησαν.

Η μυστηριώδης ζωή των
ινδικών χαρεμίων με τὰ
σκοτεινὰ δράματά της, τὰ
φλογερά πάθη της καὶ τὶς
ἀγριεὶς ἐκδικήσεις της.

Οργιαστικές τελετές, που προκαλούν τη φρίκη και τον τρόμο.

Μεγαλοπρεπή συμποσία
σὲ ὄνειρώδη ἀνάκτορα μὲ
πεντάμορφες «μπαγιαντέ-
ρες» καὶ ἐξωτικές ὀρχή-
στρες.

Κυνήγια τίγρεων, μονομα-
χίες ἐλεφάντων, τρομακτι-
κές σφαγές, ἱεροὶ πόλεμοι
κλπ. κλπ.

Αὐτοὶ εἶνε μερικοὶ ἀπὸ
τοὺς τίτλους τῶν συναρπα-
στικῶν ἀφηγήσεων τῆς νέ-
ας μας σειράς

“Όταν αγαπούν
ΟΙ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ

και πού θα δώσουν στους
αναγνώστες μας όλο ΤΟ
ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΝΔΙ-
ΚΗΣ ΖΩΗΣ με την απά-
μιλλη αίγλη της, την πα-
ραμυθένια πολυτέλειά της
και την ξεχωριστή και α-
σύγκριτη γοητεία της.

» — Τί ἐπιθυμεῖτε;
» — Νὰ μοῦ προμηθεύσης ἕνα ράσο

προσκυνητού, ένα κομπολόι κι' ένα μπα-
στούνι.

«Κι' επειδή ο ξενοδόχος με κυττού-
σε παραξενεμένος, πρόσθεσα:

«— Πηγαίνω στον πύργο του Τετφούλκ,
σαν προσκυνητής, γιατί έχω κάνει τάμα.
Γι' αυτό το λόγο θέλω να φορέσω ράσο.

«— Τό πρωί, πού θα σάς φέρω τον
όδηγό, θα σάς φέρω και τα ράσα, με δια-
βεδαίωσε ο ξενοδόχος.

«Και βγήκε από το δωμάτιό μου.

★

«Τό άλλο πρωί, όλα ήταν έτοιμα. σύμ-
φωνα με την επιθυμία μου,

«Ντύθηκα τό ράσο, ζώστηκα τό σπαθί
μου και πήρα κι' ένα πούγγι γεμάτο με
χρυσά νομίσματα, γιά να κάνω τό μνημό-
συνο. Έπειτα κατέβηκα κάτω και όρλα
τόν οδηγό μου, ένα νέο δεκάξη χρονών πε-
ρίπου, με πρόσωπο χλωμό και μακριά
μαλλιά. Μου φάνηκε αρκετά ψηλός γιά τήν
ήλικία του.

«Ξεκίνησαμε.

«Ο ούσανός ήταν γεμάτος σύννεφα
κι' έπεφτε μιá έκνευριστική βροχή.

«Βαδίζαμε μιá ώρα περίπου μέσα στή
λάσπη, όπου χωνόμαστε σχεδόν ως τά γό-
νατά.

«Έπειτα φτάσαμε στήν παρυφή του
μεγάλου δάσους όπου στο κέντρο του βρι-
σκόταν ο πύργος του Τετφούλκ.

«Προτού μπούμε μέσα στο δάσος, ο
νέος σταυροκοπήθηκε. Τό ίδιο έκανα κι'
εγώ. Αυτός γιατί τόν είχε κυριέψει ο φό-
βος της δεισιδαιμονίας, κι' εγώ γιατί έμ-
πιστευόμουν τήν ψυχή μου στά χέρια του
Θεού.

«Μπήκαμε σ' ένα είδος λεωφόρου, με
πανύψηλα δέντρα από τή μιá μεριά και
τήν άλλη, πού σχημάτιζαν ένα πυκνό βό-
λο. Όσο προχωρούσαμε, ο δρόμος αυτός
γινόταν στενότερος κι' ο καταπράσινας
βόλος των φυλλωμάτων χαμηλώνε πιο πο-
λύ. Υστερα από μιáς λευγας απόστασι,
περπατούσαμε πιά σ' ένα μονοπάτι, και
σιδύαμε γιά να μη χτυπήσουμε τό κεφα-
λι μας στά χαμηλότερα κλαδιά των δέν-
τρων.

«Κάθε τόσο κανένα ζαρκάδι περνούσε,
πηδώντας σέ καμμιá δεκαριά ή ήματα ά-
πόστασι μπροστά μας, κι' ο οδηγός μου,
ακρούοντας τόν κρότο πού έκαναν τά κλα-
διά, καθώς περνούσε τό άγρίμι, στεκόταν
κατατρομαγμένος κι' έκανε τό σταυρό του.

«Σε λίγο ένοιωσα τόν έαυτό μου κα-
τάκοπο.

«— Προχωρούμε καθόλου; ρώτησα τόν
όδηγό μου.

«— Δεν πάμε πίσω, αλλά δεν προχω-
ρούμε και πολύ, μου άπάντησε.

«— Σε πόσες ώρες θαάμαστε στήν
«Κοιλάδα του πεθαμένου»;

«— Δεν μπορώ να σάς πώ ακριβώς.
Σε δυο τρεις ώρες περίπου, ίσως γρηγο-
ρώτερα, ίσως αργότερο.

«— Είσαι βέβαιος πως δεν έκανες λά-
θος στο δρόμο;

«— Όσο γι' αυτό, είμαι σίγουρος. Τό
δάσος τό ξέρω καλά. Πηγαίνω συχνά γιά
να πιάσω τίποτα λαγούς...

«Συνέχισα τό δρόμο μου και, γιά να
εξοχώ τήν κουράσι μου, άρχισα να ρω-
τώ τό νέο γιά τούς μυστηριώδεις κινδύ-
νους, πού, καθώς μου είχε πη τό προη-
γούμενο βράδυ ο ξενοδόχος, διέτρεχαν οί
στρατοκόποι σ' εκείνη τήν καταραμένη
περιοχή.

«Μου είπε πως τό μέρος εκείνο είχε ο-
νομαστή «Κοιλάδα του πεθαμένου» από
κάποιον νόθο γυιό του Φουκίε Ταγκεφέρ,
πού είχε προσπαθήσει ν' ατιμάσει τή γυ-
ναίκα ενός ύποτελους του κι' αυτός άπο-
πειράθηκε να τόν σκοτώσει. Ο Ταγκεφέρ
γλύτωσε, κι' έπιασε τόν ύποτελή του, τόν
έδεσε από τό λαιμό κι' από τά πόδια με
μιαν αλυσίδα, και τόν κρέμασε σ' ένα
βράχο, στή μέση της κοιλάδας, όπου τόν
άφισε να πεθάνη άπ' τήν πείνα κι' άπ'
τό κρύο. Ο σκελετός του κρεμασμένου
έμεινε αιώνας κρεμασμένος πάνω στο βρά-
χο. Από τότε, οί δαίμονες είχαν κατα-
λάβει τόν πύργο του Τετφούλκ και τήν
περιοχή του και κυνηγούσαν όσους περ-
νούσαν από κείνα τά μέρη.

«Ακούοντας τήν παράξενη εκείνη δι-
ήγησι, σκεπτόμουν άν έπρεπε να πιστέ-
ψω σ' αυτά τά υπερφυσικά πράγματα εγώ,
πού είχα δη τόσες φορές εκείνη τή συ-
νηριώδη όπτασία. Και δεν εύρίσκα αλ-

λη παρηγοριά από τό να εμπιστεύομαι
τήν ψυχή μου στο Θεό.

«Στό άναμεταξύ, βαδίσαμε πάνω από
τρεις ώρες. Τά πόδια μου δεν μπορούσα
πιά παρά με μεγάλη δυσκολία να τά κι-
νήσω, και τό πρόσωπο και τό χέρια μου
ήσαν καταματωμένα από τά κλαδιά.

«Ξαφνικά, ο οδηγός μου σταμάτησε.

«Είχαμε φτάσει στο χείλος μιáς πλα-
τείας και κάπως βαθιάς κοιλάδας, όπου
πού και πού, υπήρχαν μερικά δέντρα. Στή
μέση ήταν ένας τεράστιος βράχος.

«—Νά ή «Κοιλάδα του πεθαμένου»,
μου είπε ο οδηγός μου. Και τότε σάς
άφινω, όπως είχαμε συμφωνήσει.

«—Είμαι στά μισά του δρόμου ως τό
Τετφούλκ; τόν ρώτησα.

«—Πάνω - κάτω... Δεν πήγα ποτέ
μου ως εκεί, αλλά έχω ακούσει να λέν ότι
ως έδω είναι περίπου ο μισός δρόμος.

«—Κι' από πού πρέπει να πάω τώρα;
«—Στό άντικρινό μέρος της Κοιλάδας
θα βρήτε ένα μονοπάτι, άπέναντι σχεδόν
άπ' αυτό έδω, πού ακολουθήσαμε ως τώ-
ρα. Πάρτε αυτό τό μονοπάτι και θα βρε-
θίτε στον πύργο του Τετφούλκ...

«Κι' αφού μου έδωσε, σχεδόν με δυσα-
ρέσκεια, αυτές τίς λίγες οδηγίες, έφυγε
γρήγορα, και να μην ήταν καθόλου κυ-
ρασμαμένος. Τόσο ο φόβος του έδινε φτερά
στά πόδια.

«Κατέβηκα τότε στήν κοιλάδα, κι' έ-
πειδή δεν μπορούσα πιά να περπατήσω,
ζήτησα να βρώ ένα μέρος γιά ν' αναπαυ-
τώ, και νάμια συγχρόνως προφυλαγμένος
άπό τή βροχή, πού έπεφτε αδιάκοπα.

«Ανάμεσα στους βράχους, πού ύψώ-
νονταν, καθώς σάς είπα, στο κέντρο της
κοιλάδας, υπήρχε ένα μικρό σπήλαιο, πού
τό έδαφος τόν ήταν σκεπασμένο από πυ-
κνά βρύα. Μπήκα εκεί μέσα, και μόλις
ξαπλώθηκα, άρχισα να με κυριεύη ο ύ-
πνος. Προσπαθούσα να τόν διώξω, αλλά
τόν άκούω.

«Πόσες ώρες βαστήξε ο ύπνος μευ έ-
κείνος δεν ξέρω. Τό βέβαιο είναι πως, ό-
ταν έγύπνισα, είδα ότι νύχτωγε.

«Βγήκα άμέσως από τό σπήλαιο. Είχα
αναπαυτή αρκετά, αλλά πέβαινα της πεί-
νας, γιατί όλη τήν ήμέρα δεν είχα φάει
τίποτα.

«Κι' επειδή μόνο στον πύργο θα μπο-
ρούσα να βρώ άστυλο, κι' ίσως και τροφή,
πήρα άποφασιστικά τό μονοπάτι εκείνο,
πού, όπως μου είχε πη ο οδηγός μου, έ-
βγαζε στο Τετφούλκ.

«Αλλά ή ώρα ήταν περισσότερο προ-
χωρημένη άπ' όσο νόμιζα, γιατί, σε λί-
γο, τό σκοτάδι έγινε πυκνό.

«Η άγωνία μου έγινε μεγαλύτερη, ό-
ταν, καθώς προχωρούσα, είδα ότι ο δρό-
μος διακλαδωνόταν.

«Ποιόν άπ' τούς δυο ν' ακολουθήσω;
«Αφέθηκα στήν τύχη, κι' έστρίψα άρι-
στερά. Αλλά έκανα άσχημα, γιατί σε λί-
γο, έπεσα πάνω σε βράχους.

«Τό μονοπάτι εκείνο ήταν άδιέξο-
δο.

«Έχασα τό θάρρος μου και σκέφτηκα
ότι θα χωνόμουν μέσα στο πυκνό εκείνο
δάσος, όπου είχα περιπλανηθώ.

«Η πείνα μου ήταν τόση, ώστε ένοιω-
θα μιá βαθιά νάρκη να κυριεύη όλα μου
τά μέλη.

«Όστόσο, γύρισα πίσω. Έφτασα στή
διακλάδωσι και πήρα τό μονοπάτι πού
τραβούσε προς τά δεξιά.

«Προχωρούσα άσφα, με μεγάλο κόπο.
«Ξαφνικά, τό γόνατό μου χτύπησε πά-
νω στον κορμό ενός πεσμένου δέντρου.

«Ήταν τόση ή άγωνία μου κι' ή εξάν-
τλησί μου, ώστε έχασα έντελώς τό θάρ-
ρος μου, κι' έπεσα καταγής λιπόθυμος.

Τετφούλκ

«Όταν συνήλθα — εξακολούθησε ο
δόν Ραμμόνδο — είδα πως βρισκόμουν
μέσα σε μιá καλύβα, ξαπλωμένος πάνω
σ' ένα στρώμα καμωμένο από κλαδιά, άν-
τίκρυ σ' ένα τζάκι, όπου έκαιγαν κάρβου-
να. Πλάι μου στεκόταν ένας άντρας και
μιá γυναίκα, κατάμαυροι από τήν καρ-
βουνόσκηνη.

«Γιά μιá στιγμή, νόμισα πως ήσαν δυο
άπό τά φανταστικά εκείνα όντα, γιά τό
όποία μου είχε μιλήσει με τρόμο ο ξενο-
δόχος.

«Αλλά μόλις άνοιξα τά μάτια μου, ο
άγνωστος με κύτταξε με καλωσύνη και με
ρώτησε:

«—Πώς αισθάνεσθε;

«Τού άπάντησα πως δεν μου πονούσε
παρά μόνο τό γόνατό μου και τόν ράτ-
σα πώς συνέβη, ενώ είχα λιποθυμήσει στο
μονοπάτι του δάσους, να βρισκόμαι τώ-
ρα μέσα σ' εκείνο τό καλύβι.

«Ή εξήγησι, πού μου έδωσε ήταν ά-
πλούστατη: Ήταν ξυλοκόπος και ζούσε
μέσα στο δάσος, όπου έθιγαν κάρβουνα,
πού τά πουλούσε στο Πουατιέ. Καθώς
περνούσε από τό μονοπάτι γιά να πάη
στήν καλύβα του, ή είχε βρή άναίσθητο
καταγής και μ' είχε μεταφέρει εκεί.

«Τόν εύχαρίστησα γιά τήν καλωσύνη
του. Με κάλεσε να φάω μαζί τους και δέ-
χτηκα με μεγάλη μου χαρά, γιατί, κα-
θώς σάς είπα, πεινούσα φοδρα.

«Καθώς τρώγαμε, τόν ρώτησα τί ιδέα
είχε γι' αυτά πού έλεγαν οί χωρικοί, ότι
όλησδήποτε δάσος έβγαιναν κακά πνεύ-
ματα. Μου άπάντησε πως δεν είχε δη πό-
τέ του τίποτα, και πως ίσως, επειδή είχε
τή συνετήσή του ήσυχη, δεν τά έόλεπε.
Έπειτα τόν ρώτησα πόσο μακριά ήταν ο

πύργος από τήν καλύβα του.

«—Δυο ώρες σχεδόν, μου άπάντησε.

«Μπορείτε να με οδηγήσετε ως εκεί;
τόν παρακάλεσα.

«—Εύχαρίστως. Αύριο ξημερώματα.

«—Αό ήθελα να πάμε άπόψε.

«—Απόψε; έπανέλαβε παραξενεμένος.

«—Ναι.

«—Αδύνατον.

«—Και γιατί;

«—Γιατί, πρώτα - πρώτα, με τό σκοτά-
δι αυτό, θα χρειαστούμε τουλάχιστον
τέσσερες ώρες άντί γιά δυο, κι' έπειτα
γιατί, κι' αν ακόμα φτάναμε στον πύργο,
δεν θα μπορούσαμε να μπούμε μέσα.

«—Και ποιος θα μάς εμπόδιζε;

«—Θα βρίσκαμε τίς πόρτες του πύ-
ργου κλειστές.

«—Είναι λοιπόν τόσο άφιλόξενοι αύ-
τοι πού τόν φυλάνε;

«—Είναι ένας γέρος θυρωρός κι' ένας
έφημιτής, άγιος άνθρωπος.

«—Ε, λοιπόν;

«—Αμα βραδυάση, κλείνουν τίς πό-
ρες και πέφτουν να κοιμηθούν. Ο φύλα-
κας κοιμάται τόσο βαρεία, ώστε δεν ή'
άκούση όσο κι' αν χτυπάμε. Ο έφημιτής
πάλι, ή θα κοιμάται, ή θάναι στο παρεκ-
κλησι και θα προσεύχεται, κι' έτσι ούτε
κι' αυτός θα μάς άκούση. Γι' αυτό, κα-
θώς βλέπετε, είναι προτιμώτερο να περι-
μένουμε να ξημερώσει.

«Παραδέχτηκα πως είχε δίκιο. Ξαπλώ-
θηκα λοιπόν σ' ένα πρόχειρο στρώμα, πού
μου έτοίμασαν, τυλίχτηκα στον μανδύα
μου και, σε λίγο, βυθίστηκα στον ύπνο.

«Ο ξυλοκόπος με ξύπνησε χαράματα,
όπως μου είχε υποσχεθώ.

«—Φεύγουμε, αν θέλετε, μου είπε.

«Σηκώθηκα άμέσως και τότε πρόσεξα
ότι τό πόδι μου με πονούσε πολύ. Τό γό-
νατό μου είχε πρηστή κι' όλο μου τό πό-
δι ήταν μούδιασμένο.

«Όστόσο, επειδή βιαζόμουν να φτάσω
μιαν ώρα γρηγορώτερα, ύπόμεινα τόν πό-
νο μου και ξεκίνησα, ακολουθώντας τόν
όδηγό μου. Μ' όλο όμως στήριζόμουν
κάτω, ο Πιερ Βαλαντέν.

Τήν εποχή εκείνη κέρδιζε με μεγάλη ά-
νεσι τή ζωή του, γιατί ήταν ικανώτατος
στή δουλειά του και όλες οί μεγάλες έ-
φημερίδες και τά περιοδικά ακριβοπλη-
ρώναν τά σχέδιά του. Αλλά έπειτα ήρθε ο
πόλεμος. Ο Βαλαντέν πήγε τότε στρατι-
ώτης και πολέμησε με μεγάλη γενναίωσι-
τη. Ο στρατηγός Φαντέρμπ τόν προήγα-
γε, μάλιστα, σε λοχία και τόν παραση-
μοφόρησε πάνω στο πεδίο της μάχης.

Μετά τόν τόσο άδοξο γιά τή Γαλλία
τερματισμό αυτού του πολέμου, ο Βαλαν-
τέν ξαναγύρισε στο Παρίσι. Αλλά ή ζωή
δεν ήταν πιά τό ίδιο εύκολη, όπως πρίν.

Οί περισσότερες έφημερίδες είχαν πάψει
να εκδίδονται. Έτσι, ο νεαρός σκιτσο-
γράφος φωτοκώσε κι' είχε τόσο πολύ ά-
πογοητευθώ, ώστε είχε πάρει τήν άπόφασι
να φύγη γιά κάποια έπαρχία, όπου του
προσέφεραν κάποια θέσι.

Ήταν ή παραμονή πού θάφευγε.
Μερικοί φίλοι του άργάησαν μ' αυτή
τήν εύκαιρία ένα άποχαιρετήριο τρα-
πέζι και ύστερα πήγαν με τόν Βαλαντέν
σ' ένα θέατρο της Μονμάρτης.

Εκεί, ή μοίρα έφερε τό σκιτσογράφο
έμπρος σε μιá νεαρή και πολύ όμορφη
«Φιγκυράντ» τήν Αύγουστίνη Άττενιάν.

Αυτή ή συνάντησις έπρόκειτο να παί-
ξη έναν άποφασιστικό ρόλο στή ζωή τους.

Ο Βαλαντέν και ή Αύγουστίνη άγαπή-
θηκαν από τήν πρώτη στιγμή.

Κατά τή μιá έφυγαν μαζί.

—Πού πηγαίνετε; ρώτησε ο Βαλαντέν.

—Στό σπίτι μου, άπάντησε ή Αύγου-
στίνη.

Τό «σπίτι» της ήταν ένα πολυτελές
διαμέρισμα πού είχε νοικιάσει στή νεαρή
«Φιγκυράντ» ένας πλούσιος φίλος της. Ο
άνθρωπος αυτός τήν έπισκεπτόταν κάπου-
κάπου τά βράδια. Η Αύγουστίνη δεν τό
έκρυψε από τό σκιτσογράφο.

—Κι' αν έρθη άπόψε; ρώτησε ο Βα-
λαντέν.

—Έχω δυο μεγάλες ντουλάπες, άπάν-

—Γάμοι

Είς τούς τελέσαντας τούς γάμους των
κ. Απολλωνα Πακιδην και Δίδα Έλλην
Χαρισιάδου εύχομαι πάσαν εύτυχίαν και
τόν βίαν άνέφελον.

Δημ. Α. Στάδερης

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Η συνέχισις

Γάμοι

Είς τούς τελέσαντας τούς γάμους των
κ. Απολλωνα Πακιδην και Δίδα Έλλην
Χαρισιάδου εύχομαι πάσαν εύτυχίαν και
τόν βίαν άνέφελον.

Δημ. Α. Στάδερης

Αοραδώνες

Στόν ήρωικό άνθυπολοχαγό των Λ.Ο.Κ.
κ. Σταμάτιον Γ. Άντωνάκον, δώσαντα ά-
μοιβάσαν ύπόσχεσιν γάμου μετά της χα-
ριτωμένης διδος 'Αφροδίτης Ν. Ζενάκου
εύχόμεθα ταχεία τήν στέψιν.

Μαρίκα Μαράτου
Νίκος Στάθας

Ο κ. Γεώργιος Λαγοδήμος και ή δεσποι-
νίς Σοφία Β. Άναστασίου έδωσαν άμοι-
βαίαν ύπόσχεσιν γάμου. Τούς εύχομαι τα-
χεία τήν στέψιν.

Δ. Άγγ.

Η άμυδινή ιστορία της «ΣΑΠΦΟΥΣ»

Τό δρᾶμα της ζωής δυο έρωτευμένων

«Γιά τούς γιουούς μου, όταν θα γίνουν
είκοσι χρονών» έγραφε ο Άλφόνσος

Ντωντέ στήν πρώτη σελίδα του περίφη-
μου μυθιστορημάτος του, πού έχει τόν τί-
τλο «Σαπφώ». Δεν πρόκειται, ωστόσο,

γιά μιá φανταστική ιστορία, όπως θα
μπορούσε κανείς να υποθέσει, αλλά γιά
ένα αληθινό περιστατικό, πού ο μέγαλο-

φυής συγγραφέας παρουσιάζει με τό δικό
του τρόπο, χωρίς, όμως, ν' απομακρυνθώ
σημαντικά από τήν πραγματικότητα.

Στό Παρίσι τόν 1870, ζούσε ένας νε-
αρός σκιτσογράφος, ήλικίας είκοσιτριών
χρονών, ο Πιερ Βαλαντέν.

Τήν εποχή εκείνη κέρδιζε με μεγάλη ά-
νεσι τή ζωή του, γιατί ήταν ικανώτατος
στή δουλειά του και όλες οί μεγάλες έ-
φημερίδες και τά περιοδικά ακριβοπλη-
ρώναν τά σχέδιά του. Αλλά έπειτα ήρθε ο

πόλεμος. Ο Βαλαντέν πήγε τότε στρατι-
ώτης και πολέμησε με μεγάλη γενναίωσι-
τη. Ο στρατηγός Φαντέρμπ τόν προήγα-
γε, μάλιστα, σε λοχία και τόν παραση-
μοφόρησε πάνω στο πεδίο της μάχης.

Μετά τόν τόσο άδοξο γιά τή Γαλλία
τερματισμό αυτού του πολέμου, ο Βαλαν-
τέν ξαναγύρισε στο Παρίσι. Αλλά ή ζωή
δεν ήταν πιά τό ίδιο εύκολη, όπως πρίν.

Οί περισσότερες έφημερίδες είχαν πάψει
να εκδίδονται. Έτσι, ο νεαρός σκιτσο-
γράφος φωτοκώσε κι' είχε τόσο πολύ ά-
πογοητευθώ, ώστε είχε πάρει τήν άπόφασι
να φύγη γιά κάποια έπαρχία, όπου του
προσέφεραν κάποια θέσι.

Ήταν ή παραμονή πού θάφευγε.
Μερικοί φίλοι του άργάησαν μ' αυτή
τήν εύκαιρία ένα άποχαιρετήριο τρα-
πέζι και ύστερα πήγαν με τόν Βαλαντέν
σ' ένα θέατρο της Μονμάρτης.

Εκεί, ή μοίρα έφερε τό σκιτσογράφο
έμπρος σε μιá νεαρή και πολύ όμορφη
«Φιγκυράντ» τήν Αύγουστίνη Άττενιάν.

Αυτή ή συνάντησις έπρόκειτο να παί-
ξη έναν άποφασιστικό ρόλο στή ζωή τους.

Ο Βαλαντέν και ή Αύγουστίνη άγαπή-
θηκαν από τήν πρώτη στιγμή.

Κατά τή μιá έφυγαν μαζί.

—Πού πηγαίνετε; ρώτησε ο Βαλαντέν.

—Στό σπίτι μου, άπάντησε ή Αύγου-
στίνη.

Τό «σπίτι» της ήταν ένα πολυτελές
διαμέρισμα πού είχε νοικιάσει στή νεαρή
«Φιγκυράντ» ένας πλούσιος φίλος της. Ο
άνθρωπος αυτός τήν έπισκεπτόταν κάπου-
κάπου τά βράδια. Η Αύγουστίνη δεν τό
έκρυψε από τό σκιτσογράφο.

—Κι' αν έρθη άπόψε; ρώτησε ο Βα-
λαντέν.

—Έχω δυο μεγάλες ντουλάπες, άπάν-

τησε ή νέα γελώντας. Θα σε κρύψω στή
μιά άπ' αυτές.

«Αλλά εύτυχώς κανείς δεν τούς άνησύ-
χησε στήν πρώτη έρωτική τους νύχτα.

Όταν ξημέρωσε, είχαν πάρει κι' οί δυο
τήν άπόφασί τους. Η Αύγουστίνη έστειλε
ένα γράμμα στο φίλο της, κόβοντας κάθε
σέχσι μαζί του, κι' έτσι ο Βαλαντέν έγ-
καταστάθηκε στο σπίτι της.

Οί δυο έρωτευμένοι άρχισαν να φυτο-
ζωούν. Οί καθημερινές στερήσεις δηλητη-
ρίαζαν τή ζωή τους και γέμιζαν τήν ψυχή
τους από πικρία. Κάπου-κάπου, βίαιοι
καυγάδες ξεσπούσαν μεταξύ τους. Η νεα-
ρή «φιγκυράντ» νωσταλούσε τήν παλιά
έλευθερία της. Και ο σκιτσογράφος τήν
άνεξεστηριάζα.

«Ενα βράδυ, τέλος, ή Αύγουστίνη πρό-
φερε τή μοιραία λέξη του χωρισμού. Μιά
απερίγραπτη λύπη ζωγραφίστηκε τότε στο
πρόσωπο τού Βαλαντέν.

Η νέα, βλέποντας τήν άπόγνωση του
φίλου της, ξέσπασε σε λυγμούς κι' έπεσε
στά πόδια τού γιά να τού ζητήσει να τή
συχωρέσει.

—Κύτταξε τά χέρια μου, τού είπε. Νο-
μίζεις πως μ' αυτά τά λεπτά κι' αδύνατα
χεράκια θα μπορέσω να σπάσω, ποτέ τίς
άλυσίδες πού με δένουν μαζί σου;

Οί δυο άγαπημένοι συμφιλιώθηκαν,
αλλά ή ζωή ήταν πάντα σκληρή.

Η Αύγουστίνη, μ' όλο πού λάτρειε τό
φίλο της, είχε άρchiσει να βλέπει και πάλι
τό χωρισμό σαν κάτι τό αναπόφευκτο. Και
κάποτε πήρε τήν άπόφασί της. Θα έφευ-
γε μ' έναν από τούς πλούσιους θαυμα-
στάς της.

—Αύριο, τού ύποσχέθηκε, θα έρθω μα-
ζί σου.

Αλλά, κείνο τό βράδυ, ο Βαλαντέν γύ-
ρισε πλημμυρισμένος από χαρά στο σπίτι.
Είχε βρή μιá μόνιμη δουλειά σ' ένα πε-
ριοδικό μόδας με 500 φράγκα τό μήνα.

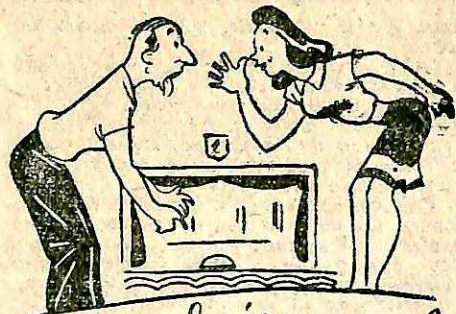
Δεν είχαν πρίν τίποτε σχεδόν. Και τά
πεντακάσια φράγκα τό μήνα τούς φάνη-
καν πολλά. Αλλά δεν άργησαν να κατα-
λάβουν πως μόλις έφταναν γιά να τούς
εξασφαλίσουν τό ένοίκιο και τή διατροφή
τους. Δεν τούς έμεινε πεντάρα γιά να ντυ-
θούν. Και τούς ήταν αδύνατο να πάνε σ'
ένα κέντρο ή σ' ένα χορό. Κι' ένα βράδυ,
μερικά πικρά λόγια βγήκαν και πάλι από
τό στόμα της Αύγουστίνης.

Και ο Βαλαντέν είχε κι' αυτός κουρα-
στή. Ένα τοληρό σχέδιο πέρασε τότε
άπ' τό μυαλό του. Και τό έβαλε άμέσως
σ' έφορμολή: με μερικά μηχανήματα πού
προμηθεύτηκε άρχισε να εκδίδει πλαστά
χαρτονομίσματα τών είκοσι φράγκων.

Η Αύγουστίνη δεν είδε τίποτε τό κακό
σ' αυτή τή «δουλειά». Χαρίς σ' αυτή, άλ-
λωςτε, ή εύημερία ξαναμήθηκε στο σπιτικό
τους. Και μαζί μ' αυτή ή χαρά.

Αλλά ή αστυνομία δεν άργησε ν' ανα-
καλύψη τήν κυκλοφορία των πλαστών χα-
ρτονομισμάτων και μιá μέρα, συνέλαβε
τούς δυο έρωτευμένους.

Η δίκη τους έγινε τόν Ιούλιο τόν
1873. Κι' οί δυο τους κράτησαν πολύ ά-
εσιονεπρή στάσι. Ο Βαλαντέν προσπαθώ-
σε ν' άποδείξη ότι ή φίλη του δεν είχε ά-
νακαταβή σ' αυτή τήν ύπόθεσι. Κι' ή Αύ-
γουστίνη ότι αυτή τήν είχε παρακινήσει
στήν παραποίηση των χαρτονομισμάτων
με τίς παράλογες άπαιτήσεις της.

Η κωμωδία μας

Τό κόλπο της Λέλας

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΟΡΑ: Κομψή, μάλλον νόστιμη κοσμική δεσποινίς, με υπερβολικό σνομπισμό και τρελή κοκετταρία. ΛΕΛΑ: Κόρη πλουσίου έμπορου. Πικάντικη, χαριτωμένη φίλη της, απ' τον καιρό του σχολείου. Τώρα είναι δακτυλογράφος στην Τράπεζα. ΕΚΕΙΝΟΣ: Ψηλός, ώριμος, άντρας, ντυμένος με βαρύ μεταξωτό ιτόμινο.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο «μπουντουάρ» της Ντόρας).

ΝΤΟΡΑ (συνεχίζοντας κουδέντα): Νά σου πώ, Λέλα μου, εγώ θέλω ναρθεις στο αύριο μου «πάρτυ»... αλλά φοβούμαι πως δε θα περάσης καλά.

ΛΕΛΑ: Γιατί;

ΝΤΟΡΑ: Ξέρεις... (διστακτικά)... χωρίς να σου κακοφανή... όταν είμ' εγώ... όλοι προσέχουν έμένα. Δεν τό θέλω, αλλά να... πως να σου τό πώ;... σε έπισκιάω!

ΛΕΛΑ (δαγκώνοντας με λύσσα τό χερίλακι της): «Ε, κάποιος θα βρεθί να προσέξη κι' έμένα.

ΝΤΟΡΑ: Μακάρι... αλλά δεν τό πιστεύω! Έσένα σε προσέχουν κάτι τύποι «μπανάλ» κι' αύριο θα είν' έδώ όλη ή άριστοκρατία. Δηλαδή... αν δεν ήμουν εγώ, πιθανόν να είχες κάποια επιτυχία...

ΛΕΛΑ: Τότε... μου επιτρέπεις νάρθω με τόν καθαλιέρο μου;

ΝΤΟΡΑ: «Α, αυτό δε με νοιάζει. Μόνον να ξέρω αν έχη ανάλογη κοινωνική θέση.

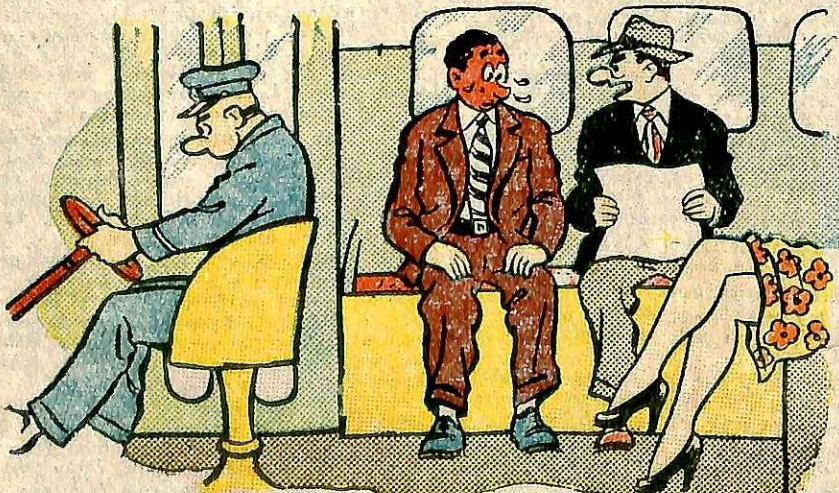
ΛΕΛΑ: Πολύ καλή. «Ο μπαμπάς του είναι διομήχανος κι' αυτός είναι διπλωματικός υπάλληλος.

ΝΤΟΡΑ (μ' ένδιαφέρον): Το ύπουργείο Έξωτερικών;

ΛΕΛΑ: Βεβαίως!

ΝΤΟΡΑ: Τότε συμφωνώ!

(Ριντώ).

—Αφού περάσαμε, βρέ παιδί μου, τη στάσι σου, γιατί δεν κατεβαίνεις;...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Στό πάρτυ της Ντόρας. Θεαματικές «μάσκες», άστραφτερά μπιζού, άψογα φράκα και υπέροχες έξωτικές τουαλέτες συνθέτουν μία κινηματογραφική πολυτέλεια που θαμπώνει τό μάτι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (στη Ντόρα): Σας ευχαριστώ που είχατε τήν καλωσύνη να με καλέσετε.

ΝΤΟΡΑ: «Ω, μά τί λέτε! «Αλλωστε τη Λέλα... (μ' επιείκεια) τη συμπαθώ πολύ.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σχεδόν περιφρονητικά): «Α, ναι! Κι' εγώ τήν καυμένη!

ΝΤΟΡΑ: Κάνετε παρέα μαζί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τυχαιώς γνωριστήκαμε. Δεν βλέπουμε και συχνά.

ΝΤΟΡΑ: «Ε, μά τό καταλαβαίνω. Δεν είναι και τής τάξεώς μας!... (Τόν κυττάζει μαγνητικά). Πάρνετε ένα κοκτέιλ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μερσί! Προς τό παρόν έχω μεθύσει από τό μάτια σας!...

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 3η

(«Υστερ' από μισή ώρα. Οι δύο τους είναι καθισμένοι σε μία σκοτεινή γωνία.

ΕΚΕΙΝΟΣ της κρατάει τό χέρι).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ποτέ δεν πίστευα πως άπόψε θα ήταν ή πιό ευτυχισμένη βραδυά της ζωής μου!

ΝΤΟΡΑ (κολακευμένη): Ούτ' εγώ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πάμ' έναν περίπατο ως τό Φάληρο; Έχω τ' άμάξι μου κάτω!

ΝΤΟΡΑ: Μά... πως να φύγω εγώ;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κανείς δεν θα τό καταλάβη. Τό γλέντι θα κρατήση ως τό πρωί κι' είναι μόλις δώδεκα!... Έλάτε!...

ΝΤΟΡΑ (υποκύπτει με ύφος Ρίτας Χαίηγουωρ): Πάμε!... (Από μέσα της). Ποιος της είπε της Λέλας να τόν φέρη;

Εγώ τήν προειδοήσα!

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στήν πολυτελή κούρσα ένώ γυρίζουν ύστερ' από μιάμιση ώρα).

ΝΤΟΡΑ: Δεν ήσουν άμως... καθόλου φρόνιμος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ήταν δυνατόν να είμαι φρόνιμος μαζί σου; Λατρεία μου! (Φιλί).

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Τήν άλλη μέρα τηλεφωνικώς).

ΝΤΟΡΑ: Ναι. Λέλα μου, στό κρεβάτι είμ' άκόμη.

ΛΕΛΑ: Έπειτα κι' απ' τη χθεσινή σου κατάκτησι. Θα είς ευτυχισμένη, φαντάζομαι! Νόστιμο παιδί, ό Νίκος, έ;

ΝΤΟΡΑ: «Α, ναι. Το άρεσα.

ΛΕΛΑ: «Ε, τί το άρεσες; Αφού τό σκάσατε και με τ' αυτόκίνητο και δώσατε και ραντεβού για σήμερα στις έξη;

ΝΤΟΡΑ: «Α, στό είπε.

ΛΕΛΑ: Φυσικά!

ΝΤΟΡΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Τί να σου κάνω; Έγώ δεν ήθελα να στόν πάρω! Αλλά εκείνος βλέπεις, ξετρελλάθηκε. Δέ στάλεγα εγώ;

ΛΕΛΑ: Δεν πειράζει, Ντόρα μου. Πέσσα περίφημα. Και ξέρεις ό νεαρός φίλος σου, ό Αμερικανός, μ' έρωτεύθηκε τρελλά! Θα με παντρευτή και θα φύγουμε άμέσως για τη Νέα Υόρκη. Και, όπως ξέρεις, Ντόρα μου, είναι πολύ πλούσιος!

ΝΤΟΡΑ (με λύσσα): Αλλά και πολύ «μπανάλ»! Ένώ ό άλλος είναι άληθινός κύριος, με πείρα και με γούστο!

ΛΕΛΑ: Στόν χαρίζω! Όρδουάρ! Θα σε ξαναπάρω! (Κλείνει τό τηλέφωνο).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μπαίνοντας στό γραφείο της με φτηνό άτημέλητο κοστούμι): Καλημέρα σας!

ΛΕΛΑ: Λοιπόν, Νίκο, τί σου χρωστάω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έκατόν όγδόντα χιλιάδες, δεσποινίς.

ΛΕΛΑ: Δεν πειράζει. Χαλάλι σου! Τα κατάφερες περίφημα! (Πληρώνει).

(Ριντώ).

ΣΚΗΝΗ 6η

(Τηλεφωνικώς).

ΛΕΛΑ: Αλήθεια, δε σου είπα...

ΝΤΟΡΑ: Τί;

ΛΕΛΑ: «Ο κ. Χαρίδης που σου έλεγα, ό διπλωματικός υπάλληλος, άρρώστησε ό καυμένος και γι' αυτό δεν ήρθε χθές.

ΝΤΟΡΑ: Δεν ήρθε; Και τότε ποιος ήταν αυτός που μούφερε;

ΛΕΛΑ: Απάνω στήν άεληπίσία μου, έπειδή μου είπες πως δε θα με προσέχε κανείς, πήρα μαζί μου τόν άδεφό της υπηρέτριας μου που είναι σωφέρ!

ΝΤΟΡΑ: Τί; Σωφέρ;...

ΛΕΛΑ: Ναι, καλέ! Σωφέρ! Στήν όδδ Βουκουρεστίου κάνει πιάτα! Αλλά, όπως είδες, είναι πολύ χαριτωμένο παιδί!

Όρδουάρ Ντόρα μου!

ΝΤΟΡΑ (Έξαλλη): «Α, να χαθής! Κτήνος! (Κλείνει με όρμη τό άκουστικό και... σπάζει τό τηλέφωνο).

(Αύλαία).

ΕΨΙΛΟΝ

Εύθυμα λόγια

— Γκαρσόν! Η σουίτα που μου έφερες έχει μία μούλα!

— Και τί θέλετε κύριε; Με δέκα χιλιάδες που πληρώνετε έχετε τήν άπαίτησι να δρπτε κανέναν έλέφαντα;

— Οί Σκωτσέζοι είναι γνωστοί για τήν τσιγγουνιά τους. Λοιπόν, ό Σκωτσέζος Μάκ Αντριου έτοιμάζεται να δηγί με τό γυνί του περίπατο.

— Μπαμπά, να φορέσω τά καινούργια μου παπούτσια; ρωτάει ό μικρός.

— Καλά, φόρεσέ τα. Αλλά να κάνης μεγάλα δήματα.

— Κατηγορείσαι πως είπες ότι ό προϊστάμενός σου είχε άπατεών και παληάνθρωπος. Είναι αλήθεια;

— Αλήθεια είναι, αλλά εγώ δεν τό είπα!

— Κάποιος τηλεφωνεί σε έναν εργολάβο.

— Είμαι ό κύριος Τάδε. Σας παρακαλώ πολύ να αναλάβετε τήν ένταφιασι της γυναίκας μου, που πέθανε σήμερα.

— Της γυναίκας σας; Μά, κύριε. Τάδε, πριν δυό χρόνια δεν τήν έθαβα εγώ ό ίδιος;

— Όχι, δεν καταλαβαίνετε. Ξαναπαντρεύτηκα.

— Α, τώρα μάλιστα! Λέει ό εργολάβος. Συγχαρητήρια!

— Στις έξετάσεις τών φοιτητών της Ιατρικής. Ο καθηγητής ρωτάει ένα φοιτητή:

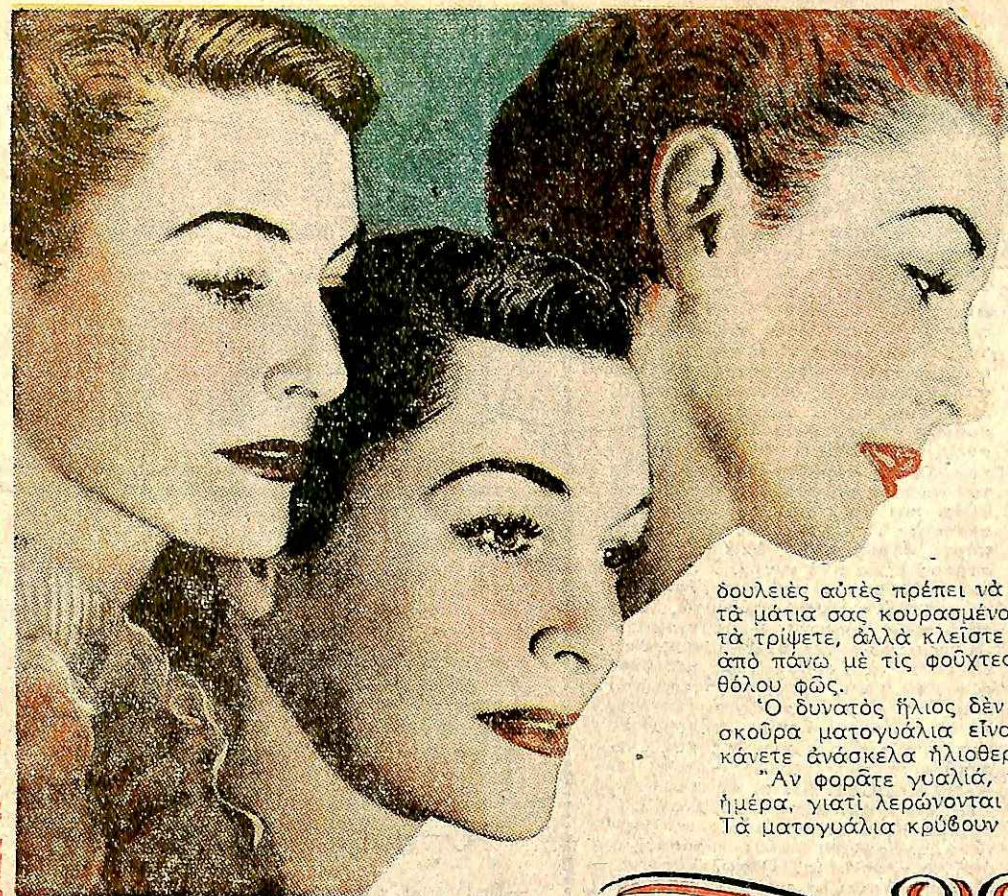
— Ποιοι είναι οι πέντε λόγοι που κάνουν τό μητρικό γάλα για τά μωρά καλύτερο από τό γάλα της άγέλαδας;

— Πρώτον, άπαντά ό φοιτητής, είναι πιό φρέσκο. Δεύτερον, είναι πιό καθαρό. Τρίτον, οι γάτες δεν μπορούν να τό άγίσουν. Τέτατον, είναι ευκολότερο να τό κουβαλά κανείς στους κινηματογράφους και τις έκδρομές!

— Σκέφθηκε λίγο και μετά πρόσθεσε:

— Και πέμπτον, τό δοχείο του είναι πιό χαριτωμένο.

— Και πέρασσε τις έξετάσεις.

Αριστερά: Τα μάτια δεν πρέπει να είναι πολύ χωμένα στις κόγχες τους. Στή μέση: Τα μάτια είναι όμορφα όταν είναι καθαρά και φωτεινά. Δεξιά: Η όμορφιά τους αυξάνει όταν έχουν μακριά και γυαλιστερά ταινόρα.

Αλλοι προτιμούν τά γαλανά μάτια, άλλοι τά μαύρα ή τά πράσινα... Πάντως, όλα τά μάτια είναι όμορφα, όταν είναι καθαρά και φωτεινά. Κι' ή όμορφιά τους αυξάνει, όταν έχουν μακριά και γυαλιστερά ταινόρα και φρύδια μαύρα και κανονικά.

Τά μάτια δεν πρέπει νάναι ούτε πολύ χωμένα στις κόγχες τους, ούτε πολύ πεταχτά. Τά βλέφαρα πρέπει να σκεπάζουν κανονικά όχι λιγώτερο από τό ένα τέταρτον της ίριδος. Αν τά μάτια βρίσκονται πολύ κοντά τό ένα με τό άλλο, θυμίζουν λίγο... τό πρόσωπο του πιθήκου!

Κυττάχτε τώρα τά μάτια σας στόν καθρέφτη κι' εξετάστε πως μπορείτε να τά κάνετε καλλίτερα.

Αν ή ίρις φαίνεται θαμπή και τό άσπράδι του ματιού σαν λερωμένο, κάνετε οφθαλμόλουτρα μ' ένα καλό τονωτικό για τά μάτια, κάθε βράδυ πριν κοιμηθήτε, επί μία βδομάδα. Θάχετε άραιώσει τό τονωτικό με ζεστό νερό, ώστε νάναι ή διάλυσις χλιαρή κι' άνακουφιστική για τό μάτι. Θα παρατηρήσετε άριστα άποτελέσματα, σε μικρό χρονικό διάστημα.

Αν τά ταινόρα σας είναι άσθενικά, τρίβετε ελαφρά τις ρίζες τους κάθε βράδυ με καστορέλαιο. Είναι μία παλιά μέθοδος που εφαρμόζουν οι Έρυθρόδερμες, που είναι περίφημες για τά άραιά μάτια τους. Τό λάδι αυτό δυναμώνει και σκουραίνει τά ταινόρα. Συγχρόνως, τά βουρτσίζετε ελαφρά, για να μακρύνουν περισσότερο και να γίνουν κυρτά.

Με τά χρόνια, σχηματίζονται σιγά-σιγά ρυτίδες γύρω από τά μάτια και στις γωνίες τους, εξ αίτίας των αλλοιώσεων της έπιδερμίδος. Για να επιβραδύνετε τήν εμφάνισή τους, κάνετε ελαφρό μασάζ με τις άκρες του δευτέρου και του τρίτου δακτύλου, τό βράδυ πριν κοιμηθήτε, χρησιμοποιώντας μία ειδική κρέμα ή ένα μίγμα λανολίνης και λαδιού.

Όταν έχετε καιρό για να ξεκουραστήτε στο κρεβάτι, βάζετε πάνω στό κλειστά σας βλέφαρα δυό βαμπακία βουτηγμένα σ' ένα τονωτικό του δέρματος — ή και σε κρύο

νερό μόνον. Μόλις ζεσταθούν, τ' άνανεώνετε.

Μην κουράζετε τά μάτια σας, γιατί ή προσπάθεια γιά μικρών μυών, όλόγυρά τους δημιουργεί ρυτίδες. Μη διαβάσετε τό βράδυ, έφόσον τό φως δεν είναι άρκετό και δεν πέφτει από πίσω πάνω στο βιβλίο σας.

Τά μικρά τυπογραφικά στοιχεία είναι πολύ κουραστικά για τά μάτια. Αν λοιπόν διαβάσετε ένα μυθιστόρημα έτσι τυπωμένο, περιορισθήτε στο διάβασμα ώρισμένων μόνον σελίδων κάθε μέρα, και κλείνετε τά μάτια σας επί 5 λεπτά έπειτα από κάθε δυό σελίδες.

Τά μάτια κουράζονται επίσης με τό λεπτό κέντημα, καθώς κι' όταν μπαλώνετε ή ράψετε με τεχνητό φως σκούρες κάλτσες ή σκούρα ρούχα. Οι

δουλειές αυτές πρέπει να γίνονται ήμέρα. Όταν νοιώθετε τά μάτια σας κουρασμένα και στεγνά από τή δουλειά, μην τά τρίψετε, αλλά κλείστε τα επί 5 λεπτά και σκεπάστε τα από πάνω με τις φούχτες σας, ώστε να μην εισχωρή καθόλου φως.

Ο δυνατός ήλιος δεν βλάπτει τά μάτια. Συνεπώς, τά σκούρα ματογυάλια είναι περιττά — έκτός μόνον όταν κάνετε άνάσκελα ήλιοθεραπεία στην πλάς.

Αν φοράτε γυαλιά, καθαρίζετε τα πολλές φορές τήν ήμέρα, γιατί λερώνονται πολύ με τή δουλειά του σπιτιού. Τά ματογυάλια κρύβουν ένα μέρος της φυσικής όμορφιάς

Οι απαραίτητες περιποιήσεις τους

τών ματιών, αλλά κρύβουν επίσης και τις ρυτίδες και δείχνουν πολλά πρόσωπα κανονικά.

Τό ρίμμελ, αν χρησιμοποιηθή με τέχνη, αυξάνει τήν όμορφιά των ματιών, ιδίως όταν έχουν ταινόρα πολύ άνοιχτόχρωμα. Περνάτε μ' ένα θαμπάκι τις τριχές προς τά πάνω και προς τά έξω, φροντίζοντας να σκουπίσετε τό λίγο ρίμμελ που τινάζεται στα μάγουλα και στα βλέφαρα. Αφού στεγνώσουν, τά περνάτε με λίγη όγρη παραφίνη ή άμυγδαλόλαδο, που τους δίνει γυαλάδα.

Όταν τό ρίμμελ είναι περισσότερο από όσο χρειάζεται, οι τριχές κολλάνε ή μία με τήν άλλη, αντί να φαίνονται φυσικές και ώραιες.

Περνώντας με ρίμμελ τά κάτω ταινόρα, φροντίζετε να κρατάτε από κάτω ένα χαρτί κομμένο σαν μισοφέγγαρο, για να μη βάφεται τό δέρμα των βλέφαρων.

Τό καφετί ρίμμελ ταιριάζει καλλίτερα από τό μαύρο στα περισσότερα πρόσωπα.

Υπάρχει επίσης κι' ένα καλλυντικό προϊόν που δίνει μία γκριζά σκιά στο έπάνω βλέφαρο κοντά στα ταινόρα, κι' αυξάνει πολύ τήν όμορφιά των ματιών. Πρέπει όμως να στρώνεται με τέννη, ώστε να «σβύνη» άνεπαίσθητα στις άκρες του.

Να λοιπόν ποιές είναι οι απαραίτητες οδηγίες που πρέπει να ακολουθή μία γυναίκα, αν θέλη να διατηρήσει ωραία τά μάτια της. Βέβαια, όπως είπαμε παραπάνω, υπάρχουν και μάτια που ίσως ν' άδικήθηκαν από τήν ίδια τή φύση. Ένας λόγος παραπάνω για να φροντίση ή γυναίκα που έχει τέτοια μάτια να τά περιποιηθή με κάθε προσοχή.

Τά μάτια είναι ό καθρέφτης της ψυχής. Γι' αυτό τό λόγο τά ύμνησαν οι ποιητάι και τά άποθανάτισαν οι ζωγράφοι.

Παρακολούθησις ύποπτων

Οί αστυνομικοί βγαίνουν συχνά στους δρόμους της Αθήνας για να παρακολουθήσουν με κάθε μυστικότητα ώριμους ατόμα. Η παρακολούθησις εφαρμόζεται σχεδόν πάντα σ' όλους τους ανθρώπους που έχουν προσοχή, γιατί αν το ύποπτο άτομο αντιληφθή ότι το παρακολουθούν μπορεί άμεσως να ξεφύγει, να ειδοποίηση και τους συνεργούς του και να χαλάσει ή «δουλειά». Άλλες δολοφονίες λοιπόν ο αστυνομικός από άριστη απόστασις παρακολουθεί με μάτια ορθάνοιχτα τις κινήσεις του ύποπτου. Φυσικά είνε ντυμένος πολιτικά και μάλιστα με τέτοιο τρόπο που να μην κάνη εντύπωσι. Παρασιώζει συνήθως το θέαμα ενός φτωχού βιοπαλαίστου ή ενός χασιμέρη, χαζεύει στις βιτρίνες, περπατάει αψηχημένος με τα χέρια στις τσέπες και φαίνεται πως δεν ενδιαφέρεται για τίποτε. Ούτε και γι' αυτό το άτομο του.

Από μία συστηματική παρακολούθησι, βγαίνουν πολλοί σκευοτόμοι, στά διάφορα σημεία της διαδρομής μου. Οί γραβάτες, ανάλογα με το χρώμα τους, κανόνιζαν την ώρα της συναντήσεως με τον συνθηματικό μας κώδικα. Πάντα κοντά μου ήταν σ' ώριμμένα σημεία ένας άνθρωπος. Ο τρόπος που κάπνιζε, ο τρόπος που στεκόμουν, η εφημερίδα που διάβαζε, ακόμη και τα ψώνια της αγοράς ήταν μέσον συνεννοήσεως. Έπειτα όλες οι άλλες δουλειές γινόντουσαν τη νύχτα. Άλλοι κατόπιν βοηθοί μας έπαιρναν τα κλοπιμαία και τα πουλάγανε. Η δουλειά ήταν καλὰ μονταρισμένη.

Η δουλειά ήταν πολύ υπερδεμένη. Με ανυπερέβαινε ο κ. 'Ηλιάδης είχε ασχοληθή με μία άσημαντη ύποθεσι της «ρουτίνας» μία «μαρίδα» του 'Αστυνομικού Δελτίου. Κάτι μικροκλοπές. Μά σιγά - σιγά τ' άσημαντα «φιντάνια» που παρακολουθούσε, είδε ότι είχαν σχέση μ' έναν από τους τρεις «νοικοκύρηδες» που σάς αναφέραμε. Του μιλούσαν με μεγάλο σεβασμό κι' αυτό τον σκανδάλισε. Άρχισε τότε να προσέχει αυτό το «νοικοκύρη» και την παρέα του και δεν άργησε ν' αποκαλύψη ότι ήταν οί δράστες ενός φοβερού και σκοτεινού εγκλήματος.

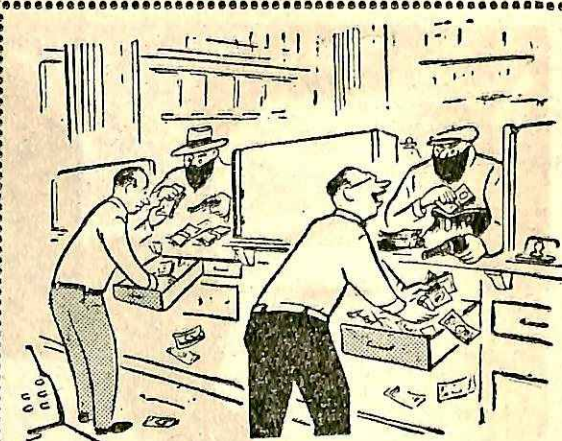
Ολόκληρες βδομάδες επίσης άλλος αστυνομικός παρακολουθούσε ένα άτομο. Η παρακολούθησις του όμως ήταν αφάνταστα άνηρη, χωρίς κανένα ενδιαφέρον, χωρίς καμμία συγκίνησι, χωρίς τίποτε το αξιοπροσοχής. Ο άνθρωπος αυτός έφευγε στις όχθες από το σπίτι του. Έπαιρνε το τράμ. Καθόταν πάντα στο άριστερο μέρος του εξώστου. Πήγαινε στο γραφείο του. Εκεί κοντά ήταν ένα περίπτερο, έπαιρνε ταϊγάρα κι' εφημερίδα κι' ύστερα πήγαινε να κωδή μέσα στους σωρούς των έγγραφων της δουλειάς του. Το μεσημέρι ώριμνος ώρα έφευγε πάλι από το γραφείο, έκανε μία βόλτα από την 'Αγορά, έπαιρνε τίποτε φαγάσιμο και γυρνούσε στο

σπίτι του. Ξεκουραζόταν λίγες ώρες και πάλι έκανε την ίδια διαδρομή. Τη νύχτα δεν έβγαίνει καθόλου από το σπίτι. Ο αστυνομικός ύστερα από τρεις μέρες παρακολουθήσεως άρχισε να πονοκεφαλιάζει και να σκέφτεται ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν τελείως άθώος. Αυτόσο αυτή ακριβώς ή υποδειγματική ζωή τον σκανδάλισε. Κάτι άλλο έπρεπε να συμβαίνει. Τί διάβολο, αυτός ο άνθρωπος δεν είχε ούτε ένα γυνάστο, ούτε ένα φίλο, ούτε μία νύστιμη γυναίκα; Κανείς δεν του κινούσε το ενδιαφέρον; Τότε τί χρειαζόταν αυτό το εξαιρετικά περιποιημένο ντύσιμο; Ο ύποπτος ήταν άψωγος πάντα. Άλλαζε κάθε ημέρα γραβάτα. Ο αστυνομικός άρχισε να πεισματώνεται. Αποφάσισε να του στήσει ακόμη κι' ολονύκτιο καρτέρι. Μία, δύο, τρεις, τέσσερις μέρες ο κομψός κύριος στις 10 μ. μ. έπεφτε στο κρεβάτι του για να μη χαλάσει τη «φόρμα» του, αν κι' ήταν σωστός χιμπάτζης! Έσδυνε τα φώτα και το σπίτι βυθιζόταν στο σκοτάδι. Το πέμπτο όμως βράδυ ή πόρτα άνοιξε σιγά. Μία σκιά γλύστρησε μέσα στη νύχτα. Στη γωνία ένα άλλο άτομο περίμενε. Τρίτο άτομο τους περίμενε πιο κάτω. Ένα ταξί που πρόλαβε ο αστυνομικός να σημειώσει τον αριθμό του, από τη συνοικία Γούδας τους μετέφερε στο Κολωνακί, όπως άργότερα του είπε ο σωφέρ όταν τον άνελητσε. Το ίδιο εκείνο βράδυ σημειώθηκε μία από τις πιο μεγάλες και επίσημονικά μελετημένες διαορήσεις. Κλείστηκαν άμέσως οί δρόμοι προς τους κλεπταποδόχους. Σ' έναν απ' αυτούς μετά είκοσι μέρες φάνηκαν να πλασάρωνται κάτι κοστούμια από τα κλοπιμαία. Ο πωλητής συνελήφθη. Απεκάλυψε εκείνον που του τα είχε δώσει. Εκείνος έναν τρίτο κι' ο άλλος έναν τέταρτο. Ήταν ολόκληρη αλυσίδα από μεσάζοντες. Μά σιγά, σιγά απεκαλύφθη, τέλος, ή αλήθεια. Ο κομψός κύριος ήταν ο άρχηγός της σπειρας κι' ο «έγκέφαλος» της. Χαμογελώντας τ' αποκάλυψε όλα στους αστυνομικούς μας.

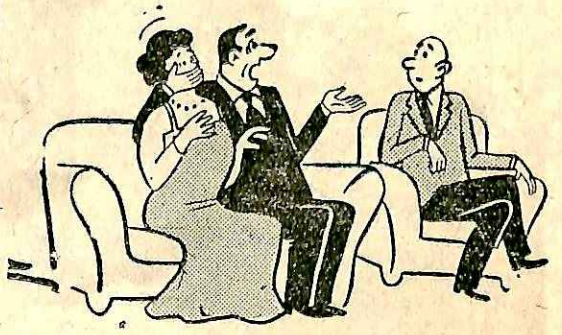
—Ήμουν πάντα υπερβολικά τυπικός, γιατί έτσι δεν υπέρβηκα τους ανθρώπους μου που στεκόμουν στα διάφορα σημεία της διαδρομής μου. Οί γραβάτες, ανάλογα με το χρώμα τους, κανόνιζαν την ώρα της συναντήσεως με τον συνθηματικό μας κώδικα. Πάντα κοντά μου ήταν σ' ώριμμένα σημεία ένας άνθρωπος. Ο τρόπος που κάπνιζε, ο τρόπος που στεκόμουν, η εφημερίδα που διάβαζε, ακόμη και τα ψώνια της αγοράς ήταν μέσον συνεννοήσεως. Έπειτα όλες οι άλλες δουλειές γινόντουσαν τη νύχτα. Άλλοι κατόπιν βοηθοί μας έπαιρναν τα κλοπιμαία και τα πουλάγανε. Η δουλειά ήταν καλὰ μονταρισμένη.

Να όμως κι' ένα ευτράπελο επεισόδιο. Ο κινητός φρουρός του τομέως της οδού Φιλελλήνων είχε δησέ μια πάροδο μία πόρτα ενός ισόγειου να μένη ώριμνος ώρα, προ πάντων μεσημέρι και βράδυ, ξεκλειδωτή. Πρόσεχε ότι οί γυναίκες που επισκέπτονταν αυτό το σπίτι δίχως να χτυπήσουν, άνοιγαν την πόρτα και μπναιναν μέσα, σαν στο σπίτι τους. Νομίζοντας ότι επρόκειτο για κανέναν ναό του έρωτος, είδοποίησε το Τμήμα 'Ηθών. Έγινε φυσικά ο άπαραιτήτος αιδηνισμός, μά τότε απεκαλύφθη μία κοινοτάτη ύπόθεσις έρωτος. Ένας πλούσιος είχε νοικιάσει αυτή τη φωλιά και δεχόταν διάφορες εφημερες φίλες του, που είχαν λυσει μ' αυτό τον τρόπο την κομψή κι' άριστοκρατική εμφάνισι τους. Μά, όπως σάς αναφέραμε, ή παρακολούθησις του ύποπτου δεν είνε πάντα ευχάριστη. Είνε αληθινό μαρτύριο για τους αστυνομικούς μας.

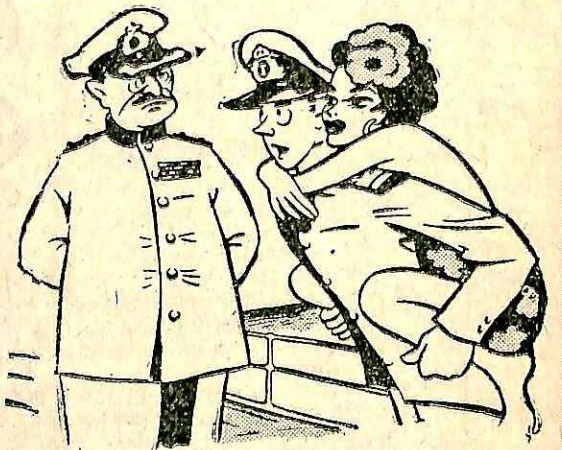
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

—'Ο Θεός σ' έστειλε φιλαράκο!... Έχτες πήρα καμμία πενήνταριά εκατομμύρια απ' το ταμείο και τάπαιξα στα χαρτιά!...

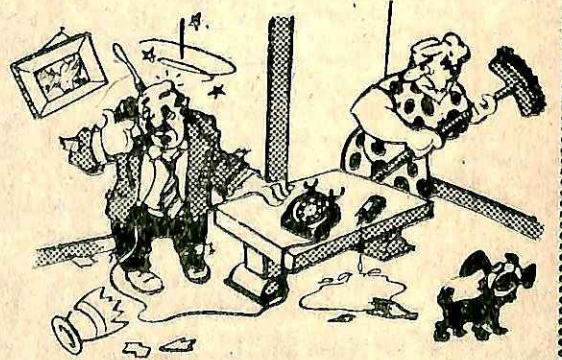

—Και τώρα, φίλε μου, μπορούμε να τα πούμε με την ήσυχία μας!...

Η ΝΑΥΤΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

—Αναφέρω υπευθύνως, κύριε κυβερνήτα, ότι οί ιθαγενείς της νήσου τρέφουν τα φιλικότερα αισθήματα για μας!...

—'Αστυνομία έχει;... Στείλτε μου άμέσως παρακαλώ, μία νοσοκόμο κι' ένα ράφτη!...

Ήν ζούσαν ΣΗΜΕΡΑ...

Τα πάντα είνε μάταια! Τα πάντα είνε χίμαιρα! Τόσους ανθρώπους ένδοξους τους σκέπασε ένα μνήμα κι' έγιναν ανόμινοι, αν ζούσαν όμως σήμερα να, βρέ παιδιά, τί θάσπευδαν να κάνουν παραχρημά;

—'Ο Στράους, ο διάσημος ο μουσικοσυνθέτης, με «σόνυμ» κυρίες θάμπλεκε κι' αυτές έκ προμελέτης.

Θα τον έπαρσάσαν με χίλιες γαλιφιές και θα τον έπηγαίνανε συχνά στις Τζιτζιφιές! Κι' ο Στράους τότε άκούγοντας μπουζούκια, μπα και ζώντας κι' αναπνέοντας μαζί με «ντερδισάδες» θάναίωθε να του έρχεται μία έμπνευσι σπανία και μία ούρνια θάγρας «μπουζουκοσυμφωνία» οί μάγκες στο μοτίβο της θα σέρνανε τα βήματα και τίτλο θα της έδινε: «Τών Τζιτζιφιών τα κύματα». Κι' όρχήστρα θα έσάρωνε ευθύς και μανί - μανί! «Μπουζούκια υπό διεύθυνσιν του Στράους και Τσι- (τάνη)»!

Ές άλλου ο περίφημος φιλόσοφος Σωκράτης των ζαχαροπλαστέων μας θα ήτανε πελάτης κι' όταν τον καταδίκαιαν θάλεγε: «άστα, βαστα!» κι' αντί να τηθ το κώνειο, θάτρωγε μία πάστα! Κι' αν λύσι δεν θα ήτανε ή πάστα οριστική και ζούσε και υπέφερε ακόμη στα γεμάτα, στον εαυτό του θάδινε βολή χαριστική, τρώγοντας μία κασάτα!

—'Ο άρχαίος ο Θεμιστοκλής, μία δόξα ιστορική, θα νταρδεριζότανε με την πολιτική θα ήταν δέ πρωθυπουργός αληθινά σπουδαίος. Πάντα γερός και θαλέρος και πάντα επιτήδειος. —'Οπως κι' ο σηνομάτος Θεμιστοκλής ο νέος — έκτός αν είνε ο... ίδιος!

Έκ παραλλήλου, ο Συρκούφ, ο θρυλικός κουρσάρος, κεσάτια θάχε σήμερα κι' ή άκων ή έκων, το έπάγγελμά του θ' άλλαζε με τόλη και με θάρος και θα γινόταν... Υπουργός των Οικονομικών! Τους πάντας θα χαρατσώνε σ' ολόκληρη τη χώρα, κι' έχοντας για παράδειγμα τον Χελμη, καλή ώρα, μία και ποτέ δεν θάφερναν τα βήματά του αντίρροπ κι' θα πληρώναν σαν χαζοί τους τόρους φόρους όλοι, δεν θ' άφηνε... άκούρευτη καμμία επιχείρησι, κανένα μαγαζί, κανένα πορτοφόλι!

—'Ο 'Ηρακλής βαρύθυμος, άγριώπος και σύννους, θα θεωρούσε άσημαντους τους άθλους του εκείνους, και μ' ήλιο άκλόνητο και με καρδιά γεναία — όπως περίπου σκότωσε την Ύδρα τη Λερναία — σαν λαίλαψ θα έφρόντιζε σωστή να επίθεση, κι' έτσι θα εξασφάλιζε στο τράμ καμμία θέσι! Κι' αυτό θα του έχριζε ημέρες νέου κλέους και θάταν ο λαμπρότερος άθλος του 'Ηρακλέους!

—'Ο Καίσαρ ο 'Ιούλιος—κι' αυτό δεν σάς το κρύβω— θα πήγαίνε σ' «Αυτόφαρο», αν «έριπτε τον κύβο» γιατί, καθώς θα έζερε, την εποχή ετούτη, οπως άπαγορεύεται να παίζουμε μαρμπούτι!

—'Ο Διογένης θάπαιρνε και πάλι ένα φανάρι και στην 'Αθήνα θ' άρχιζε γραμμή να σουλατσάρι ψάχνοντας «νάβρη άνθρωπον». Ια — τί μεγάλη (θλίψι! — ξανά δεν θα κατάφερνε να τον άνακαλύψη! Κι' αυτό γιατί άνέκαθεν στον εύκλητ άνθρωπον οί γάιδαροι πληθαίνουε εις βάρος των ανθρώπων! Όμως έκτός απ' τον φανόν, ο Διογένης πάλι,

άλλη δουλειά έπικερδή, θα εύρισκε μεγάλη. Ήτοι, θα τον έδλεπαμε κι' αυτόν ιδιοκτήτη. Τον πίθον του θα νοίκιαζε που είχε πάντα ως σπίτι κι' έβαζε το σουλούπι του. Κι' όδγόντα λίρες θάπαιρνε ενοίκιο για το κιούπι (του)!

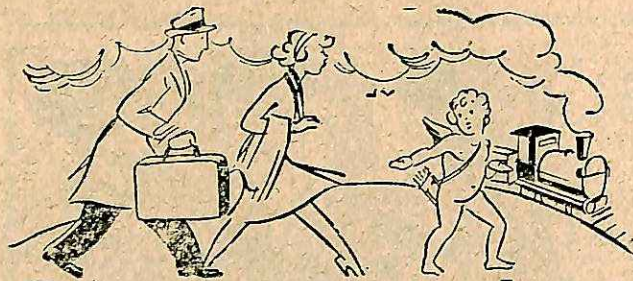
—'Ο Δάντης που συνέγραψε την «Κόλασι» εκείνη θα φρόντιζε... δημόσιος υπάλληλος να γίνη. Κι' ενώ να πάρη αύξησι ματαίως θα περίμενε και άλλη λύσις βλέποντας καμμία πώς δεν μένει άπάνω σ' άψυχη χαρτί ο Δάντης θα ξεθύμαινε και θάγραφε μία «Κόλασι» πολύ βελτιωμένη!

—'Η Κλεοπάτρα, φίλοι μου, σαν θηλυκό αίώνιο θα τσακίζοταν γρήγορα να πάρη τον Αντώνιο και τόσο μεγαλοπρεπώς θα έκανε τους γάμους της, ώστε γραμμή θα σέρβριε γιανχι στους καλεσμένους (της) όλους της τους... έλέφαντες και τους ίπποποτόνους (της), καθώς κι' όλους τους λέοντες τους εξημερωμένους (της). Μέσ' στα χρυσά θα φρόντιζε να ντύση τη φαίλια (της), τσουβάλια λίρες θάσπευε στον όχλο να πετάξη, για να τα μάθη ή... Χαίγινουωθ κι' αύτως απ' (τη ζήλεια της να σκάση, να πλαντάξη!

—'Ο έραστής ο παλαιός, ο τρυφερός Ρωμαίος, ο αισθηματικώτατος, ο συμπαθής κι' ώριός, όταν θα ήθελε να ιδή την όμορφη 'Ιουλιέττα, τη σκόλα δεν θ' άνέβαινε που εκείνη του έπετο, για να βρεθή κοντά σ' αυτήν, ως ότου να χαράξη και χίλιους όρκους πίστώς μαζί της ν' ανταλλάξη. Εκείνη θα κατέβαινε με φίνα τουαλέττα. Ένώ ο μπαμπάς της μειδιών θα τους άποχαίρετα θα τα κοπάναναν μαζί μέχρι τα ξημερώματα. Μέσα στη νύχτα θάκαναν κι' οί δυο πολλά καμώματα. Και θα τραγουδάε ή Ζουλιέττα, κάνοντας τη σωφέ (ρισα το «μια γυναίκα είμ' εγώ φίνα και ντυμένη» (οισσα) Αυτός θα ήταν ο έρως τους και όχι τραγωδία. Κι' αντί για δράμα θάγραφε ο Σαίξπηρ κωμωδία!

Και όσο για τον Δίκαιο εκείνο 'Αριστέδη, παντού θα τον υπερέβαινε μέχρι να πησ κορμιάκι και δίκως να τον λυπηθούν το δολίο υπή στολιά. Αα τον εξελιγώνανε απ' την πολλή δουλειά. Αιτός βεβαίως θάκννε για χάρι μας θυσίες... εν πρώτοις τις πολύκροτες «αγοραπωλησίες» ή λύση θ' άνελάμβανε με ζέσι και με έλλο, που στο τέλος θάτρωγε κι' από τους δυο έλλο! Αα θα πάβαινε άφ' ενός, πλην όως άφ' έτέρου, την έβάαν, ρέφηση στα μάτε του παδισαίου! ή ο 'Αριστέδης σίγουρα κι' άνευ αμφιβολίας καίσιμνη θάδειχνε κι' ως σέφεση μεγάλη! όταν το μάτε θα τελείωνε, το «Κύελλο Φιλίας» του τό... κοπάνανανε με φόρα στο κεφάλι!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο μήνας του μέλιτος

Συμβουλές για τα νέα αντρίγγα

Ποιό σκοπό έχει ο μήνας του μέλιτος; Κυρίως, το να προσφέρει στους νεονύμφους την ευκαιρία να εξοικειωθούν ο ένας με τον άλλον και να αρχίσουν την καινούργια ζωή τους μακριά από καβέλα που θα μπορούσε να εισχωρήσει ανάμεσα τους και να τους φέρει αμηνανία. Εί-νε δε δυστυχία το ότι ξεχνούν κάποτε αυτό το σκοπό είτε οι ίδιοι οι νεόνυμφοι είτε κάποιοι καλοπροαι-ρετικοί άλλ' αδέλφιοι συγγε-νείς...

Κάνει π. χ. τεράστια γκά-φα ο γαμπρός, που διαλέ-γει για το γαμήλιο ταξίδι μια πόλη όπου έχει πολλούς συγγενείς του. Αμέσως μό-λις φτάσει εκεί, θ' αρχίσει α-ναγκαστικά να τους επισκέ-πτεται, αντί ν' αφοσιωθεί ο-λοκληρωτικά στη γυναίκα του.

Μολονότι ένα ρομαντικό μέρος αποτελεί το ιδανικό πολλών νέων ζευγαριών για το γαμήλιο ταξίδι τους, δεν πρέπει να υποθέσει κανείς ότι, δίχως αυτό, ο γάμος εί-νε καταδικασμένος σε απο-τυχία. Το σπουδαίο και α-παραίτητο είναι να περάσουν οι νεόνυμφοι τις πρώτες κρίσιμες ημέρες μόνοι και μακριά από ξένες επερω-σεις — έστω και δίχως ρω-μαντικό ταξίδι.

Πάντως, η έκλογη του μέ-

ρους του γαμήλιου ταξεί-διου και του τρόπου που θα περάσει το ζευγάρι το μήνα του μέλιτος, πρέπει να γί-νεται κι' απ' τους δυο, με κοινή συμφωνία. Αν ο γαμ-πρός τά κανονίσει όλα σύμ-φωνα με τα δικά του γού-στα, φροντίζοντας να ευχα-ριστήσει μόνο τον εαυτό του, η γυναίκα του δεν θα τον συγχωρήσει ποτέ γι' αυτό τον εγωισμό, που αποτελεί τη χειρότερη αρχή μιας συ-ζυγικής συμβίωσης.

Είτε πρόνιο να διαλέγε-ται για το γαμήλιο ταξίδι ένα μέρος που προσφέρει ό-σο το δυνατόν περισσότερες ανέσεις. Κάθε εξωτερική αι-τία έκνευρισμού πρέπει ν' α-ποφεύγεται, στην περίοδο αυτή της ευνόητης υπερε-τάσεως.

Μην ξεκινήσετε ποτέ για το γαμήλιο ταξίδι, χωρίς ναχετε καθαρίσει λεπτομε-ρώς το δρομολόγιό σας και δίχως ναχετε εξασφαλίσει τα μεταφορικά μέσα, τα δω-μάτια των ξενοδοχείων που θα μείνετε, κλπ. Άλλωώς, μπορεί να συναντήσετε δυ-σκολίες κι' αναποδιές, που θα σας καταστρέψουν όλη την ευχαρίστηση.

Ένα συχνό λάθος πολ-λών νέων είναι το ότι θεω-ρούν το μήνα του μέλιτος σαν την ευτυχέστερη περίο-δο του γάμου. Στην πραγ-

ματικότητα, πρόκειται, όχι για το κορύφωμα, αλλά για την αρχή μόνο της ευτυχίας. Εκείνοι λοιπόν που περιμέ-νουν υπερβολική ευδαιμονία και έκσταση, θ' απογοητε-θούν πιθανότατα στην πραγ-ματικότητα.

Αν ο μήνας του μέλιτος διαρκέσει πολύ κι' ο σύζυγος αρχίσει να εκδηλώνει ανησυ-χία κι' επιθυμία να ξαναγυ-ρίσει στη δουλειά του, η γυ-ναίκα του δεν πρέπει να το θεωρήσει ως έλλειψη αγάπης εκ μέρους του. Ο άντρας έ-χει συνήθως ως βασικό σκο-πό της ζωής του την επίτυ-χια του στη δουλειά του. Η συντροφισιά του λοιπόν πρέπει να τον νοιώθει και να συμμερίζεται αυτό το ενδια-φέρον του, τόσο στο μήνα του μέλιτος, όσο και σ' όλη την υπόλοιπη ζωή τους.

Συχνά, υπάρχουν και στιγμές ανίας, στο διάστη-μα του μηνός του μέλιτος — ιδίως αν διαρκή πολύ, ή αν δεν είναι προσχεδιασμένος μ' επιμέλεια. Αυτό δεν έχει καμιά απολύτως σημασία. Ούτε αυτές οι περιστοίχες ώρες της πλήξης, ούτε οι διαφωνίες, ή κι' οι καυγά-δες ακόμη, αποτελούν από-δειξη αποτυχίας του γάμου. Δύο άνθρωποι με διαφορετι-κές προσωπικότητες, που έ-χρησαν επί πολλά χρόνια α-νεξάρτητοι, χρειάζονται βε-βαίως ένα χρονικό διάστημα για να προσαρμοσθούν με-ταξύ τους.

Επειδή όμως ακριβώς οι πρώτες ημέρες του γάμου είναι τόσο γεμάτες από προσπάθεια και υπερέντασι, επιβάλλεται στους νεονύμ-φους να προσέχουν όσο το δυνατόν περισσότερο ο ένας τον άλλον. Μικρές παραλεί-ψεις, μια άστοχη λέξη ή κι-νηση, μεγαλοποιούνται σ' αυτή την περίοδο της συζυ-γικής ζωής. Φαίνονται σαν άσυγχωρητες προσδο λ' ες πράγματα που, έπειτα από ένα χρόνο, θα θεωρούνται α-στεία παιγνίδια. Ο μήνας του μέλιτος πρέπει ν' αφήσει μόνον ευχάριστες αναμνή-σεις.

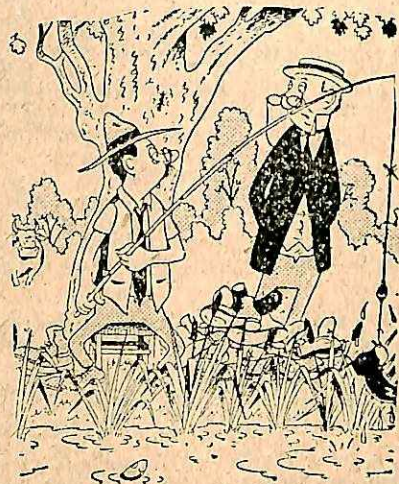
Ο σύζυγος δεν πρέπει να ξεχνάει ότι ο γάμος κι' οι προετοιμασίες του κούρασαν τα νύχια της γυναίκας του, κι' ότι της χρειάζεται ανα-παύση, σιτογή, κατανόη-σις, εκδηλώσεις αγάπης ψυ-χικής, κι' όχι μόνο σωματι-κής έλξης. Μόνο με την ευ-γένεια, το τακτ, τη λεπτό-τητα, θα κερδίσει για πάν-τα το σεβασμό και την α-φοσίωσή της. Μια ώμη εκ-δηλωσις στα λόγια ή στις πράξεις του, αρκεί κάποτε για να την κάνει τελείως έ-νη προς αυτόν.

Πάντως, ως μη ξεχνούν κι' οι δυο ότι ο μήνας του μέλιτος έχει όχι μόνο ρω-μαντικό περιεχόμενο, αλλά και ψυχολογικά και βιολογι-κά στοιχεία, κι' ότι απαιτεί-ται καιρός για να ταίρια-σουν απόλυτα μεταξύ τους, σωματικά και ψυχικά.

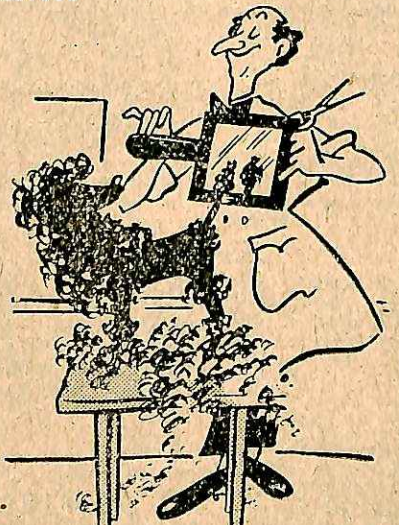
Ο μήνας του μέλιτος και το γαμήλιο ταξίδι μπορεί ν' αποτελέσουν είτε ένα θου-μάσιο όνειρο, είτε ένα έ-φιαλτη. Στο χέρι του καθε-νός είναι να διαλέξει...

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΛΑΜΣΟΝ

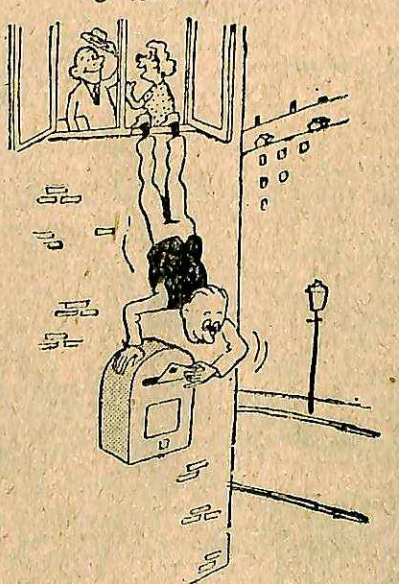
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σέ εικόνες

— Παρ' όλα αυτά, στάθηκε αδύνα-τον να πετύχω ένα ζευγάρι στα μέτρα μου!...

Ο τυπικός κουρέας

— Ο άνδρας μου μόλις κατέθηκε να ρίξη ένα γράμμα στο γραμματο-κιβώτιο!...

Η ΚΟΜΜΩΤΡΙΑ τής Βασιλείας

Ένα περίεργο έρωτικό ρο-μάντζο

Η μία έλειπα από την άλλη, οι Ιστορίες κατασκοπείας του τελευ-ταίου πολέμου αρχίζουν να έρχον-ται σε φώς. Μια από τις πιο περι-εργες ανάμεσα σ' αυτές είναι της «όμορφης κομμώτριας τής Βασι-λείας», όπως είναι γνωστή στα άρ-χεία των συμμαχών, η Γκρέτα Ρέν-τερ.

Αυτό ήταν το πραγματικό της ό-νομα. Αλλά όταν το 1941 έκανε την εμφάνισή της στη Βασιλεία τής Έλ-βετίας, παρουσιάστηκε με τ' όνο-μα Μάργκαρετ Ρήντερ. Τα χαρτιά της έδειχναν πως ήταν Σουηδή.

Οι έλβετικές αρχές είχαν πολ-λους λόγους να υποπτευότανται πως ήταν πλάστα. Δυστυχώς γι' αυτές, είχαν άπατηθη. Έτσι, αποφάσισαν να μη της φέρουν δυσκολία.

Η Γκρέτα Ρέντερ η καλλίτερα η Μάργκαρετ Ρήντερ άνοιξε σε λί-γο ένα κομμωτήριο κι' άρχισε να εργάζεται πολύ καλά.

Στη ζωή της δεν υπήρχε τίποτε το ύποπτο και ο επιβεβαιωτής Τζέ-ρμαν, που ήταν επιφορτισμένος από το έλβετικό γραφείο αντικατασκο-πείας με την παρακολούθησι των ύ-ποπτων προσώπων, του κάκου έ-σπαζε το κεφάλι του για ν' ανακα-λύψει ποιάς λόγους είχε φέρει αυτή τη γυναίκα στην Έλβετία. Το ότι ήταν κατάσκοπος δεν υπήρχε γι' αυτό αμφιβολία. Αλλά για λογα-ριασμό τίνος εργαζόταν; Των συμ-μάχων ή των Γερμανών;

Μιά μέρα, βρέθηκε στην περιο-χή Γκόρνεργκρατ ένα πτώμα. Η ταυτότητά του ήταν άγνωστη. Τα μόνα πράγματα που υπήρχαν στις τσέπες του ήταν ένα ρολόγι, μερι-κά έλβετικά νομίσματα κι' ένα κάρτ-ποστάλ από κείνα που χρη-σιμοποιούν οι περιηγητές. Μερικές γαλλικές λέξεις χωρίς σημασία ή-ταν χαραγμένες σ' αυτό.

Αυτό το κάρτ-ποστάλ εξετάστηκε με κάθε προσοχή από τους Έλβε-τους αστυνομικούς. Δεν έκρυβε τί-ποτε. Ανάμεσα στα γράμματα που ήταν γραμμένα πάνω σ' αυτό υ-πήρχε όμως ένα κεφαλαίο Ο με μία μεγάλη μουτζαλιά στο πάνω μέρος της «καμπύλης. Τι το φυσικώτερο, δεν είν' έτσι; Αλλά οι ειδικοί συγ-κέντρωσαν την προσοχή τους σ' αυ-τή τη μουτζαλιά. Κι' ανακάλυψαν, στο τέλος, πως χρησίμευε για να καλύψει μία μικροσκοπική φωτογρα-φική ταινία, όχι μεγαλύτερη από ένα σπυρί φακής, που ήταν κολλη-μένη πάνω στο χαρτί.

Αυτή η ταινία περιείχε οδηγίες για ένα Γερμανό κατάσκοπο, που οι έλβετικές αρχές υποπτεύονταν από καιρό. Και σ' αυτές αναφερόταν και τ' όνομα της Μάργκαρετ Ρήν-τερ. Οι έλβετικές αρχές δεν συνέ-λαβαν ούτε το Γερμανό κατάσκοπο, ούτε τη Μάργκαρετ.

Λίγο καιρό αργότερα, ο επιβεω-ρητής Τζέρμαν έκανε μία νέα ση-μαντική παρατήρησι. Η Μάργκα-ρετ έφευγε κάθε Σάββατο από τη Βασιλεία μ' ένα μικρό ιδιωτικό αυτοκίνητό της και πήγαινε στο Μπύς, ένα μικρό χωριό κοντά στ' αυστριακά σύνορα. Από κει γυρί-ζε τη Δευτέρα το πρωί, αφού περ-ζε το «ουήκ-έντ» μαζί με έναν νούσε το «ουήκ-έντ» μαζί με έναν Έλβετο ώρολογοποιό, τον Έρνεστ Λαντάου. Ένα έρωτικό ειδύλλιο; Όλα τουλάχιστον αυτό έδειχναν.

Αυτός ο Λαντάου είχε κερδίσει πριν από δυο χρόνια το βραβείο του πρώτου ώρολογοποιού τής Έλβε-πρώτου έθνομειστή απαράμιλλος στο είδος του. Αλλά το παρουσιαστικό του δεν ήταν καθόλου ενός ανθρώ-που που μπορούσε να έμπνευση έ-

να φλογερό αίσθημα σε μία γοη-τευτική νέα, όπως η Μάργκαρετ. Ο δυστυχισμένος ήταν σχεδόν φα-λακρός, καμπούρης, σκελετώδης κι' έδινε την εντύπωσι ενός ανθρώπου που είχε γεράσει πρόωρα. Κι' ό-μως η κομμώτρια τής Βασιλείας φαινόταν ξετρελλαμένη μαζί του. Είπε περιττό να σημειωθεί, βέβαια, πως ο ώρολογοποιός τη λάτρευε, όπως θα έκανε, άλλωστε και όποιος-δήποτε άλλος που θα είχε την καλή τύχη να προκαλέσει την προσοχή και το ενδιαφέρον τής θελκτικής σειρήνας.

Ο Τζέρμαν έσπαζε το κεφάλι του. Δύο πράγματα μπορούσαν να συμβαίνουν, σκεπτόταν. Η ο Λαν-τάου ήταν συνένοχος της Μάργκα-ρετ ή ήταν άσυνείδητο όργανο στα χέρια της κατασκοπού.

Γι' αυτό, ο Έλβετος αστυνομικός συνέχισε με μεγαλύτερο ζήλο τις έρευνές του, τόσο προς την κατεύ-θυνσι της Μάργκαρετ, όσο και προς την κατεύθυνσι του Λαντάου. Αλλά και πάλι χωρίς αποτέλεσμα.

Μιά Κυριακή, η Μάργκαρετ πα-ρέσυρε το φίλο της προς το μέρος του «Καμμένου Κεφαλιού», ενός κα-τάφυτου λωφίσκου, προς το μέρος του Λιχτενστάιν.

Ο Λαντάου είχε αντίρρησης.

— Κινδυνεύουμε, τής είπε, να βρεθούμε σε αυστριακό έδαφος. Δεν ξέρετε, λοιπόν, ότι απ' αυτό το λό-φο περνούν τα σύνορα μεταξύ Έλ-βετίας και Αυστρίας;

— Θα προσέξουμε να μην τα πε-ράσωμε, απάντησε γελώντας η Μάργκαρετ.

Και τράβηξε το φίλο της προς το μέρος του λόφου. Σε λίγο, έ-φτασαν στην κορυφή. Αλλά, ξαφνι-κά, βρέθηκαν περικυκλωμένοι από μερικούς Αυστριακούς στρατιώτες. Είχαν μπη σε αυστριακό έδαφος. Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζονταν έ-κείνοι που τους έπιασαν.

Την άλλη μέρα τους μετέφεραν στο «Ιννομπρουκ. Και ο Λαντάου κατάλαβε τότε ότι η αγαπημένη του Μάργκαρετ τον είχε παρσύρει σε μία μικρή παγίδα για να προ-καλέσει τη σύλληψή του.

— Κύριε Λαντάου, τού είπε ένας ανώτερος αξιωματικός των Ές Ές, που τον έπικεφάλτηκε στο κελ-λί του, έχουμε δικαίωμα να σας μεταχειρισθούμε σαν κατάσκοπο. Και ξέρετε ποιά είναι η τύχη των κατασκοπών σε έμπόλεμη περίοδο; Ήρθα, όμως, να σας προτείνω έ-ναν τρόπο που θα σας επιτρέψει να εξαγοράσετε τη ζωή σας. Η Γερ-μανία πλησιάζει να κερδίσει τη με-γαλύτερη επισημονική μάχη, που δόθηκε ως σήμερα. Οι έπιστήμονες μας ανακάλυψαν ένα νέο τρομακτι-κό όπλο, που θα μας εξασφαλίσει την απόλυτη υπεροχή απέναντι των λαών όλου του κόσμου. Το όνομά του είναι «ατομική βόμβα». Οι Α-μερικανοί και οι Άγγλοι γνωρίζουν το μυστικό του, αλλά δεν είναι σε θέσι να το αξιοποιήσουν. Εκείνο που μας λείπει είναι ένας μηχανι-σμός απόλυτου ακριβείας. Και γι' αυτό βασίζομαστε σε σας. Αν δε-χθήτε, δεν θα κερδίσετε μόνο τη ζωή σας, αλλά και τη Μάργκαρετ...

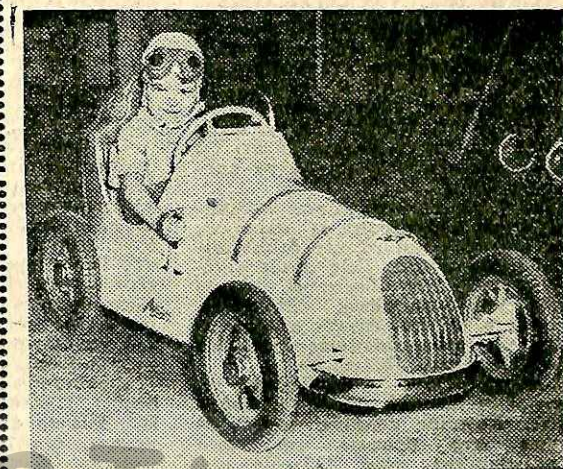
Η συνέχεια αυτής της Ιστορίας δεν είναι ακριβώς γνωστή. Φαίνεται, πάντως, ότι ο Λαντάου δέχτηκε να εργαστεί για τους Γερμανούς. Αλ-λά στον αγώνα για την απόκτησι της ατομικής βόμβας κερδίσαν, ως γνωστόν, οι Σύμμαχοι.

Όσο για τον Λαντάου, δεν έρ-χθηκε να καταλάβει πως η αγάπη της Μάργκαρετ ήταν υποκριτική. Γιατί η Μάργκαρετ ή η Γκρέτα, άνηκε στην υπηρεσία της γερμανι-κής κατασκοπείας και έδρασε σε διάφορες χώρες κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής. Η τελευ-ταία της εμφάνισις ήταν κατά τις αρχές του 1945 στη Ρουμανία. Από τότε χάθηκαν τα ίχνη της.

ΓΡΑΦΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Ο κ. Πέτρος ντε Γκώλ, Πρόεδρος του Δημοτικού Συμ-βουλίου των Παρισίων, δέχτηκε την επίσκεψή του κ. Ο' Μπράιεν που του παρέδωσε ένα μήνυμα φίλας του δη-μάρχου της Νέας Υόρκης. Η τελετή ήταν προ παντός γραφική, γιατί με την ευκαιρία αυτή, ο Αμερικανός φέ-ρεσε ένα κοστούμι του ΙΗ' αιώνα. Έξ άριστερών προς τα δεξιά οι κ. κ. Ουίλλιαμ Κονκράιτ, τής Αμερικανικής πρεσβείας, ο κ. Ο' Μπράιεν και ο κ. Πέτρος ντε Γκώλ.

ΕΝΑ ΑΠΛΙΚΟ ΠΡΟΪΟΝ

Στα εργοστάσια της Νοτίου Ουαλλίας κατασκευάζεται το μοντέρνο αυτό παιδικό αυτοκίνητο που προορίζεται ά-ποκλειστικά για τις άνορες του έλλητορικού. Έχει ρό-δες με λάστιχα και συμπλέες. Κινείται με πεντάλ και κοστίζει 25 χάρτινες λίρες.

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΗ ΜΟΔΑ

Ο Γάλλος ράφτης Ζαν Φαρρέλ παρουσιάζει προ ήμερών την νέα θερινή συλλογή του με τον τίτλο «Υπο τις γέφυ-ρες των Παρισίων». Η επίδειξις έγινε πάνω σ' ένα πα-ταμόπλοιο και κάθε φορά που περνούσε κάτω απ' ένα γε-φύρι του Σηκουάνα, σταματούσε για να επιδείξει ένα μοντέλο στο οποίο έδιναν το όνομα του γεφυριού. Στη φωτογραφία μας τρία απ' τα μανέκέν ανάμεσα στις κομ-ψές Παριζιάνες που παρακολούθησαν την επίδειξι.

(Φωτογραφίες Keystone)

Λαϊκά δίστιχα

Άγγελοι, δώστε μου φτερά να πεταχτώ στις σπράτες, να κυνηγήσω τις ξανθές κι' όλες τις μαυρομάτες.

★ Αν κάνω άχ, κάνει σεισμός, κι' αν κλάψω, πάει η πλάσι, και αν στεναξώ, καίονται όρη, βουνά και δάση.

★ Βουνά μη πράσιναίτε, πουλιά μην κελαδίζητε, α' άρνήθηκ' η άγάπη μου, όλα να βρεσάθητε.

★ Ία σήλτε την καρδούλα μου να ιδήτε μέσα τ' έχει' η μία μεριά έχει βασανία κι' η άλλη αίμα τρέχει.

★ Έχεις άχειλι, μάτια μου, σαν του λαγου το αίμα; άγγελοι στο ζωνοράζιαν με διαμαντένια πέννα.

★ Φως μου, δεν σου φανερώνω της καρδούλας μου τον πόνο.

★ Έρωτα, τη σάτια σου να την μαλαμάτωσις, γιατί καρδιά δεν άφνης να μην τινε λασώσις.

★ Οι χάρες με τον έρωτα έπηγαν να διαλέξουν, οδός και τριαντάφυλλα στεφάνι να σου πλέξουν.

★ Γι' έκάμα στους ούρανοσις, τι έφταίξα στους άγιους, που δεν ν' άνοιχον να χαρώ και μένα σαν τους άλλους;

★ Οι πίκρες και τα βάσανα τον άνθρωπο γερνούνε, κι' έγω που τάχω και τα δυο πως δεν με καταλύνε;

★ Ήλιε μου, τί σκοτεινάσαι και πως να βασιλέψης; και μ' άφήσεις στα σκοτεινά και πώς άλλω να φέξης;

★ Θεέ μου Παντοδύναμε, θέλω να σ' έρωτήσω: τα νειάτα που μας έδωσες γιατί τα παίρνεις πίσω;

«Έκτελούνται ΜΕΤΑΦΟΡΑΙ»

Χιόνι, θηρία... κι' ένας στόλος

Ένα μόνο πράγμα δεν αναλαμβάνει να μεταφέρει η μεγάλη αμερικανική οργάνωση «Ρεϊλγουέι Έξπρες»: ζωντανούς ανθρώπους! Για όλα τ' άλλα, δεν λένε ποτέ όχι, ότι κι αν είναι. Έχει μεταφέρει αίγες, πτακές, μούμιες και βόες συσφιγμένες, φορτία διαμαντιών αξίας εκατομμυρίων και σιδερένιους πνεύμονες για αρρώστους από πολιομυελίτιδα, άριστο γράμμα ζωγραφικής, χρυσάφι, αρκούδες, ελέφαντες.

Κάθε χρόνο, ταξιδεύουν με τα μεταφορικά μέσα της 250.000.000 δέματα, διανύοντας 196.000 μίλια με το σιδηρόδρομο, 29.000 μίλια με το λεωφορείο, 12.000 με το πλοίο και 85.000 με το αεροπλάνο. Οι 70.000 υπάλληλοί της είναι σκορπισμένοι σε 23.000 γραφεία, ακόμη και στα μακρυνότερα χωριά της Αμερικής.

Πώς δημιουργήθηκε η τεραστία αυτή οργάνωση;

Μια μέρα του 1839, ένας κάποιος Χάρντεν, πρώην υπάλληλος σιδηροδρομικής εταιρείας, δημοσίευσε στις εφημερίδες μια άγγελία ότι αναλάμβανε να μεταφέρει μεταξύ Βοστώνης και Ν. Υόρκης διαφορα δέματα, εμπόρευματα, κλπ., μ' ένα ειδικό βαγόνι της τακτικής αμαξοστοιχίας. Πρόσθεσε δε ότι θα τα συνδεδεε πάντα και θα τα πρόσσε ο ίδιος.

Οι δουλίες του πήγαν περίφημα. Φυσικά, έσπευσαν κι' άλλοι να τον μιμηθούν και να τον ανταγωνισθούν. Αργότερα, όλες αυτές οι επιχειρήσεις συνενώθηκαν σε μία μεγάλη, που ονομάστηκε «Ρεϊλγουέι Έξπρες» και που ανήκει σήμερα σ' όλες τις σιδηροδρομικές εταιρείες των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η οργάνωσις αυτή δέχεται να μεταφέρει τα πιο περίεργα πράγματα. Κάποιος πελάτης παρουσιάστηκε στο γραφείο της, στο Σπρίνγκφιλντ του Ίλλινοϊς, και παρέδωσε ένα δαματάκι προροζόμενον για μία πόλη του Νότου.

— Τί έχει μέσα; τον ρώτησε ο υπάλληλος, για να καθορίση τα μεταφορικά έξοδα.

— Χιόνι! απάντησε ο πελάτης.

Με λίγες γραμμές

Το «βελφράμιον», απ' το οποίο αποτελούνται τα νημάτα των κοινών ηλεκτρικών λαμπτήρων, λιώνει εύκολα από κάθε άλλο μέταλλο κι' είναι ένα απ' τα σκληρότερα υλικά που ξέρει η Επιστήμη.

Μια γυναίκα, στο Σικάγο, χάρισε απ' τον τρίτο σύζυγό της, που ήταν συγχρόνως και πρώτος σύζυγός της, για να κάνει τον πέμπτο γάμο της με τον άνθρωπο που υπήρξε δεύτερος σύζυγός της!

* Ένας γιατρός, στο Φόρτ Κόλλινς του Κολοράντο, διέτυψε τη γνώμη ότι πολλά σκυλιά παθαίνουν τρέλλα απ' τη συναναστροφή τους με τους ανθρώπους!

* Ένας δοντοίατρος του Κολοράντο σπένει ψευτικά δόντια για γέρικα πρόβατα!

* Όταν χτυπούν οι καμπάνες για ένα γάμο, σε μία εκκλησία του Κέντ, μία μαύρη γάτα τρέχει άμέσως να πιη το γάλα της. Είναι η αμοιβή της γιατί ποιάει στις φωτογραφίες μαζί με τους νεονύμφους.

* Η στατιστική μας πληροφορεί ότι το ελάττωμα του τραυλισματος παρατηρείται έννεα φορές συχνότερα στους άντρες παρά στις γυναίκες.

Το στέλνω σ' ένα φίλο μου, πακεταρισμένο μέσα σε ξηρό πάγο, γιατί αυτοί δεν έχουν ιδιή ποτέ χιόνι στα κλίματά τους!

Άλλοτε πάλι, η οργάνωσις ανέλαβε τη μεταφορά ενός ολοκληρωμένου στόλου, για λογαριασμό του Αμερικανικού Ναυτικού! Η αλήθεια είναι ότι τα 107 πλοία του ήταν μικροσκοπικά ομοιώματα των πραγματικών. Τα προσέφερε ένας ανταγματούργος, που είχε αφιερώσει όλη του τη ζωή για να σχηματίση αυτή τη συλλογή. Παρ' όλες όμως τις μικρές διαστάσεις τους, ήταν δυσκολώτατο να μεταφερθούν, γιατί ήταν τόσο λεπτεπίλεπτα, ώστε παθαίναν μεγάλες ζημιές ακόμη και μ' ένα δυνατό φύσημα! Κι' όμως η «Ρεϊλγουέι Έξπρες» τα μετέφερε, συσκευασμένα μ' επιμέλεια και νοιρασμένα μέσα σε δυο βαριά χαλύβδινα βαγόνια. Έφτασαν δε όλα στον προορισμό τους χωρίς να πάθουν το παραμικρό.

Επίσης σώες και άθικτες μεταφέρθηκαν κάποτε 24 πελώριες τούρτες, με περιφέρεια 2½ μέτρων η καθεμία.

Η μεταφορά ζώων κάθε είδους είναι κάτι το συνηθισμένο. Ωστόσο παρουσιάζει κάποτε δυσάρεστα άπρόοπτα, όπως π. χ. όταν τρία «πούμα» έσπασαν τα ξύλινα κλουβιά τους, με απειλητικές διαθέσεις. Άλλα οί υπάλληλοι της Έξπρες κατάφεραν να φυλακίσουν τα θηρία σ' ένα αδειανό βαγόνι, απ' όπου τάβγαλε ένας θηριοδασστής, στο τέμα του ταξιδιού.

Οί άνθρωποι της Έξπρες δεν σταματούν μπροστά σε κανένα εμπόδιο, προκειμένου να εκπληρώσουν το καθήκον τους. Ένας απ' αυτούς π. χ. πεζοπόρησε 3 μίλια μέσα στις λάσπες, σε μονοπάτια απ' όπου δεν μπορούσε να περάση αυτοκίνητο, για να παραδώση κάμποσα κλωστούρα σ' ένα αγρότη. Κι' ένας άλλος έκαμε 30 μίλιων πορεία, για να δώση ένα μεγάλο μπουκέτο στον προορισμό του!

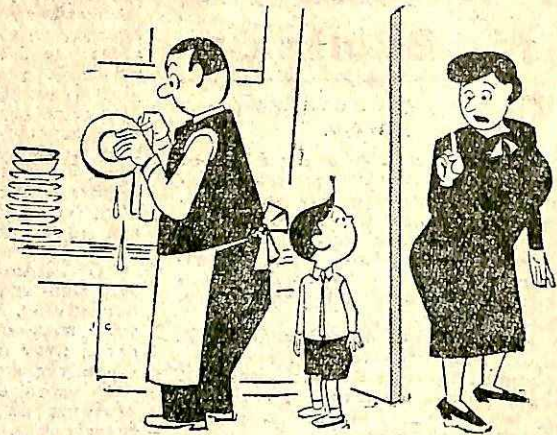
Κάποιος πελάτης, ερασιτέχνης ψαράς, είχε στείλει στο σπίτι του ένα σπάνιο είδος ψαριού που είχε πιάσει. Δυστυχώς, χάθηκε στη μεταφορά. Ο αποστολέας αρνήθηκε να δεχθί οποιαδήποτε αποζημίωσι. Ήθελε, σώει και καλά, το ψάρι του. Κι' η Ρεϊλγουέι Έξπρες αναγκάστηκε να ακριδοπληρώση ένα απ' τους καλλίτερος ψαράδες, για να πιάση ένα όμοιο ψάρι και ν' αντικαταστήση το χαμένο.

Έκτος όμως απ' τη μεταφορά διαφόρων πραγμάτων, η οργάνωσις προσφέρει συχνά και «προσωπικές εξυπηρετήσεις» στους πελάτες της. Άνέλαβε π. χ. κάποτε να εισπράτη κάθε εβδομάδα, για λογαριασμό μιάς γυναίκας, τη διατροφή που της πλήρωνε ο σύζυγός της, που έμενε σ' άλλη μακρινή πολιτεία, και να της στέλνη τα χρήματα με τσέκι.

Σε μία άλλη περίπτωση, κάποιος νέρος, στο Σάν Φραντσίσκο, παρουσιάστηκε στο γραφείο της Έξπρες κι' είπε ότι είχε ενχειρίασει πρό μινών, στη Ν. Υόρκη, ένα διαμαντινίο δακτυλίδι. Τώρα όμως το χρειάζοταν επειγόντως, γιατί έπρεκε το ν' αρραβωνιαστή. Η οργάνωσις φρόντισε να το παραλάβη άμέσως απ' το ενεχυροδανειστήριο και να του το φέρη αεροπορικώς.

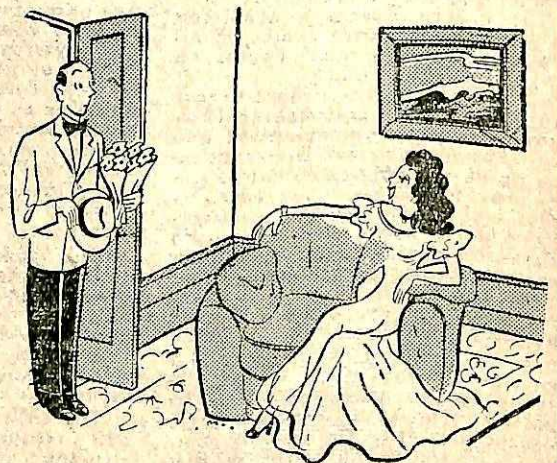
Στο Σικάγο, ένα νομικό έγγραφο χρειαζόταν τις υπογραφές 16 ατόμων, που μεναν σε διάφορες πόλεις. Η Ρεϊλγουέι Έξπρες το έστειλε παντού και συγκέντρωσε όλες τις απαιτούμενες υπογραφές.

Ακόμη περισσότερη ήταν η εξυπηρέτησις που πρόσφερε σε κάποιον κάτοικο του Μαϊν, που παρακάλεσε να του προμηθεύσουν... δυο ζωντανούς σκαντζόχοιρους! Σε δυο μέρες, ο πελάτης παρέλαβε τα ζώα που είχε ζητήσει.

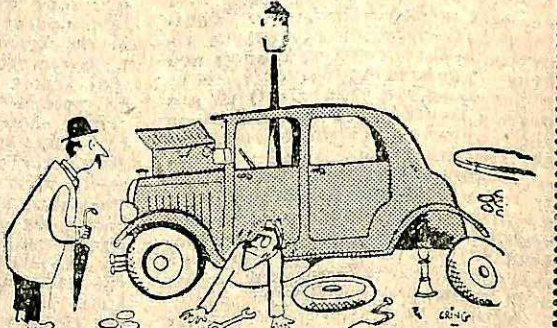
ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ!

— Μή χαλίζης το μπαμπά σου, γιατί είναι κουρασμένος απ' το γραφείο!...

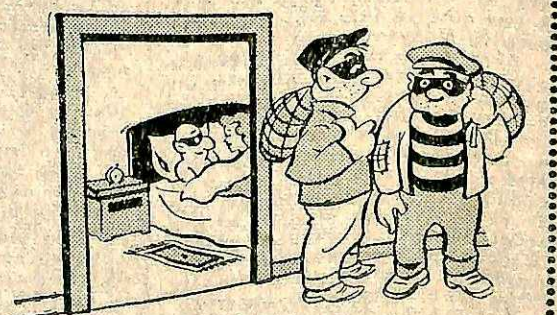

Ο ΔΕΙΛΟΣ

— Με συγχωρείτε δεσποινίς Κική... είναι πιασμένη η θέσις δίπλα σας;...

— Ψίτ, σωφέρ!... Είσαι ελεύθερος;

— Πρέπει να διακόψουμε κάθε συνεργασία με το Γιώργο!... Έπαψε να είναι σοβαρός στη δουλειά του!...

Η κυριαρχία ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΜΕΛΛΟΝ

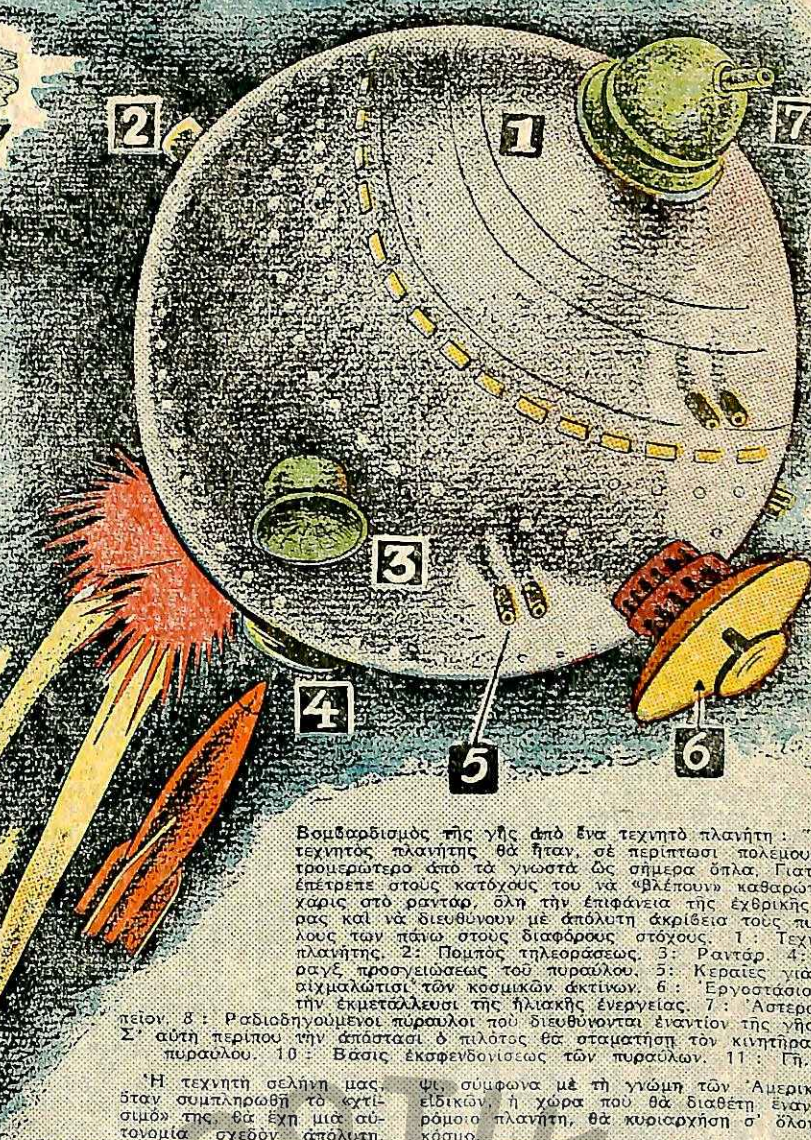
Η σημασία της δημιουργίας Τεχνητών δορυφόρων

Η ιδέα της κατασκευής τεχνητών δορυφόρων του πλανήτη μας θεωρήθηκε σαν ούτοπία ως την ημέρα που ο πρώην Αμερικανός υπουργός της Εθνικής Αμύνης Τζάιμς Φόρεσταλ άνηγγελε με τον πιο επίσημο τρόπο ότι το αμερικανικό επίτελειο αντιμετώπιζε σοβαρά αυτό το άνοδεύον και ότι είχε μελετήσει όλα τα σχετικά μ' αυτό πρόβλημα.

Μία αμερικανική επιστημονική επιθεώρησις έδωσε τελευταία μερικές εξαιρετικά ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες του τρόπου με τον οποίον αντιμετωπίζεται η λυσίς αυτού του προβλήματος.

Η απόσταση του τεχνητού δορυφόρου από τον πλανήτη μας δεν μπορεί να είναι κατώτερη από 1000 χιλιόμετρα. Αυτή η απόστασις κρίνεται επαρκής για να επιτρέψη σ' ένα αντικείμενο μετρίων διαστάσεων να ξεφύγη από τη γηινή έλξη. Τα αμερικανικά σχέδια προβλέπουν όμως, πολύ μεγαλύτερη απόστασις, για να είναι δυνατόν ο κάτοχος του τεχνητού δορυφόρου να εξουσιάζη όλη τη γη.

Ο άξονας της τεχνητής Σελήνης (ή αν προτιμάτε ο θεμελιος άξονας) θα αποτελέσει από έναν πυραύλο μήκους 60 μέτρων και διαμέτρου 10 μέτρων. Γύρω σ' αυτόν θα «υψισθή» κατόπιν το «σώμα» του τεχνητού δορυφόρου. Η έλλειψις βαρύτητας θα διευκολύνη σημαντικά το έργο των κατασκευαστών. Κατ' αρχήν, σ' αυτή την απόστασις και τα μεγαλύτερα σφάλματα μεταλλικά δοκάρια, που θα χρησιμοποιήθουν για το «υψισθί» δεν θα έχουν κανένα βόρος και θα μείνουν ανέμελα εκεί που θα τοποθετηθούν, χωρίς να συγκρατούνται τεχνητά.

Βομβαρδισμός της γης από ένα τεχνητό πλανήτη: Ένας τεχνητός πλανήτης θα ήταν, σε περίπτωση πολέμου, το τρομερότερο από τα γνωστά ως σήμερα όπλα. Γιατί θα επέτρεπε στους κατόχους του να «βλέπουν» καθαρόναια, χωρίς στο ραντάρ, όλη την επιφάνεια της εχθρικής χώρας και να διευθύνουν με απόλυτη ακρίβεια τους πυραύλους των πύλων στους διαφόρους στόχους. 1: Τεχνητός πλανήτης. 2: Πυλός τηλεόρασις. 3: Ραντάρ. 4: Σηραγές προσγειώσεως του πυραύλου. 5: Κεραίες για την σίχμαλωσις των κοσμικών ακτίνων. 6: Εργαστάσιον για την εκμετάλλευσιν της ηλιακής ενεργείας. 7: Αστεροσκοπείον. 8: Ραδιοηγουμένοι πυραύλοι που διευθύνονται εναντίον της γης. 9: Σ' αυτή περίπου την απόστασις ο πιλότος θα σταματήση τον κινήτηρα του πυραύλου. 10: Βάσις εκκρενδισίσεως των πυραύλων. 11: Γη.

Η τεχνητή σελήνη μας, όταν συμπληρώση το «υψισθί» της, θα έχη μια αυτονομία σχεδόν απόλυτη.

Το απαραίτητο για τη ζωή δέονον θα μας το προμηθεύουν τα δέντρα και τα φυτά (κατά προτίμησιν οι νεοκοκοκύνες) που θα φυτεύωμε. Η απαραίτητη ενέργεια για την εκτέλεσις διαφόρων εργασιών (κίνησις μηχανών, φωτισμό κλπ.) θα παρέχεται από τις ακτίνες του ήλιου που θα μεταβάλλουν το νερό τεραιτών λεητών σε ατμό.

Με το δέονον από το ένα μέρος και την κινήτηρι δύναμις από το άλλο, οι κάτοικοι του τεχνητού δορυφόρου θα μπόρουν να οργανώσουν χωρίς μεγάλη δαπάνη τη ζωή τους.

Η κατάσταση τους φροντίζει να είναι κατανταστική η διατήρησις, γιατί χωρίς αυτήν θα κινδύνευαν να μεταβληθώσιν σε υπαλόνια. Η τεχνητή βαρύτης μπορεί να δημιουργηθή με τον έξης τρόπο: Από το ένα μέρος θα μαγνητισώμε το έδαφος του δορυφόρου μας και από το άλλο θα εξοδίσωμε τους κατοίκους του με μεταλλικά παπούτσια.

Τα πλασεντήματα που θα μας παρέσχωι ένα τεχνητός βαρυφόρος είναι πολλά.

Πρώτο πράγμα από την καθαρά επιστημονική άποψιν, θα άσε επικρέμη την ευχερέστερη έρευνήσις του σύμπαντος. Γιατί ο τεχνητός δορυφόρος μας δεν θα βγίη ατμόσφαιρα, που να τροποποιή τις ελκόνες που σχηματίζονται στους φακούς των τηλεσκοπίων μας. Έτσι οι αστρονόμοι μας θα μπόρουν να εξηγήσουν το μυστήριον της Σελήνης (της αλβήνης) και του Άρεως.

Από τη στρατιωτική άποψιν, ο τεχνητός δορυφόρος μας θα δώση στον άνθρωπο μια νέα οπτική.

Ψι, σύμφωνα με τη γνώμη των Αμερικανών ειδικών, η χώρα που θα διαβήθ έναν παρόμοιο πλανήτη, θα κυριαρχήσιν σ' όλον τον κόσμο.

Η Ιδεώδης θέσις για έναν παρόμοιο δορυφόρο θα ήταν σε ύψος 35.000 χιλιομέτρων. Απ' αυτό το ύψος όλη η επιφάνεια της γης θα ήταν δυνατό να βλῆθι αποτελεσματικά με βόμβες. Η πορεία των βομβών μέχρι της στιγμής της εκρήξεως των θα παρακολουθώται με το ραντάρ, που θα πληροφορή για τα επιτευχθέντα αποτελέσματα. Μηχανήματα σπινδόμενα στην άκρη του ραντάρ θα προτάτουν, εξ' άλλου, τον τεχνητό δορυφόρο από τον κίνδυνο αντιμετώπισεως με πυραύλους.

Το σχέδιο για την κατασκευή τεχνητών δορυφόρων δεν είναι νέο. Κατά τη διάρκεια του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, οι Γερμανοί σχεδίαζαν, ως γνωστό, να εκκρενδίσουν μέσα στο διάστημα ένα είδος πειλώριου καθαρίστου, που θα αντανακλούσε τις ακτίνες του ήλιου και θα τις έστειλε στη γη με τη μορφή ηλεκτρομαγνητικών ακτίνων, για την πυρπόλησις ωρισμένων περιοχών. Αυτές οι ακτίνες θα αποτελούσαν ένα «ηλιακό κανόνι».

Πρέπει να σημειώθῃ, ωστόσο, ότι όλες οι προσπάθειες που έγιναν ως σήμερα για να καταστή δυνατόν, ώστε σώματα βαρύτερα του αερος να ξεφύγουν από την έλκτική δύναμις της γης, απέτυχαν. Στο Ουάσι Σαντ, μέσα στις έρημους του Νέου Μεξικού, μεταλλικά σώματα, διη μεγαλύτερα από ένα νυχι εξορυσσενδισθήσαν με τη βοήθεια πυραύλων σε ύψος 200 χιλιομέτρων. Κανένα απ' αυτά, όμως, δεν έβγαινε στον αέρα.

Αυτή η αποτυχία δεν έχει σοβαρή αξία. Ας μιν ξεχνώμε ότι το 1900, δηλαδή πριν από 49 χρόνια, οι περισσότεροι δεν πίστευαν στο μέλλον της αεροπορίας και χαρακτηρίζαν σαν ούτοπια τα σχέδια και τις προσπάθειες των επιστημόνων της εποχής. Κι' όμως, έπειτα από μερικά χρόνια η αεροπορία κατέκτησε τον κόσμο.

Αυτά είναι σε γενικές γραμμές το σχέδιο των Αμερικανών επιστημόνων, που, σύμφωνα με ωρισμένες πληροφορίες, προκειται να τεθί σ' εφαρμογή σε πολύ προσεχές μέλλον.

ΠΩΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΟΧΕΙΡ

Οι εξηγήσεις της σημερινής επιστήμης

Ο αριστερόχειρ είναι ένα θέμα της... πλειοψηφίας. Μ' απλούστερα λόγια, ένας αριστερόχειρ μάς φαίνεται σαν ελαττωματικό όν, γιατί αποτελεί εξάρτηση μέσα στη μεγάλη πλειοψηφία των κανονικών ανθρώπων.

Αλλά σε τί οφείλεται αυτή η ανωμαλία; Ο πρώτος που μελέτησε αυτό το ζήτημα και προσπάθησε να το εξηγήσει ήταν ο Πλάτων, που έλεγε ότι «το παιδί γίνεται δεξιό, γιατί η μητέρα του το κρατάει με το δεξί της χέρι, έτσι που το αριστερό του να μένει ακίνητο πάνω στο στήθος της».

Αυτή η θεωρία καταδραβώθηκε με τον καιρό, έπειτα από διάφορες προσεχτικές έρευνες που έγιναν για το ίδιο ζήτημα. Ένας Άγγλος γιατρός, τον 17ον αιώνα, είχε, μάλιστα, την περιέργεια και την υπομονή να παρακολουθήσει με ποιο τρόπο οι μητέρες κρατούσαν τα παιδιά τους στους δρόμους του Λονδίνου. Πρόσεξε, λοιπόν, ότι στις 100 μητέρες, οι 73 τα κρατούσαν με το αριστερό χέρι και μόνον οι 27 με το δεξί. Θα έπρεπε συνεπώς, αν η θεωρία του Πλάτωνα ήταν σωστή, να υπερτερούσαν στον κόσμο οι αριστερόχειρες.

Μια άλλη θεωρία, που ε-

πεκράτησε για ένα διάστημα, ήταν του Θωμά Καρλάου. Ο Άγγλος φιλόσοφος υποστήριζε ότι, επειδή το πιο εύαίσθητο όργανο του σώματος, η καρδιά, βρίσκεται στο αριστερό μέρος του θώρακος, ο άνθρωπος γύριζε το δεξί μέρος του σώματός του προς την κατεύθυνση του αντίπαλου του και έτσι το δεξί χέρι άποχτησε με τον καιρό μια υπεροχή απέναντι του αριστερού.

Αυτή η θεωρία παραγνώριζε, όμως, το γεγονός ότι η καρδιά βρίσκεται στη μέση περίπου και ότι το δεξιό μέρος του σώματος προστατεύει ένα πολύτιμο όργανο, το σπένδο. Εκτός τούτου, με την εξημέρωση των ήθων, που εξαφάνισε τη συνήθεια που είχαν παλαιότερα οι άνθρωποι να περιφέρονται όπλισμένοι, θα έπρεπε οι αριστερόχειρες να γίνονται όλοένα και λιγότεροι, πράγμα που δεν συμβαίνει.

Ένας σύγχρονος επιστήμων, ο δόκτωρ Σολομόν, επικαλεσθηκε τους νόμους της βαρύτητας για να εξηγήσει την υπεροχή που έχουν οι αριστερόχειρες.

Το ανθρώπινο σώμα, παρατηρεί, δεν είναι απόλυτα ισορροπημένο πάνω στον άξονα που περνάει από τη σπονδυλική στήλη, στο οπίσθιο μέρος και τον όμφαλο, στο εμπρόσθιο. Το μέρος που βρίσκεται προς τα δεξιά αυτού του άξονος είναι βαρύτερο, λόγω της παρουσίας του ήπατος, που είναι ένα όργανο υπερπληρωμένο με αίμα και βαρύτατο. Αυτή η διαφορά βάρους μεταξύ του δεξιού και του αριστερού μέρους του σώματός μας φαίνεται καθαρά στην περίπτωση των

δυτών, που για ν' αποκαταστήσουν την ισορροπία τους, είναι υποχρεωμένοι να βάσουν ελαφρότερες μολύβδινες πλάκες στο δεξιό τους πόδι και βαρύτερες στο αριστερό. Χάρης σ' αυτή τη διαφορά μπορούμε να περιτρεφάμαστε εύχεσθαι προς το δεξιό μέρος, ενώ μάς είναι πολύ δύσκολο να περιτρεφούμε προς το αριστερό. Γιατί το δεξιό μέρος είναι εύκολο να παρασύρει το αριστερό που είναι ελαφρότερο, ενώ το αριστερό δυσκολεύεται να παρασύρει το δεξιό. Για τον ίδιο λόγο οι κινήσεις του δεξιού ποδιού και του δεξιού χεριού είναι ευχερέστερες και πιο δυνατές.

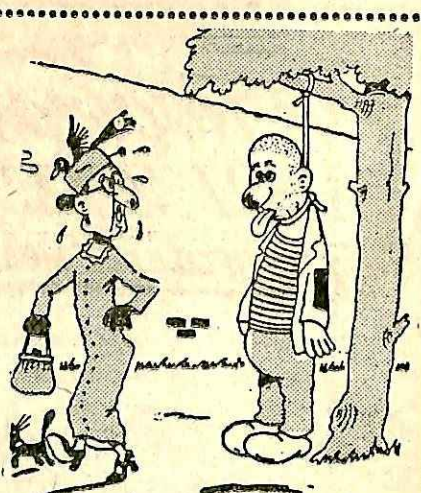
Αλλά πώς γίνεται να υπάρχουν αριστερόχειρες; Η εξήγηση που δίνει ο δόκτωρ Σολομόν είναι η εξής:

Σε μερικούς ανθρώπους, που έχουν συνθέστερα ύψηλο ανάστημα, το βάρος του ήπατος δεν είναι τόσο μεγάλο, ώστε να δημιουργήσει μια υπεροχή απέναντι του αριστερού μέρους. Το αριστερό χέρι αναπτύσσεται τότε εις βάρος του δεξιού.

«Η ταλάντευση του ήπατος, λέει ο δόκτωρ Σολομόν, δίδει στις κινήσεις μας δύναμη και ακρίβεια. Στους αριστερόχειρες αυτή η ταλάντευση λείπει. Γι' αυτό, οι κινήσεις τους είναι αδέξιες».

Κατά τον περίφημο χειρουργό και ανθρωπολόγο Μπρόκ, εξ άλλου, η ανωμαλία αυτή δεν έχει προέλευση μυϊκή ή κοινωτική, αλλά διανοητική. Από τα δυο ήμισφαίρια του εγκεφάλου, το δεξιό, ως γνωστόν, επιστατεί στις κινήσεις του αριστερού μέρους του σώματος και το αριστερό στις κινήσεις του δεξιού. Όταν, λοιπόν, το αριστερό ήμισφαίριο υπερσχύει — πράγμα που είναι η πιο συνηθισμένη περίπτωση — είμαστε κανονικοί. Όταν υπερσχύει το δεξιό — πράγμα που συμβαίνει σε πολύ μικρή αναλογία περιπτώσεων — είμαστε αριστερόχειρες.

«Ετσι, το αν ένας άνθρωπος είναι δεξιός ή αριστερός, είναι ζήτημα καθαρά φυσιολογικό. Διάφορες ασθένειες (σπασμοί, επιληψία, κλπ.) ή ατυχήματα, μπορούν, εξ άλλου, να δώσουν κατά τη διάρκεια της ζωής την υπεροχή στο δεξιό ήμισφαίριο του εγκεφάλου ενός ατόμου και να τον κάνουν από δεξιό αριστερό. Προσεκτικές έρευνες που έγιναν στην Αγγλία και στην Αμερική απέδειξαν ότι η κληρονομική παίζει επίσης σπουδαίο ρόλο σ' αυτό το ζήτημα. Όταν και οι δύο γονείς είναι αριστερόχειρες, τα παιδιά που γεννιούνται απ' αυτούς έχουν συνθέστερα το ίδιο ελάττωμα. Η κληρονομική μεταβίβαση είναι μεγαλύτερη όταν ο πατέρας είναι αριστερόχειρ παρά όταν αυτή η ανωμαλία βρίσκεται στη μητέρα. Ας σημειώσουμε, τέλος, ότι ο Λεονάρντο ντ' Βίντσι και ο Μιχαήλ Άγγελος ήταν αριστερόχειρες. Το ίδιο ελάττωμα είχε και ο Φραγκλίνος και από τους σύγχρονους ο Τσάρλι Τσάπλιν.

Η ΓΛΩΣΣΑ

—Αναιδέσαστε! (Από το «Herlsson»)

ΝΟΜΙΜΟΦΡΟΣΥΝΗ!

ΕΝΑΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

—Καλημέρα σας, ωραία μου δεσποινίς, μήπως είναι μέσα ή κυρία υπτέρα σας;

ΜΙΑ... ΕΝΤΙΜΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΟΥΛΑΝ

Οι θησαυροί του Τζών Αβερν

Ενα πρωί του Δεκεμβρίου του 1714, ένας άνθρωπος, με κουρελιασμένα ρούχα και ξεσχισμένα παπούτσια, βρέθηκε νεκρός σ' έναν ερημικό δρόμο του Μπίντιφορντ, στην κομητεία του Ντέβονσάιρ.

Είχε πεθάνει από την πείνα και το κρύο.

Στην αρχή, υπέθεσαν ότι επρόκειτο για κάποιον αλήτη. Άλλ' όταν έψαξαν τα ρούχα του άγνωστου, όλοι έμειναν καταπληκτικοί.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από τον περίφημο πειρατή Τζών Αβερν, που θα μπορούσε με τα πλούτη του ν' αγοράσει όλη την Αγγλία. Άλλ' ήταν γραφτό του να πεθάνει, χωρίς ούτε μια πέννα στην τσέπη, τη στιγμή που όλοι τον ζηλευσαν για την καταπληκτική του τύχη...

Πριν από μερικά χρόνια, ο Τζών Αβερν είχε φύγει σαν άλλος ναύτης σ' ένα πλοίο, το «Δούκα» για τις Ισπανικές Ινδίες.

Άλλ'α, κατά την παραμονή του πλοίου στη Γκόρν, ένα τολμηρό σχέδιο πέρασε απ' το μυαλό του. Θα παρατούσε την απλή ζωή του ναυτικού για να γίνει πειρατής. Μερικοί άλλοι ναύτες από το πλοίο βρέθηκαν πρόθυμοι να τον ακολουθήσουν στον καινούργιο αυτό δρόμο.

Ένα βράδυ, λοιπόν, την ώρα που το υπόλοιπο πλήρωμα κοιμόταν, οι συνωμότες σήκωσαν την άγκυρα και άνοιξαν στο πέλαγος.

Ο πλοίαρχος Τζέιμσον ξύπνησε από το τραντάγμα του πλοίου κι ήταν έτοιμος να τρέξει στη γέφυρα, όταν είδε τον Αβερν μαζί με δυο άλλους ναύτες να μπαίνουν στην καμπίνα του.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ανήσυχος ο Τζέιμσον.

—Τίποτε, απάντησε ο Αβερν.

—Πώς τίποτε; Το πλοίο τραντάζεται ολοκληρωτικά. Έπιασε φουρτούνα στο λιμάνι; Έκανε ο Τζέιμσον, που νόμιζε πως βρισκόταν ακόμη στη Γκόρν και πως τα τραντάγματα του πλοίου ήταν αποτέλεσμα θαλασσοταραχής.

—Η θάλασσα είναι ήρεμη σαν να ήταν από λάδι, απάντησε ο Αβερν. Μόνο που δεν βρισκόμαστε πια στο λιμάνι. Ταξιδεύουμε.

—Και ποιος έδωσε τέτοια διαταγή; φώναξε θυμωμένος ο Τζέιμσον.

—Εγώ, ο Τζών Αβερν, κυβερνήτης του «Δουκά».

—Πειρατή!

Ο Αβερν δεν απάντησε σ' αυτή τη βρισιά, αλλά συμβούλεψε τον πλοίαρχο

να ετοιμασθή να φύγει από το πλοίο, με μια βάρκα που θα του έδινε, προτού απομακρυνθούν πολύ από την ακτή.

Ο Τζέιμσον, βλέποντας ότι ήταν αδύνατη κάθε αντίσταση, συμμορφώθηκε. Μαζί του έφυγαν και μερικοί από τους ναύτες, που δεν ήθελαν να ριχτούν στην πειρατική ζωή. Οι άλλοι αναγνώρισαν τον Αβερν γι' αρχηγό.

Και η τύχη των ευνόησε καταπληκτικά από την πρώτη στιγμή.

Σε λίγο, τ' όνομα του Αβερν είχε γίνει ο φόβος κι ο τρόμος σ' όσους έπλεαν στις Ινδικές θάλασσες. Ισπανοί, Γάλλοι, Άγγλοι, Πορτογάλοι, αγωνίζονταν για να τον συλλάβουν. Άλλ' ο τρομερός κουρσάρος παρέμενε πάντα ασύλληπτος.

Από τα πλοία που έπιανε, είχε σχηματίσει έναν ολόκληρο στόλο και φύτευε πότε στη Μαδαγασκάρη, πότε στην Κεϋλάνη, πότε στη Γκόα, σαν πραγματικούς κυρίαρχους των θαλασσών, που βρισκόνταν κάτω από τον απόλυτο έλεγχό του.

Οι θησαυροί που είχε συγκεντρώσει ήταν αμύθητοι. Και, σε λίγο, ο έρως ήλθε να συμπληρώσει την ευτυχία του.

Μια μέρα, που περίεπλεε τις ακτές της Αραβίας, συνάντησε ένα μεγάλο δολανδικό καράβι, που το αχμαλώτισε χωρίς μεγάλη δυσκολία.

Οι άνθρωποι του είχαν αρχίσει κι ό- λας να το ληστεύουν, όταν ο Αβερν διέκρινε μέσα σ' αυτό μια όμορφη νέα, που έκλεινε απαρηγόρητα.

Ήταν η κόρη του Μεγάλου Μογγόλου του Ντεκάν, που γύριζε από ένα προσκύνημα στη Μέκκα.

Ο Αβερν, γοητευμένος από την όμορφη της, διάταξε τους συντρόφους του να σταματήσουν τη λεηλασία κι ωδήγησε τη νέα στο καράβι του, όπου την περιποιήθηκε βασιλικά, προσπαθώντας να την κάνει να ξεχάσει τη δυσάρεστη εντύπωση από την πρώτη τους συνάντηση.

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Αβερν είχε συγκινηθεί από μια γυναίκα. Όλη του η υπαρξή ήταν πλημμυρισμένη από αγάπη. Και, σε λίγο, η Ινδή πριγκίπισσα, γεμάτη ευγνωμοσύνη και θαυμασμό, για τον ζακαυμένο πειρατή, παραδινόταν χωρίς καμμία επιφύλαξη στον έρωτά του.

Έτσι, όταν πλησίασαν στις ακτές του Ντεκάν βρήκε πως δεν θα είχε τη δύναμη να εγκαταλείψει τον κουρσάρο, για να γυρίσει στο α-

νάκτορο του πατέρα της και προτίμησε να μείνει μαζί του.

Ο Αβερν την εγκατέστησε αργόπερα στη Μαδαγασκάρη και, θέλοντας να αλλάξει τη ζωή του, διέλυσε το στόλο του, μοίρασε μαζί με τους συντρόφους που τους θησαυρούς που είχε συγκεντρώσει και ήλθε κρυφά στην Αγγλία για να πουλήσει μια μεγάλη συλλογή από διαμάντια και άλλους πολύτιμους λίθους, που είχε κλέψει από τους Ινδούς ναυτές. Εκεί όμως, τον περίμενε η μεγαλύτερη ρη και πιο συγκινητική περιπέτεια της ζωής του.

Ήταν υποχρεωμένος να κρυβείται, για να μην πέσει στα χέρια της δικαιοσύνης και, μη βρίσκοντας κανένα άλλο τρόπο για να πουλήσει τους θησαυρούς του, τους εμπιστεύθηκε σε μερικούς εμπόρους του Μπρίστολ, που του έδωσαν μια μικρή προκαταβολή και του υποσχέθηκαν ότι θα του μετρήσουν τα χρήματα μόλις πωλούσαν τα διαμάντια.

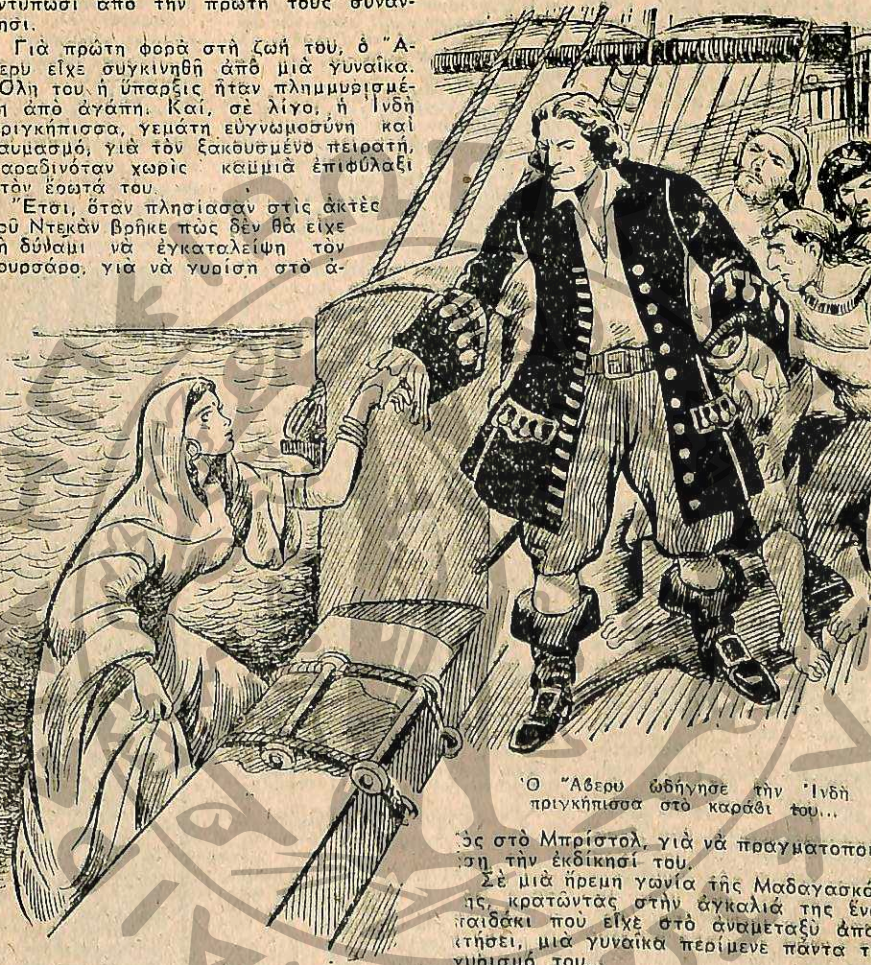
Οι άνθρωποι αυτοί δεν άργησαν, όμως, να παντρευτούν την πραγματική του ταυτότητα και, για ν' απαλλάξουν από τον Αβερν, τον κατέδωσαν στις αρχές.

Αρχισε τότε μια αληθινή μαρτυρική ζωή για τον παλιό πειρατή. Κυνηγιμένος σαν άγριο θηρίο, έτρεχε από πόλη σε πόλη και από χωριό σε χωριό, ώσπου στο τέλος εξάντησε τα χρήματα από την προκαταβολή που είχε πάρει, χωρίς καμμία έλπιδα ότι θα μπορούσε να δροί άλλα.

Ο Αβερν δεν είχε πια κανένα άλλο μέσο για να ζήσει, εκτός από τη ζητιανιά.

Τρομερά σχέδια εκδίκησης εναντίον έ- κείνων που τον είχαν κλέψει, περνούσαν τώρα από το μυαλό του. Άλλ' οι στερήσεις, οι κακουχίες και ο τρόμος μήπως προδοθεί είχαν εξαντλήσει πια τον οργανισμό του.

Και πέθανε από την πείνα και το κρύο στο Μπίντιφορντ, ενώ πήγαινε πε-

Ο Αβερν ωδήγησε την Ινδή πριγκίπισσα στο καράβι του...

Ές στο Μπρίστολ, για να πραγματοποιήσει την εκδίκησή του.

Σε μια ήρεμη γωνία της Μαδαγασκάρης, κρατώντας στην αγκαλιά της ένα παιδάκι που είχε στο ανάκταξο αποκτήσει, μια γυναίκα περίμενε πάντα το γυρισμό του...

419

Η

“Αννα καθαίριζε το μονοπάτι του κήπου απ’ τα ξερά χόρτα, όταν ένα βότσαλο την χτύπησε στο μαγουλάκι. Κιτάζε γύρω της και μωρμούριζε: «Αχ! αυτά τα παλιό-παιδιά!». Εσκυψε να ξεριζώσει μια βλαβερή ρίζα, όταν ένα άλλο βότσαλο την ξαναχτύπησε στο χέρι. Γίναχτηκε θυμωμένη. Ήταν έτοιμη να γκρινιάξει, όταν άξαφνα είδε ένα παιδικό προσωπάκι να προβάλλει πίσω απ’ ένα θάμνο. Ήταν εν’ αγοράκι με γαλάνα εξυπνά ματιά, με μίαν έκφραση που ήθελε να πη: «Μη θυμώτε μαζί μου!».

— Λοιπόν; έκανε η “Αννα, αναγνωρίζοντας στο παιδάκι το γιού του Δαυίδ. Γιατί κανείς άταξιος; Γιατί πετάς βότσαλα;

— Σας παρακαλώ, μίς Μούρ, μην το πητε του μπαμπά, γιατί θα θυμώσει και θα με δειξη, είτε παρακλητικά το αγοράκι, με κατεβασμένο το κεφάλι.

— Δε μου λες γιατί μου πετούσες βότσαλα;

— Γιατί ήθελα να σας γνωρίσω. Και σεις δε με προσέχατε. Ο μπαμπάς κι εγώ ήρθαμε απ’ τη Νότιο Αφρική μ’ ένα μεγάλο πλοίο και σ’ ένα βιβλίο παραμυθιών, που διάβαζε ο μπαμπάς, είνε γραμμένο πως η μίς Μούρ φροντίζει για ένα παιδάκι που λέγεται Ρόμπιν. Κι’ ο μπαμπάς λέει πως εσείς είσαστε η μίς Μούρ και κι’ αυτό ήθελα να σας γνωρίσω.

— Ω! έκανε η “Αννα, τώρα καταλαβαίνω.

Και πραγματικά καταλάβαινε πολλά πράγματα.

— Όταν αυτός είν’ ο τρόπος — συλλογίστηκε —

που βλέπει ο Δαυίδ να διορθώνει τα πράγματα μαζί μου και μεταχειρίζεται αυτό το μικρό γιό να κερδίσει τη φιλία μου. Ίσως και την αγάπη μου, αφού πρώτα με παράτησε για μια Νοτιοαφρικανή, που τη γνώρισε εξη βδομάδες, ενώ εμείς μεγαλώσαμε μαζί. Και δε φταίνει αυτό, αλλά λέει παραμυθία στο μικρό με τ’ όνομά μου. Ένοια του, δεν θα καταφέρει τίποτα...

Η “Αννα είχε νοιώσει βαθύ μίσος όταν έλαβε απ’ την Αφρική το γράμμα του Δαυίδ όπου της έγραφε ότι είχε έρωτευθεί τρελλά μία νέα και την είχε παντρευτεί. “Ετσι διέλυε τον άρραβώνα τους.

Η “Αννα μάζεψε τριαντάφυλλα, όταν είδε ξαφνικά το Δαυίδ νύχεται προς το μέρος της. Ασυμπαθήτα έπιασε νευρικά το δαχτυλίδι που φορούσε στο μεσαίο της δαχτύλο, σά να γύρευε προστασία απ’ αυτό για τον άνθρωπο εκείνο που εξακολουθούσε να τον αγαπάει μ’ όλη τη δύναμη της ψυχής της.

Ο Δαυίδ, απ’ την άλλη μεριά του φράχτη του κή-που, άπλωσε το χέρι του για να την χαιρετήσει, αλλά η “Αννα έμεινε άκίνητη.

— Καλημέρα, Δαυίδ, του είπε απλά. Καλώς ώρισεσ σπιτί σου. Έκαμα κι’ όλες τη γνωριμία του γιού σου.

Ο Ρόμπιν προσπάθησε να σε δη από χτες το πρωί που φτάσαμε. Κι’ όταν τον έχασα, κατάλαβα πως βγήκε να σε βρη. Αλήθεια, “Αννα, να σε συγχωρώ κι’ όλες για τους άρραβώνες σου με τον Ρόμπιν. Μου τότε χτες το βράδυ η μητέρα.

— Ναι, είπε η “Αννα, ενώ η καρδιά της μάτωνε και συλλογίζονταν: «Προσπάθησα να σε ξεχάσω όσο μπορούσα, προσπάθησα να διασκεδάσω, όλα μάταιος κόπος. Όταν έμαθα πως η γυναίκα σου πέθανε κι’ ότι γύριζες στην πατρίδα, τότε μόνο αποφάσισα να γίνω γυναίκα του Ρόμπιν από φόβο μήπως με πεί-σης και σου δώσω για δεύτερη φορά την ευκαιρία να συντρίψεις την καρδιά μου».

Ο Δαυίδ την κύτταζε. Η “Αννα είπε δυνατά:

— Σ’ ευχαριστώ, Δαυίδ. Θα παντρευτούμε ύστερ από δυό μήνες.

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος που τόμαθα, είπε ο Δαυίδ, μα τα μάτια του προδίδαν τη λύπη του.

— Έπιασε το μικρό Ρόμπιν απ’ το χέρι κι’ έτοιμάσθηκε να φύγη.

— Αντίο, “Αννα, ελπίζω να βλέπαμε πότε-πότε. Μετά δυό μέρες, η “Αννα πήρε ένα γράμμα απ’ τον

Φαντασία

Αισθηματικό διήγημα

άρραβωνιαστικό της Ρόμπιντ που της έγραφε ότι δεν θα βλέπονταν συχνά κι’ ότι ο Δαυίδ θα συμπεριφερόταν όπως άρμοζε. Η “Αννα θυμώσε διαβάζοντας αυτό το γράμμα που ο Ρόμπιντ που είχε γράψει για να προστατέψει την εύτυχία του. Γιατί ήξερε ότι ο Δαυίδ και η “Αννα αγαπιόντανε ακόμα από μωρά.

Δεν είχαν περάσει ούτε δέκα πέντε μέρες από τότε που είχαν συναντηθεί στο φράχτη, όταν ένα πράινο η “Αννα είδε ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο να στέκεται έξω απ’ την πόρτα του σπιτιού του Δαυίδ και δυο ανθρώπους να μεταφέρουν ένα φορείο. Η “Αννα ανα-στατώθηκε. «Μήπως έπαθε τίποτα ο Δαυίδ;» συλλο-γίστηκε με απελπισία.

Τότε έτρεξε άμεσα στην πόρτα που ήταν ανοιχτή. Απ’ το πάνω πατώμα ακούγονταν φωνές. Η “Αννα ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

— Πρέπει νασαι λογικός, Δαυίδ, ακούσε τη μητέρα του να λη. Ο Ρόμπιντ είνε πολύ άρρωστος.

Η “Αννα, στο κατώφλι της πόρτας ρώτησε δειλά:

— Μπορώ να σας φανώ χρήσιμη σε τίποτα;

Η μητέρα του Δαυίδ κουνήσε το κεφάλι της θλιμμένα. Ο Ρόμπιντ έχει μηνιγγίτι και πρέπει να μετα-φερθεί στο νοσοκομείο, όπου μπορούν να τον παρα-κολουθούν, είπε. Έπειτα, αν έμεινε εδώ, θα θέλαμε νο-σοκομείο κι’ αυτό δεν είνε δυνατό.

Η “Αννα πλησίασε στο κρεβάτι κι’ έπιασε το χε-στό χέρι του μικρού. Τα χείλη του Ρόμπιντ κινήθηκαν σπασμαδικά και μωρμούρισε:

— Σας παρακαλώ, μίς Μούρ, μην τους αφήσετε να με πάρουν από δω. Θα με περιποιηθήτε εσείς.

— Ησυχάσε, μικρέ μου, μη μιλάς, προσπάθησε να παρηγορήσει το μικρό ο πατέρας του.

— Έχω σπουδάσει νοσοκόμος, είπε σε λίγο η “Αννα άπλά, και μπορώ ν’ ακολουθήσω τις οδηγίες του για-τρού. Θα μπορούσα να νοσηλεύσω το Ρόμπιντ στο σπι-τί, αν δεν έχετε αντίρρηση.

Μητέρα και γιος κύτταξαν την “Αννα κι’ ήταν φα-νερό ότι δεν έκρυβαν την έκπληξή τους.

— Αλλ’ ο γάμος σου, ρώτησε η μητέρα του Δαυίδ.

— Ω! Ο Ρόμπιντ θα γίνη καλά πριν απ’ τους γάμους μου.

Η κρίσις είχε περάσει. Ο Δαυίδ και η “Αννα βρίσκονταν στο κρεβάτι-κι του μικρού αρρώστου μία μέρα, ο-ταν ξαφνικά παρουσία-στηκε μπροστά τους ο Ρόμπιντ.

— Τι συμβαίνει, Ρό-μπιντ. Νομίζω ότι έπρεπε να χτυπήσεις πριν μπης, πα-ρατήρησε η “Αν-να.

— Πώς τόλμησες, “Αννα, και συ, Δαυίδ, πως είχατε το θράσος να διχθήτε να μείνη η “Αννα στο σπιτί σου, αφού ήξερες ότι η “Αννα είνε άρρα-βωνιασμένη μαζί μου.

— Τα λόγια του ήταν άποτομα και φαινόταν εξω-φρενών.

— Πήγαμε κάτω, Ρόμπιντ, γιατί δεν υπαρά-με να συζητήσουμε εδώ, είπε η “Αννα με συγ-κρατημένη φωνή.

Ο Ρόμπιντ όμως δε φαινόταν διατεθειμένος να υπακούση. Προχώρησε προς το Δαυίδ και σταθηκε απίληπτα μπροστά του.

— Ζώο! του είπε.

Ο Δαυίδ κοκκίισε απ’ το θυμό του κι’ αρπάζοντας το Ρόμπιντ απ’ το σακάκι, τον έσυρε έξω απ’ το δωμάτιο, κάτω στο ισόγειο. Όταν ξαναγύρισε στην καμαρά του μικρού, φαινόταν αναστατωμένος, το προ-σωπό του όμως χαμόγελοσε. Πλησίασε την “Αννα και την έπιασε τρυφερά απ’ το χέρι.

— Πάμε κάτω στη βεράντα, της είπε.

— Τον έδιωξες, ρώτησε η “Αννα, ακολουθώντας τον.

— Ναι, “Αννα, και φοβάμαι πως ο Ρόμπιντ δεν θα ξαναγυρίσει πιά.

— Και γιατί ρωτάς γι’ αυτό, ρώτησε η “Αννα, ενώ μία πόνηρη λαμύ φάνηκε στα μάτια της.

— Έκείνος διάσας ν’ απάντησε. Ήταν ξαπλωμένος στη βεράντα και κύτταζε το ήλιο διασκεδάζοντας.

— Ακούσε, “Αννα της είπε ξαφνικά ο Δαυίδ. “Αν και παντρευτήκα σε μια στιγμή τρελλός, δεν έπαθα ποτέ μου να σ’ αγαπά. Αυτό το είχε καταλάβει και η Νίνα, η γυναίκα μου, και την ώρα που ξεψυχούσε μ’ έβαλε να αρκίσω πως θα ξαναγυρίσα κοντά σου και να της υποσχεθώ πως θα σε κάνω ευτυχισμένη. Ακόμα μου ζήτησε να σε παρακαλέσω να φρον-τίσεις για το μόνο αγαπημένο πλάσμα που είχε στον κόσμο, το μικρό Ρόμπιντ.

Εσύ δεν είσαι γι’ αυτόν η νεράιδα του παραμυθιού. Τι λες γι’ όλα αυτά, “Αννα.

— Δαυίδ, απάντησε συγκινη-μένη η νέα, αν άρραβωνιαστήκα κι’ εγώ το Ρόμπιντ, το έκανα σε μια στιγμή απελπισίας, μα δεν έπαθα ποτέ ν’ ο’ αγαπά.

— Όσο για το Ρόμπιντ, θα τον α-γαπάω σαν παιδί μ’.

Ο Δαυίδ την έσφιξε στην αγκαλιά του, τρελ-λως από ε-ρώτα.

Γ ΧΕΡΣΕΥ.

